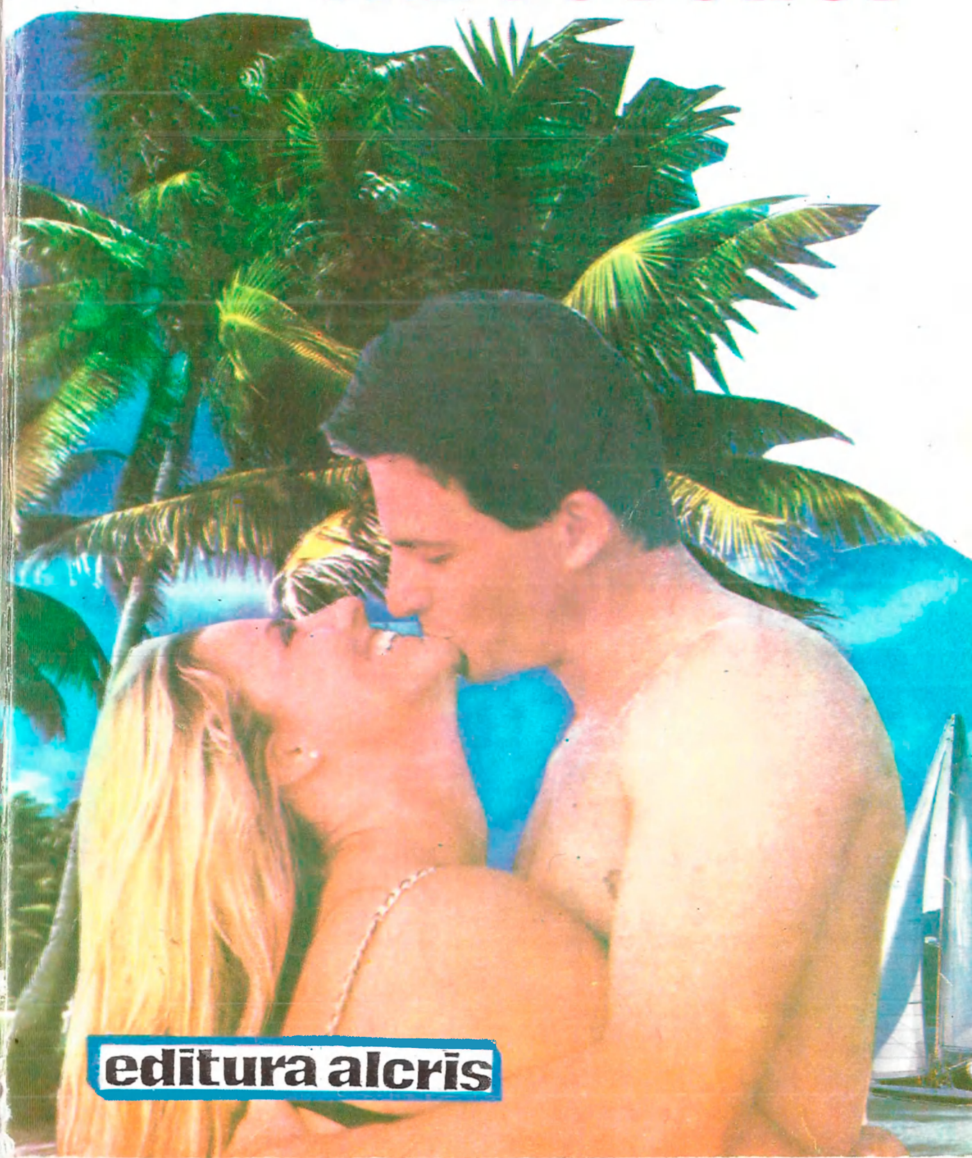
44

VANESSA JAMES LABIRINTUL TRECUTULUI

R COLECȚIA ROMANTIC

Vanessa James

LABIRINTUL TRECUTULUI

editura alcris

VANESSA JAMES

LABIRINTUL TRECUTULUI

Coperta: ANDY

VANESSA JAMES

LABIRINTUL TRECUTULUI

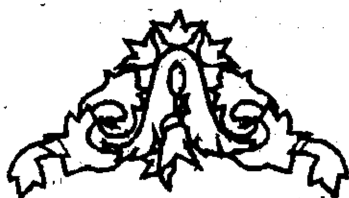
Traducere de VENERA CORAVU

BUCUREŞTI, 1994

Redactor: AURELIAN MICU
Consilier editorial: TEODOR ATANASIU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-96710-8-x
Colecţia "ROMANTIC"

Capitolul I

- Am întârziat?

Cu sufletul la gură, Sara se opri în faţa biroului de primire, în marele hol al clădirii unde se afla sediul ziarului *Londra astăzi.* Domnul Jones privi pe furiş pantalonii de pânză şi bluza tinerei femei, care, în mod evident, se îmbrăcase în mare grabă în dimineaţa aceasta.

- Numai două minute, nu face nimic. Dar el a sosit la ora opt şi jumătate fix.

Sara remarcă cu stupefacţie că domnul Jones, care purta de obicei un costum cu vestă, purta astăzi o uniformă albastră închis. O şapcă asortată se afla pe birou.

- Îţi place noua mea ţinută? întrebă el surâzând.

- Cred că mai mult îmi place costumul.

Domnul Jones îşi puse şapca pe cap şi făcu o strâmbătură batjocoritoare.

- Am impresia că nu-i decât începutul schimbărilor ! Să vezi ce s-a întâmplat sus, în redacţie, şi domnul Christian nu a închis birourile decât trei zile.

- Ce-a putut transforma într-un timp atât de scurt?

- Urcă şi o să vezi. Nu vreau să-ţi stric surpriza! Oricum, pot paria că domnişoara Sara Ford va veni în curând la lucru în fustă!

- Eu? exclamă ea surprinsă.

- Da, dumneata. Mi-ai adus ziarul?

Cotrobăi în geantă şi-i întinse exemplarul din ziarul Dimineaţa pe care i-l aducea zilnic. Spre marea ei surpriză, în loc să se cufunde în citirea ziarului, domnul Jones îl puse cu grijă într-un sertar al biroului.

- Am să aştept pauza de la prânz, astăzi. Urcă repede, Sara. Cum aş vrea să-ţi văd faţa când vei intra!

Sara se urcă în lift. Chiar şi acesta se schimbase: mocheta era curăţată, lemnul lustruit şi alămurile străluceau.

Când ajunse la etajul cinci nu-i veni să-şi creadă ochilor.

- Unde este biroul meu?! exclamă ea.

Pereţii care despărţeau camera în zeci de birouaşe, dispăruseră! Tot personalul se afla acum adunat într-o cameră imensă, care ocupa toată lungimea clădirii. Vechile birouri pe care altădată se înghesuiau dosare şi reviste, între maşinile de scris şi ceştile de cafea, fuseseră înlocuite cu mobilier mai modern. Cu pereţii albi strălucitori şi

mocheta bej, sala avea un aer luxos şi impersonal pe care Sara îl detestă imediat...

În trei zile noul redactor şef reuşise să distrugă atmosfera de căldură care domnea înainte.

- Acum vii în blue-jeans la lucru! Ce îndrăzneală!

Sara se prefăcu că n-a auzit observaţia plină de răutate a Deirdrei Neal, aşezată lângă uşă. O observă, mai departe, pe Jennifer, care-i indică vestiarul. Erau prietenei, locuiau în acelaşi apartament.

Sara se gândi cu disperare că fiecare conversaţie, fiecare convorbire telefonică vor fi auzite de patruzeci de persoane... La toaletă îşi azvârli geanta pe jos şi se sprijini de perete. Cel puţin noul redactor şef nu trecuse şi pe aici!

- Ce schimbare, nu-i aşa? spuse Jennifer intrând.

- Este teribil!

Sara cotrobăi în geantă pentru a-şi căuta pieptenele. Îşi privi ochii întunecaţi în oglindă. De ce era oare aşa nervoasă în dimineaţa asta? Părul lung buclat îi încadra faţa albă pistruiată. I-ai fi dat cincisprezece ani, nu douăzeci şi trei... Nu era genul de femeie care să-i ţină piept lui Max Christian! se gândi ea iritată.

- A cerut părerea cuiva? întrebă ea arătând spre camera de unde se auzeau deja soneriile telefoanelor.

Jennifer începu să râdă.

- Bineînţeles că nu! Max Christian consideră că spaţiile deschise favorizează schimburile de idei şi opinia personalului lui nu-l interesează!

- Eram sigură... Şi s-a gândit să stea în mijlocul nostru pentru a ne supraveghea mai bine!

- Nu, s-a instalat în vechiul birou al lui Geoffrey. Dar a făcut câteva transformări. Pereţi capitonaţi şi trei secretare pentru a-i păzi uşa.

- Trei secretare!

Sara era surprinsă. Geoffrey, căruia îi datora totul, se mulţumise doar cu una!

- Da, Max Christian are intenţia să controleze totul. Noua regulă este că nu poţi vorbi cu el decât pe baza unei întâlniri fixate dinainte.

- Pe baza unei întâlniri fixate dinainte? repetă Sara îngrozită.

- Oh, de ce Geoffrey Fletcher ieşise la pensie? Cu el nu trebuia decât să baţi la uşă pentru a discuta o problemă.

- A venit deja, mi s-a spus...

- Bineînţeles! Jaguarul lui este parcat în faţa imobilului.

- L-a văzut cineva pe acest bărbat miraculos?

- Nu, nimeni încă. S-a închis în sălaşul lui. Fiecare membru a personalului cunoaşte ora la care are o întrevedere cu şeful... şi trebuie să se ducă singur! Din fericire întrevederea mea este fixată abia după amiază... Şi a ta?

- Nu înainte de ora şase.

- Atunci sigur este ultima!

Sara se gândi un moment. Această ştire nu o prea linişteа...

- Nici nu mă miră. Mă păstrează probabil pentru asaltul final. Şi sunt sigură că se bucură deja.

- Te aşteptai, nu-i aşa? De fapt nu ai decât ce meriţi. Dacă n-ai fi o ziaristă atât de agresivă!

Sara o privi pe Jennifer mirată.

- Asta-i părerea ta?

Jennifer ezită.

- Ei bine... Este adevărat că eşti câteodată dură. În orice caz, n-ai uitat ce ai scris despre el. Dar nu-ţi face prea multe griji. A fost acum doi ani... Serata prevăzută acasă la el este fixată la ora şapte, îţi aduci aminte?

- Nu, mi-a ieşit din cap... mormăi Sara.

- Eşti imposibilă! Ţi-am amintit şi aseară.

- Tocmai scriam când mi-ai spus...

- Da, dar totuşi...

Jennifer aruncă o privire critică îmbrăcămintii Sarei.

- Sper că ţi-ai adus cu ce să te schimbi? Ţi-am spus să nu te îmbraci aşa astăzi. Tu eşti cea care ai citat toate remarcile lui Max Christian privind femeile în pantaloni, nu-ţi aduci aminte?

Sara îşi întoarse privirea. Ba da, îşi aducea aminte foarte bine acum... Furioasă pe ea însăşi, simţi cum roşeşte.

- Va crede că este o insultă voită, continuă Jennifer.

- Şi ar avea dreptate!

Sara minţea şi Jennifer nu se înşela.

- Nu te cred. Adevărul este că nu ai nici o fustă, sau dacă ai una, este mototolită pe undeva...

Sara izbucni în râs.

- Este adevărat. Nu am nici un talent pentru treburile casnice. Dar oricum, uitasem de serată. Suntem obligate să asistăm?

- N-aş lipsi pentru nimic în lume. Serata va avea loc la el acasă cu şampanie, caviar, probabil! Tot personalul este invitat şi nu văd cum ai putea tu să scapi.

Sara îşi luă geanta de pe jos. Era într-o proastă dispoziţie la gândul zilei ce-o

aştepta. Dacă ar reuşi să-şi găsească o altă slujbă, orice, numai să nu-l mai aibă patron pe Max Christian! Ridică din umeri...

- Aş face mai bine să mă apuc de lucru acum.

Jennifer o opri, apucând-o de mână.

- Ştii unde-ţi este biroul?

- Da, într-un colţ al camerei... Mă voi lovi tot timpul de maşina de copiat! Este foarte agreabil!

- Dar n-ai văzut ce-i mai rău! Ştii cine stă lângă tine?

- Nu, cine?

- Delia Waterlaw.

- Bine, dar ea se ocupă de modă. Era la etajul trei înainte! De ce-au adus-o aici?

- Din pură răutate, cred... Max nu ştia desigur că nu vă înţelegeţi amândouă, dar a bănuit că relaţiile dintre voi vor fi dificile. Crede-mă, organizarea acestei camere nu a fost făcută întâmplător.

Sara se sprijini din nou de perete. Era o adevărată catastrofă! Dintre membrii personalului, pe Delia o detesta cel mai mult! Era tipul cochetei pe care Sara n-o putea suporta; în plus era aşa de dezorganizată şi aiurită, încât trebuia întotdeauna să recurgă la ajutorul colegilor pentru a o scoate din încurcătură. Niciodată n-ar fi obţinut acest post, fără ajutorul tatălui ei, Sir Andrew,

proprietarul ziarului *Londra astăzi* şi a unui număr considerabil de alte ziare londonez.

- Mă duc acasă, îi spuse lui Jennifer pe un ton amărât. Aş fi putut să îndur poate toate celelalte, dar nu...

Se întrerupse brusc, căci uşa se deschise şi Delia intră într-un nor de parfum, adresând fetelor un surâs de reclamă de pastă de dinţi. Părul blond platinat fusese coafat pentru această ocazie. În afara fardului bătător la ochi, arborase celebrele gene false care, aşa se zvonea, îi luau o oră în fiecare dimineaţă pentru a şi le pune... Sara observă că-şi dăduse cu ojă mov în aceeaşi nuanţă cu rochia ce-i mula silueta subţire.

- Bună dimineaţa, dragele mele! spuse ea. Ce faceţi aici? Va trebui să-l întâlniţi, mai devreme sau mai târziu...

- Cu cât mai târziu, cu atât mai bine, mormăi Sara.

Neluând în seamă această remarcă, Delia se întoarse spre Jennifer şi-i surâse fermecător.

- Tata şi cu mine am cinat aseară cu el. Şi am fost cucerită! După mine este superficial doar cu cei pe care nu-i iubeşte. Tata îl găseşte colosal!...

- Ce noroc pe tine, o întrerupse sec Sara. Sunt sigură că avansarea îţi este asigurată.

Ochii albaştri, mici şi reci, cu tot machiajul, ai Deliei se înăspriră deodată.

- Exact... Totuşi nu doreşte să schimbe ziarul, căci îi place concepţia lui. Doreşte doar să-l modernizeze puţin. De altfel se gândeşte să-mi acorde patru pagini săptămânal.

După ce aruncă o ultimă privire în oglindă, Delia le întoarse spatele şi ieşi.

- Ştiu ce înseamnă asta, suspină Jennifer.

- Şi eu. După modă vom fi puşi la curent cu toate faptele şi gusturile înaltei societăţi londoneze, apoi vom avea o trecere în revistă a tuturor staţiunilor montane de schi... va fi sfârşitul reportajelor serioase.

- Oricum, nu putem spune nimic.

- Nu sunt de acord deloc!

Sara deschise uşa şi se îndreptă spre biroul ei.

- Draga mea! exclamă Delia în momentul când trecea pe lângă ea.

Cu un gest voit, dar care putea părea neatenţie, Sara lovi cu cotul un ghiveci cu flori care se afla pe biroul Deliei. Ghiveciul se răsturnă şi pământul se răspândi pe suprafaţa imaculată a biroului. N-ar fi trebuit să fac asta, se gândi Sara. Dar se simţea mult mai bine...

- Îţi aduc ceva de băut, Sara?

Aşezată la masă, Sara ridică brusc capul. Mark Shand se aşezase în faţa ei la masă.

- Nu, mulţumesc, răspunse ea grăbită. Mă duc eu însămi să-mi iau atunci când barul nu va mai fi aşa de aglomerat.

- Haide, mai lasă-ţi deoparte principiile! Bărbaţii sunt foarte utili atunci când este vorba să se bată pentru un pahar. Vin alb, da?

Sara surâse. Îi plăceau tachinările lui Mark. Numai de n-ar invita-o aşa de des să iasă împreună...

- Mulţumesc, Mark.

Acesta se întoarse repede. Punând paharele pe masă, văzu că Sara de-abia se atingea de mâncare.

- Nervoasă? o întrebă el cu amabilitate.

- Deloc. Nu mi-e foame, atâta tot.

- Nu-ţi face griji. Eu l-am văzut deja şi nu mi s-a părut că este căpcăunul pe care-l descrii.

- Într-adevăr?

Sara era intrigată. Opinia colegului ei despre Max Christian o interesa în mod deosebit. Cum de era aşa de diferită de cea pe care ea o avusese acum doi ani? Poate că Max se schimbase între timp...

- După cele ce-ai scris despre el, mă aşteptam la ce-i mai rău, continuă el. Totuşi nu am descoperit nici unul din defectele pe care le-ai menţionat: orgoliu, intoleranţă şi altele.

- Şi ce-ai găsit în schimb?

- Pe cineva destul de simpatic.

- L-ai găsit amabil?! exclamă ea.

- Da, răspunse el râzând. Poate pentru că nu sunt o femeie ca tine... Tendinţele sale spre sex nu m-au frapat! Are mult umor, a ascultat ce i-am spus şi am avut impresia că va ţine seamă de remarcile mele.

- Nu va fi niciodată ca Geoffrey! protestă ea pe un ton vehement. Mark surâse.

- Sara... Toţi îl iubim pe Geoffrey, dar şi el avea defectele lui, ca toată lumea.

- Dacă n-ar fi fost el, aş fi rămas secretară şi astăzi! obiectă ea cu un aer încăpăţânat.

- Ştiu, avea un talent extraordinar să descopere scriitori buni. Totuşi era bătrân, bolnav şi mai ales, adu-ţi aminte că el a fost cel ce l-a desemnat pe Max Christian, pentru a-i succeda. Era conştient că ziarul avea nevoie să fie înnoit puţin.

Sara întoarse capul, având chef să plângă. Geoffrey era aşa de amabil, era aproape ca un tată pentru ea...

- Trebuie să-i dai o şansă lui Max Christian. Chiar dacă n-a uitat ce-a fost acum doi ani, te-a iertat desigur...

- Oh, mă cam îndoiesc!

- Şi eu...

Sara avu impresia că descoperă o nuanţă de reproş în vocea lui Mark.

- Crezi că m-am înşelat asupra lui?

Mark ridică din umeri.

- De ce nu? Aveai multe prejudecăţi în ceea ce priveşte sexul masculin.

- Nu-i adevărat! Îi răspunse ea enervată. Dacă ai şti cum mi-a vorbit, cum îşi trata secretele când conducea ziarul *Bystander*!

- Vrei să cinezi cu mine diseară? întrebă el schimbând subiectul.

Sara se înroşi brusc.

- Este imposibil. Trebuie să termin un articol.

- Este ultima oară că te invit, îi spuse Mark cu un surâs amar. Tot timpul scrii! Pregăteşti un roman?

Sara nu se putu împiedica să nu surâdă.

- Cu atât mai bine! suspină Mark ridicându-se. Ne vedem la recepţie... şi noroc pentru întâlnirea de după-amiază. Gândeşte-te că în doi ani multe lucruri se pot schimba. Chiar şi bărbaţi ca Max Christian.

După-amiaza i se păru interminabilă Sarei. Unul câte unul, membrii personalului defilară prin biroul redactorului şef. Toţi veniră cu o faţă radioasă. Deirdre Neal era chiar strălucitoare.

- Ce şarm are! decretă ea întorcându-se în birou.

Sara lovi cu furie tastele maşinii de scris... Cu puţin înainte de ora şase, majoritatea colegilor începură să-şi strângă lucrurile. Toţi erau surescitaţi la gândul că vor participa la recepţia dată de Max Christian. Jennifer părea şi ea entuziasmată.

- Trec pe acasă, îi spuse ea Sarei plecând. M-am hotărât să mă îmbrac mai elegant...

- De acord, pe diseară.

- Vrei să rămâi în această ţinută?

- Nu am altă soluţie. Nu l-am întâlnit încă pe fermecătorul nostru redactor...

- Sara, nu te vei schimba niciodată! suspină Jennifer. Din fericire, eu mă gândesc la tine...

Puse pe biroul Sarei o mică trusă.

- Ce-i asta? întrebă Sara surprinsă.

- O trusă de machiaj, foarte mică, dar tot este mai bine decât nimic. Dacă rămâi în pantaloni, fă măcar un mic efort pentru faţă!

Deschizând trusa, Sara fu cuprinsă şi ea de entuziasm. De ani de zile nu se mai machiase, nu mai fusese la o serată...

- Promite-mi că o vei folosi! ordonă Jennifer.

Sara ezită.

- Am să-mi dau poate cu ruj...

- Nu, cu toate! Dacă nu, mă vei supăra... Pe curând!

Prietena ei plecă şi Sara se uită la ceas. Ora şase fără cinci. Hotărî să asculte sfaturile lui Jennifer. De ce nu... Se duse repede la toaletă. Nu se pricepea prea bine, totuşi ochii i se părură imediat imenşi, cu lungile gene curbate... Se uită pentru ultima oară în oglindă, apoi se îndreptă spre vechiul birou al lui Geoffrey.

Uşa era închisă. Una din secretarele care făceau pe cerberii era încă la maşina de scris. Îşi ridică ochii de pe pagina ce-o dactilografia.

- Domnioara Ford? spuse ea cu o voce amabilă. Domnul Christian este încă ocupat. Vă voi chema când va putea să vă primească. Sara se întoarse la biroul ei. Pe măsură ce timpul trecea, devenea mai nervoasă. Se gândea la articolul ce-l scrisese despre Max Christian... Înainte de a-l întâlni auzise vorbindu-se de recepţiile fastuoase pe care le dădea, despre numeroasele

amante pe care le avusese, despre cămăşile lui de mătase fină... Şi apoi, în ziua interviului, acesta făcuse fel de fel de remarci nepoliticoase despre femeile care lucrau... Evident ! se gândi Sara iritată. Pentru el femeile nu erau decât nişte obiecte frumoase, decorative, născute pentru a-i ajuta pe bărbaţi să-şi construiască cariera...

În seara aceea, după interviu, acceptase să se ducă la el să bea un pahar. Casa, luxos mobilată, era exact aşa cum se aştepta să fie şi ea se gândi să menţioneze acest lucru în articol...

Soneria telefonului îi întrerupse gândurile.

- Domnişoară Ford, domnul Christian vă poate primi.

Sara sări în picioare şi cu inima bătându-i tare, se îndreptă spre biroul directorial.

- Intră, te rog... îi spuse secretara.

Ezitând, Sara bătu la uşă, apoi o deschise. În ciuda penumbrei care inunda camera, Sara îşi dădu seama că şi ea fusese modificată. O imensă masă ocupa mijlocul camerei, un rând de telefoane şi o grămadă de dosare se zăreau în lumina lămpii. Max Christian, cu mânecile suflecate, cu cravata desfăcută, era aplecat peste hârtii. Nu-şi ridică ochii când intră Sara.

Tăcerea se prelungea. Stingherită, Sara tuşi discret... Max Christian îşi ridică în sfârşit ochii...

Era cel pe care-l cunoscuse acum doi ani! Îşi amintea perfect de faţa bronzată şi de părul ondulat, abundent. Sprâncene groase, drepte îi barau fruntea. Gura avea o expresie ce-i displăcea, amară şi senzuală în acelaşi timp. Dar ochii mai ales, îi erau surprinzători: albaştri închis. Constrastau imediat cu strălucirea părului şi privirea lor directă nu se tulbura niciodată.

- Da?

- Doreaţi să mă vedeţi... Aveam întâlnire la ora şase.

Sara încerca să-şi controleze tremurul vocii. Cu o iritantă dezinvoltură, Max Christian se uită la ceas.

- Ah, da? Şi cine sunteţi?

- Sara se uită la el cu un aer incredul. Chiar dacă n-o recunoştea după doi ani, trebuia să ştie măcar că aparţinea corpului redacţional!

- Sunt Sara Ford, răspunse ea foarte calmă.

- Ah, da, domnişoara Ford! Luaţi loc, mai am puţin de lucru... răspunse el pe un ton detaşat.

Stingherită, Sara se aşeză într-un fotoliu şi Max Christian îşi reluă munca.

După câteva clipe dădu la o parte hârtiile cu un gest enervat.

- Vă rog să mă scuzaţi, am fost foarte ocupat astăzi... Sunteţi aici de trei ani, cred, şi scrieţi?

- Da. Sunt doi redactori permanenţi şi eu sunt unul din ei.

Cum îndrăznise să pretindă că nu cunoaşte principalii angajaţi ai ziarului pe care-l conducea?

- Perfect... Ce fel de articole scrieţi?

Ştia asta, o ştia cu precizie, era sigură!

- În special interviuri, îi răspunse ea cu răceală.

- Oh, într-adevăr?

Ochii albastru închis ai lui Max Christian îi întâlniră pe cei ai Sarei. O luminiţă ironică apăruse în ei.

- Da. De fapt v-am luat un interviu, domnule...

Reacţia pe care o aştepta nu veni. Redactorul şef o privi cu nişte ochi inexpresivi.

- M-aţi intervievat? repetă el pe un ton neutru...

- Da, acum doi ani...

- Extraordinar! Nu-mi amintesc deloc. Un articol elogios, sper!

- Nu chiar...

- Ce ruşine! De fapt nu are importanţă. Totul aparţine trecutului, nu-i aşa? Acum trebuie să începem o nouă relaţie. Profesională, bineînţeles.

- Se ridică brusc.

Pot să vă ofer ceva de băut? Trebuie să mă îmbrac şi apoi vă conduc la recepţie.

- Ce-aţi spus?

Sara sări şi ea în picioare şi apoi se înroşi.

- Nu, mulţumesc, îi răspunse ea. Prefer să iau metroul...

- Veţi întârzia, îi spuse el surâzând. Haideţi, cred că sunteţi gata, sper. Nu vă schimbaţi?

Sara se încordă sub sarcasmul care răzbătea din aceste cuvinte.

- Nu... Într-adevăr, nu cred că...

- Eu da, o întrerupse el.

Fără a o pierde din ochi pe Sara, ridică receptorul.

- Beverley, pregăteşte o băutură pentru domnişoara Ford. Mă îmbrac şi o iau cu mine la recepţie, cu maşina.

Sara se gândi un moment că Beverley va veni cu ei... din nenorocire fu decepţionată.

- Foarte bine, pe curând, spuse Max înainte de a pune receptorul în furcă. Luaţi

loc, vă rog, spuse adresându-se Sarei. Nu lipsesc decât puţin.

Dispăru imediat în spatele unei uşi din fundul biroului. În acelaşi moment Beverley intră cu un pahar ce-l întinse Sarei. Secretara era atât de distantă, încât nu îndrăzni să-i ceară s-o ia cu ea în maşină.

Rămasă singură în penumbra camerei, încerca să-şi recapete calmul. În sfârşit, uşa se deschise şi silueta înaltă a lui Max se detaşă în lumină. Îşi pusese un costum închis şi-şi înnoda cravata. Sara văzu că nu se grăbea, ca şi cum vroia să-i lase timp să-i admire cămaşa. Într-adevăr ea îşi bătea joc în articol de grija cu care îşi asorta cămăşile la ochii lui albaştri...

Max se apropie de birou, fără a înceta să-şi privească interlocutoarea cu o expresie liniştită şi batjocoritoare.

- Cred că încep să-mi amintesc... spuse el în sfârşit. Nu mă prea iubiţi, domnişoară Ford, nu-i aşa?

Sara îşi lăsă privirea în jos. Nu, nu se va enerva... Probabil că el nu aştepta decât acest pretext pentru a lua măsuri contra ei!

- Sunt sigură că vă aduceţi aminte perfect de ce am scris, domnule Christian, răspunse ea încet. Aveţi dreptate, articolul meu nu era prea măgulitor!

- Eram sigur de asta...

Max tăcu. Dacă aştepta scuze, se înşela amarnic! se gândi Sara iritată.

Sara se ridică. Max Christian o luă de braţ şi o conduse spre uşă.

Luară liftul în tăcere. Cu o politeţe rece, redactorul şef îi ţinu uşile deschise. Când trecură prin faţa biroului domnului Jones, Max surâse bătrânului cu o căldură ce-o surprinse pe Sara. Mirarea ei fu şi mai mare când îl auzi adresându-i-se.

- Care au fost rezultatele cursei de la Cheltenham, Fred?

- Calul pe care mi l-aţi recomandat a ieşit primul, domnule.

- Bravo! Îmi datorezi deci un pahar cu vin!

- Cu plăcere...!

Când se aşeză în Jaguarul luxos al lui Max Christian, Sara nu putu să-şi mai stăpânească curiozitatea.

- Vă interesează cursele? întrebă ea. Este pentru prima oară când îl aud pe domnul Jones spunând că a câştigat. Ghinionul lui era celebru!

Max Christian surâse.

- Acest cal aparţine mamei mele, explică el.

Bineînţeles! Ar fi trebuit să-şi aducă aminte că hergheliile mamei lui erau cunoscute în lumea întreagă. Care era numele ei?

Un nume ciudat... Isbel, da, ăsta era! Dar fusese căsătorită de atâtea ori că doar prenumele îţi rămânea în minte.

- De fapt, mama voia să parieze pe acest cal!

- Aţi făcut-o?

Max Christian o privi cu răceală.

- Nu, nu joc niciodată.

- Nu vă place să riscaţi?

Cu buzele strânse, Max Christian fixa şoseaua.

- Domnişoară Ford, nu-mi luaţi un interviu cred, declară el cu răceală.

Sara se înroşi. Mai bine şi-ar ţine gura! O tăcere apăsătoare se instală în maşină şi Max Christian nu avea deloc chef s-o rupă.

Sara fu surprinsă când maşina o luă pe o stradă ducând în nordul oraşului.

- V-aţi mutat? întrebă ea.

- Mutat? repetă el mirat.

- Da, altădată locuiaţi aproape de centrul oraşului. Am fost la dumneavoastră acasă, după interviu.

- Într-adevăr, uitasem. Da, pe atunci vroiam să fiu mai aproape de sediul ziarului *Bystander*. Totuşi nu am locuit prea mult acolo. Era o casă închiriată.

- Oh!

Ruşinată deodată, Sara îşi aduse aminte de descrierea detailată şi usturătoare

pe care o făcuse interiorului casei. Şi nici măcar nu era a lui! Cum de putuse face o eroare aşa de grosolană! Se gândi să se scuze, apoi se răzgândi. La ce bun? Părea că uitase.

Max Christian opri în sfârşit în faţa unei clădiri cu ferestrele luminate. Ieşi din maşină şi deschise portiera Sarei, înainte ca aceasta să-i devanseze gestul. Îl urmă de-a lungul aleii pavate ce ducea la peron. Zgomot de voci şi râsete ajunseră până la ea.

- Recepţia pare foarte reuşită, remarcă Sara, în timp ce Max Christian descuia uşa.

- Nu ştiai că sunt celebru pentru recepţiile pe care le dau? Îi răspunse el deschizând uşa. Cel puţin aşa a scris cineva într-unul din acele articole calomnioase care apar despre mine.

Fără a mai ţine seama de regulile de politeţe, intră primul.

- Oh, nu vă mai obosiţi să examinaţi mobilierul, domnişoară Ford. Ultima oară aţi confundat un Braque cu un Delaunay... Nici unul din ele nu-mi aparţinea, de fapt. Dar nu este momentul să enumerăm numeroasele erori pe care le-aţi comis!

- Eu...

- Vă rog, o opri el, nu vă scuzaţi. Vă doresc o seară plăcută.

Dispăru imediat în mijlocul mulţimii care se îngrămădea în camera vecină. Sara recunoscu vocea Deliei...

- Max, dragule, unde ai fost? Ne pierdusem speranţa să te mai vedem în seara asta!

Sara nu auzi răspunsul lui Max, care provocă râsul tuturor. Se sprijini de perete, foarte tulburată. Ea care fusese aşa de mândră de articolul ei usturător! Care erau oare erorile despre care vorbea Max? Noua lor relaţie profesională începea prost...

Se întrebă dacă nu era mai bine să se întoarcă acasă, când o văzu pe Jennifer repezindu-se spre ea.

- Cum s-a desfăşurat întrevederea? întrebă ea luând-o de umeri pe Sara.

- Nu prea bine, îi spuse supărată Sara.

Jennifer o împinse în salon.

- Uită toate astea! Te detestă şi tu o ştii... şi ce dacă? Nu-i sfârşitul lumii!

La celălalt capăt al camerei Sara îl zări pe Max Christian, cu un pahar în mână. Îmbrăcată cu o rochie neagră foarte decoltată, Delia Waterlaw îi vorbea cu însufleţire. Acesta se uită la Sara fix apoi se întoarse cu spatele. Acest gest nu-i scăpă Deliei, nici celorlalţi membri ai ziarului care

se aflau lângă el. Remarcând feţele lor intrigate, Sara îşi înălţă capul cu un aer de sfidare. Foarte bine, dacă el îi declara război, ea se va bate... Chiar dacă greşise în trecut, nu mai putea da înapoi...

Capitolul II

Datorită mai multor pahare de şampanie, Sara începea să se destindă. Casa era splendidă, camerele mari şi luminoase erau mobilate cu simplitate. Ce diferenţă faţă de luxul bătător la ochi al casei în care-l văzuse pe Max Christian acum doi ani.

Da, probabil că se înşelase asupra câtorva detalii, se gândi ea privind în jurul ei. Dar esenţialul era adevărat. Acest bărbat făcea parte dintr-o familie foarte bogată, ascensiunea lui profesională fusese foarte uşoară, şi... recepţiile lui erau foarte reuşite. În plus, în acel moment era înconjurat de un cerc de femei frumoase care căutau toate să-i atragă atenţia cu surâsuri şi făcându-i ochi dulci. Sara se întrebă care dintre ele va câştiga bătălia.

- Domnişoară Ford?

Surprinsă, Sara se întoarse şi o văzu pe Beverley, care îi surâdea. Părea mult mai amabilă ca la birou, acum câteva ore...

- Pot să-ţi spun Sara? acesta-i numele tău, nu?

Sara dădu din cap distrată.

- Max nu te-a certat prea tare? Eram îngrijorată pentru tine, trebuie să ţi-o mărturisesc. Are un caracter imposibil şi n-a uitat niciodată articolul care l-ai scris despre el.

- Într-adevăr, a fost foarte clar asupra acestui subiect.

- Nu-ţi face griji. Se înfurie, dar îi trece repede. Nu este răzbunător. Totuşi, este adevărat, ai fost foarte severă cu el. Când îl vei cunoaşte, sunt sigură că-ţi vei schimba părerea. Max este un om minunat şi nu mi-aş părăsi postul pentru nimic în lume. Ştii că mi-a aruncat cu o carte de telefon în cap într-o zi, când s-a înfuriat rău de tot?

- O carte de telefon? repetă Sara înmărmurită.

- Da! Apoi mi-a trimis trandafiri zilnic timp de o lună. Acum m-am obişnuit. Mă apăr strigând şi eu. Este exact ca şi mama lui. Va veni aici în seara asta. Încearcă s-o întâlneşti, este într-adevăr o fiinţă remarcabilă!

Beverley se îndepărtă. Sara, care remarcă silueta înaltă a lui Max puţin mai departe, se refugie lângă bufet, în cealaltă parte a camerei. Nu vroia să mai aibă o întrevedere cu el în seara asta!

Când tocmai îşi punea în farfurie o felie de somon şi nişte salată, Delia apăru lângă ea. Avea o faţă fericită şi părea încântată de recepţie.

- Draga mea! exclamă ea. Te-ai machiat? În onoarea lui Max?

- Nu, câtuşi de puţin... Jennifer mi-a ordonat să întrebuinţez acest mijloc pentru a deturna atenţia de la blue-jeansii mei.

Delia examină rapid talia subţire şi picioarele lungi ale Sarei.

- Eu te găsesc minunată în pantaloni! De fapt, de ce nu?

Sara era stupefiată. Delia nu făcea complimente altor femei.

- Spune-mi... continuă aceasta cu o voce înceată. Ce s-a întâmplat între Max şi tine? A întârziat foarte mult şi era furios când a sosit.

- Oh, a ţinut numai să pună la punct o veche poveste... Nimic grav.

- Eram sigură că va proceda aşa. Vroiam chiar să te avertizez: i-a vorbit despre tine tatei, când au trecut în revistă personalul ziarului. Nu ştiu ce-au spus, dar dacă vrei sfatul unei prietene, fii prudentă cu Max. Nu îl lăsa să te calce pe nervi, nu întârzia niciodată... în sfârşit, fii ireproşabilă. Căci ştiu că redactorul şef se gândeşte la o reducere de personal.

Îi surâse Sarei.

- Pe mâine, draga mea! Petrecere frumoasă!

Sara era abătută. Ce vroia să însemne oare ce-i spusese Delia? În cealaltă parte a camerei îl zări pe Max discutând cu o superbă blondă, un manechin celebru. Deodată îl văzu întrerupându-şi conversaţia şi făcând câţiva paşi în direcţia ei. Cuprinsă de panică, o căută disperată din ochi pe Jennifer. Din păcate aceasta era de negăsit.

Sara fugi în hol. O altă cameră se deschidea în faţa salonului; toţi invitaţii, atraşi de bufet, o părăsiseră. Sara intră acolo cu un suspin de uşurare.

În fundul camerei focul mocnea în şemineul imens, în faţa căruia se afla un divan. Sara se hotărî să se aşeze pe moment pentru a-şi reveni...

Se apropie repede şi se opri brusc. O femeie mai în vârstă, cu picioarele goale, îmbrăcată într-o rochie lungă de seară, albă, era întinsă pe pernele divanului. Îşi pusese cupa de şampanie pe jos lângă ea şi trăgea dintr-un portţigaret de jad.

Văzând expresia aiurită a Sarei, necunoscuta izbucni în râs.

- M-ai descoperit. Sau încerci şi dumneata să scapi de această mulţime? În acest caz de ce să nu-mi ţii tovărăşie?

Se aşeză şi arătă Sarei pernele alături de ea.

- Hai, vino! Nu găseşti că toţi aceşti oameni sunt foarte plictisitori? Nu vorbesc decât despre ziare. Spune-mi, şi dumneata lucrezi pentru acest ziar?

- Cred că da... Mă numesc Sara Ford şi sunt redactor.

- Oh, nu, gemu femeia. De ce nu mi-ai spus mai devreme? Şi eu care credeam că mă voi amuza în sfârşit!

Faţa ei avea o expresie atât de îngrozită, încât Sara îi răspunse veselă.

- Sunt dezolată. Dar este adevărat. De ce nu v-aţi preface c-aş fi altcineva?

- Nu, draga mea, este imposibil. Eu sunt mama lui Max.

"Ar fi trebuit să ghicesc" se gândi Sara. Cu toate că Isbel avea părul blond, trăsăturile voluntare, şi mai ales ochii, semănau straniu cu cei ai fiului ei. Se uită la Sara amuzată. Această situaţie era într-adevăr neaşteptată!

- Doamne! suspină la rândul ei Sara. Şi eu care speram să mă distrez în sfârşit!

După o clipă de ezitare, Isbel izbucni într-un râs sincer şi sonor.

- Constat că faimosul dumitale simţ al umorului nu este o legendă. Îţi mărturisesc că doream de mult să te cunosc. Ei bine,

povesteşte-mi ce te-a făcut să publici acel articol teribil despre Max? Eu care nu scriu niciodată, am vrut să-ţi trimit o scrisoare furioasă!

- Răspunsul la întrebarea dumneavoastră nu este simplu, spuse Sara încet. Sunteţi a patra persoană astăzi care-mi spune că m-am înşelat, fără a-l mai menţiona pe fiul dumneavoastră.

- Max? Nu mă miră. Când a apărut articolul era palid. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Bineînţeles, câteva din atacurile dumitale erau foarte aproape de adevăr, ceea ce nu prea aranja lucrurile. Dar l-ai descris ca pe un bărbat atât de josnic! Ce s-a întâmplat în timpul interviului? A încercat să te seducă, nu-i aşa?

Sara se înroşi.

- Nu, absolut deloc.

- Nu fi şocată, draga mea. Toată lumea cunoaşte cât este de fascinat Max de femeile frumoase!

- Da, asta am înţeles!

- Problema este că nici una dintre ele nu-i convine. Are nevoie de o femeie care să aibă aceeaşi voinţă fermă ca şi el. Şi îi este teamă să nu-şi piardă independenţa... Îmi aduc aminte când era copil...

- Domnişoară Ford!

Sara tresări şi se întoarse brusc. Max Christian se afla în spatele canapelei, cu faţa albă de furie.

- Am crezut că am fost destul de clar, declară el. Nu voi tolera să încerci pentru a doua oară să mai aduni bârfe despre mine. Şi în casa mea, în plus!

- Max!

În picioare, Isbel îl privi pe fiul ei.

- Eu am început această conversaţie şi-ţi interzic să...

- Vă rog, spuse Sara, sărind în picioare.

Era foarte palidă şi mâinile îi tremurau. Iată de ce n-o scăpase din ochi toată seara! O bănuia! Furia, pe care până atunci încercase să şi-o stăpânească, izbucni deodată.

- De fapt, dumneata mă spionezi, spuse ea privindu-l în ochi. Oricum am să plec... La revedere!

Se îndreptă hotărâtă spre uşă, pe care o închise cu violenţă în urma ei. Auzi imediat cum Max şi mama lui se certau...

Începuse să plouă, dar Sara nu dădea importanţă. Mergea drept în faţa ei, la întâmplare. Încetul cu încetul îşi reveni şi înţelese sensul cuvintelor Deliei: Max aştepta o ocazie pentru a o da afară! Era meschin, dar din partea unui astfel de om trebuia să se aştepte la acest fel de

răzbunare! Strânse din dinţi. Nu-i va da ocazia! Îşi iubea cu pasiune munca şi mai ales avea nevoie de banii pe care-i câştiga. Cum va mai putea să-i trimită mamei ei un cec în fiecare lună?

Ca de obicei nici nu vru să se mai gândească la acest subiect şi la amintirile dureroase pe care dorea să le uite.

Când ajunse acasă se culcă imediat. Va termina mâine articolul ce trebuia să-l predea la revistă... Cu toată oboseala, nu reuşi să adoarmă mult timp. Apoi, când în sfârşit adormi, avu un coşmar, cel pe care-l avea des: un om, mirosind a whisky, se apleca asupra patului ei; o uşă pocnea în noapte şi pe masă nu mai existau decât două ceşti...

Îşi aducea cu greu aminte de tatăl ei... hainele lui, cu mirosul lui de tabac, felul cum o lua în braţe pentru a o arunca în aer... Dar era incapabilă să-şi reamintească faţa lui. Numai ochii albaştrii deschis care nu priveau niciodată drept în faţă, îi reveneau în memorie. Era unul din motivele pentru care nu avusese încredere de la început în Max...

A doua zi dimineaţa era gata să plece când Jennifer intră în bucătărie.

- Eşti matinală! Unde te duci?

- Să lucrez.

- La ora asta?

- Am un articol de terminat.

- Ah, draga mea, tot timpul ai câte-un articol de terminat!

- De ce m-ai adus aici, Sara?

Geoffrey Fletcher se opri în faţa restaurantului Cross Key.

- Vroiam să vă pot vorbi în linişte. Aşezaţi-vă, mă duc să aduc de mâncare.

- Foarte bine, domnişoară femeie eliberată! dar eu care sunt bătrân şi demodat, vreau să plătesc consumaţia.

- În regulă!

Când reveni, aducând fel de fel de sandvişuri pe o tavă, Geoffrey privi în jurul lui, amuzat.

- Cred că nu prea sunt de acord cu alegerea ta în materie de restaurant, draga mea. Crezi că aceste lucruri sunt comestibile? spuse privind farfuria cu dezgust.

- Sunt dezolată! Vinul este şi mai rău. Totuşi personalul de la ziar nu vine niciodată aici, şi vroiam să discut cu dumneavoastră.

Geoffrey îi surâse cu prietenie.

- Am auzit nişte zvonuri. Max şi cu tine nu prea sunteţi de acord, nu-i aşa?

- Mai mult sau mai puţin.

- Şi doreşti să-mi ceri sfatul?

Geoffrey gustă vinul şi se strâmbă.

- Sunt dezolată, dar nu am avut timp să caut un alt loc. Sunt în întârziere cu un articol, ca de obicei!

- Când eram eu acolo le dădeai la timp, totuşi.

- Pe atunci, da...

Vocea îi era plină de amărăciune.

- Bine, povesteşte-mi totul. Ce s-a schimbat?

- Redactorul şef.

Sara suspină adânc.

- Geoffrey, cred că-mi voi da demisia. Şi m-am gândit că poate mă poţi ajuta să-mi găsesc alt loc de muncă.

- Vrei să pleci de la ziar?

- Da, răspunse ea, lăsând capul în jos.

Geoffrey îşi aprinse pipa. Acest ritual era întotdeauna foarte lung şi Sara se uită atentă la tovarăşul ei. Se schimbase de când ieşise la pensie. Inima i se topi de tandreţe pentru bătrân, ale cărui mâini acum tremurau.

- Nu este decât o lună de când Max m-a înlocuit, totuşi, spuse el.

- Este adevărat, spuse ea. Am încercat, am făcut ce-am putut... Dar nu pot lucra cu acest individ!

- Îl deteşti deci atât de mult? Este curios, îmi imaginam că vă veţi înţelege bine amândoi.

- După articolul pe care l-am scris despre el?

Geoffrey izbucni în râs.

- Este o poveste veche!

- Nu pentru el!

Geoffrey trăgea încet din pipă.

- Este totuşi foarte competent, spuse el pe gânduri. E sunt cel ce l-am recomandat pentru a conduce ziarul.

Sara îşi lăsă capul în jos. Nu putea nega, talentul lui Max Christian era real. Într-o lună, transformase ziarul. Articolele tratau mai mult actualitatea, punerea în pagină era mai frapantă... Toată lumea muncea din răsputeri pentru a mări tirajul.

- De ce să pleci acum? întrebă el încet.

De-o lună îşi înăbuşea amărăciunea şi deziluziile. Dacă nu vorbea cu Geoffrey, cu cine să vorbească? Jennifer nu vrusese să audă nimic. Ea îi reproşase încăpăţânarea stupidă, pe care o calificase drept comportament obsesiv...

- De fapt este foarte simplu... De când ne-am întâlnit, el şi cu mine, ne urâm. Este atât de intolerant şi tiranic...

- Asta-i tot?

Sara surâse şi ridică din umeri.

- Oh, ştiu că exagerez întotdeauna! Dar nici el nu se lasă mai prejos... Detestă ce fac.

- Totuşi ai scris articole bune de când am plecat.

- Da, dar nu genul care-mi place, nu interviuri. Mă trimite întotdeauna să scriu despre înmormântări, despre incendii! şi sunt atât de nervoasă încât nu reuşesc să scriu! Îmi cere mereu să modific, să ameliorez! Vine în spatele biroului ca să citească deasupra umărului meu...

Se opri, cu obrajii îmbujoraţi. Geoffrey o bătu încet pe mână.

- Ascultă-mi sfatu,l Sara, mai încearcă puţin! Max are desigur motive să acţioneze aşa. Vrei să-i vorbesc? Să-l întreb ce se întâmplă?

- Oh, nu! vă rog, n-aş suporta să ştie că v-am spus toate astea!

- Foarte bine. Atunci îţi repet. Mai rabdă o lună sau două şi revino să mă vezi. Dacă nu s-a schimbat nimic, vom vedea atunci. Eşti de acord?

Spontan, Sara îl sărută pe bătrânel pe obraz. Geoffrey o strânse cu stângăcie în braţe.

- Cum o duce tânărul Mark? întrebă el ca să-şi ascundă emoţia. Te întâlneşti mult cu el?

- Mark Shand? Nu, numai la birou. Este în plină formă şi se înţelege foarte bine cu Max.

- Cine este atunci prietenul tău?

Brusc se simţi foarte nervoasă şi iritată. Această conversaţie n-a servit la nimic... Geoffrey nu mai sfârşea aranjându-şi pipa şi tutunul. Ar fi trebuit să rămână la ziar pentru a-şi termina articolul...

- Nimeni, răspunse ea sec...

- Nu este bine să te gândeşti numai la lucru, la vârsta ta!

- Dar nu mă gândesc decât la asta!

- Da, ai fost întotdeauna aşa. Exact ca şi Max.

În sfârşit, se ridică.

- Ce zici să traversăm parcul pentru a te duce la ziar? Mi-a plăcut întotdeauna acest loc la ora dejunului...

Când ajunse la birou, Sara se puse imediat pe lucru. Din păcate, nu ieşea nimic... Frazele ei erau greoaie şi lipsite de spirit. Disperată, aruncă o privire la pendulă. Niciodată nu va fi gata la timp! Toate astea din cauza lui Max! se gândi ea cu furie. Cu o lună înainte, n-ar fi avut nici o greutate să-şi scrie articolul...

Era atât de absorbită de lucru, încât nu simţi că cineva se apropie de ea, în spate.

- N-ai terminat încă! strigă o voce dură.

Sara se întoarse repede. Max, cu sprâncenele încruntate, o fixa cu o privire neprietenoasă.

- Eşti în întârziere. Articolul tău este aşteptat la imprimerie în după-amiaza aceasta, şi trebuie să-l mai şi citesc.

- Aproape am terminat, se bâlbâi ea. Am avut o problemă azi dimineaţă, dar mi-a rămas doar un paragraf să...

- Ar fi trebuit să te ocupi în ora pentru masă, în loc să te ocupi de bârfeli cu prietenii tăi!

Sara îşi holbă ochii. Cum de ştia? Aplecă faţa, înroşindu-se. Max se aplecă şi apucă foile pe care le scrisese deja.

- Voi începe să verific începutul. O să-mi aduci restul când îl vei termina.

- Nu!

Ea îşi puse repede mâna pe foi, atingând cu acest gest mâna lui Max, care şi-o retrase încet.

- Sara, te rog să-mi dai articolul! ordonă el cu un ton care nu admite nici o replică. Şi grăbeşte-te, te rog. Acest ziar nu este lunar, în cazul în care nu ai remarcat acest lucru încă!

Neputincioasă, Sara îl privi îndepărtându-se, ducând jumătatea articolului ei. Abătută, rămase nemişcată în faţa maşinii de scris. Articolul ei era prost, nu prevestea nimic bun... Dar ea nu vrusese să-l facă, el i-l impusese! Nu-i ascunsese totuşi ceea ce credea despre această serie de

articole consacrată soţiilor oamenilor celebri... În loc să se intereseze de rolul pe care aceste femei îl jucaseră în reuşita soţilor lor, de ce să nu se intereseze mai bine de cele care şi-au realizat propria lor carieră? protestase ea. Max n-a ţinut deloc cont de părerea ei.

Alături de ea, Delia era cufundată într-o conversaţie telefonică în legătură cu viitoarea serată pe care o dădea... Exasperată, Sara smulse pagina pe care tocmai o scria.

- Delia! pentru Dumnezeu, încerc să lucrez! De ce nu te duci tu la tine acasă pentru a-ţi organiza dineul?

Delia îi aruncă o privire glacială şi se mulţumi să vorbească mai încet. Câteva minute mai târziu ea fu chemată în biroul redactorului şef şi Sara scoase un suspin de uşurare. În sfârşit va putea să se concentreze!

O oră mai târziu, sfârşise şi reciti paginile cu iritare. Niciodată stilul ei nu fusese atât de plat... Se resemnă totuşi să ducă manuscrisul lui Jennifer. Prietena ei dădu din cap.

- Este prea târziu, Sara... Toate hârtiile pleacă în câteva minute, dar articolul tău trebuie mai întâi citit de Max. Va trebui să aştepţi curierul suplimentar de la ora şapte.

Istovită, tânără fată se întoarse la biroul ei. Deirdre Neal îi adresă un surâs înţepat. Această femeie în vârstă o detestase pe Sara de îndată ce-o văzuse.

- Ai terminat, în sfârşit? se interesă ea.

- Da.

- Biata Delia, trece printr-un moment greu! Oh, în orice caz, Max are o slăbiciune pentru ea. A invitat-o chiar la dejun ieri, după refuzul tău! Dar spune-mi, de ce n-ai acceptat?

Sara deveni roşie.

- Te amesteci prea mult în ceea ce nu te priveşte, Deirdre...

Cealaltă îşi aranjă biroul cu un aer ofensat, se coafă repede şi ieşi fără să mai spună nici un cuvânt. Pendula marca ora şase şi încet, încet, birourile ziarului se goliră. Jennifer plecă ultima, după ce o salută cu mâna pe Sara. Tânăra fată rămase singură în camera mare. De ce simţea oare o ostilitate atât de puternică faţă de Max Christian? Jennifer avea poate dreptate... Se încăpăţânase până la obsesie. Cu ceilalţi colegi bărbaţi era perfect destinsă.

Acum, trebuie să se aşeze în faţa lui ca să-l asculte făcându-i harcea-parcea articolul? În orice caz, ar face bine să se grăbească; Delia era încă în biroul lui şi ultima cursă va pleca la ora şapte...

La ora şase şi douăzeci, auzi o uşă trântindu-se. Delia se ivi în sală şi se prăbuşi pe un scaun, unde rămase abătută. Sara n-o văzuse niciodată în acest hal. Părul îi era desfăcut şi lacrimile care-i curgeau pe obraji lăsau urme adânci în machiaj. Înduioşată de ochii ei roşii şi umflaţi, Sarei i se făcu milă de ea pentru prima dată.

- Sara... plângea ea. Acest om este un monstru! Îl urăsc! Nu vreau să mai lucrez aici!

Tânăra fată îi întinse o batistă din hârtie.

- Calmează-te... Îi cunoşti caracterul; sunt sigură că mâine va uita tot ce ţi-a spus.

Într-adevăr, mâniile lui Max erau violente, dar scurte. Şi mai ales nu era deloc ranchiunos.

- El poate, dar nu şi eu! gemu Delia. N-am fost niciodată atât de umilită în viaţa mea!

Un torent de lacrimi îi inundă obrajii.

- De ce mai eşti aici? se interesă ea între două hohote.

- Urmez după tine pe lista victimelor, replică Sara al cărei calm chiar o surprindea. Mi-am prea dat articolul cu întârziere şi trebuie ca Max să-l citească înainte de a-l da curierului.

- Oh, nu-mi mai vorbi de acest monstru! Te rog, întovărăşeşte-mă la toaletă să mă spăl pe faţă!

Sara acceptă, mirată de această bruscă manifestare de prietenie din partea Deliei. Oare n-o judecase prea aspru pe colega ei care ascundea sub o mască o mare vulnerabilitate?

Delia, departe de a se calma, se lamentă mai tare în faţa oglinzii. Reîncepu chiar să plângă.

- Când mă gândesc că a fost întotdeauna atât de gentil cu mine! Şi toate astea pentru că am întârziat două ore, din cauza unei serate, la care asistase de altfel şi el! Ar fi trebuit să înţeleagă! Dar nu, a trebuit să rescriu de două ori acel blestemat de articol, şi apoi, l-a rupt în faţa mea! Şi-a dat seama c-am rugat-o pe Jennifer să-l redacteze în locul meu şi s-a înfuriat cumplit. Mi-a spus c-am obţinut acest post doar datorită tatălui meu. Nu este adevărat! A pretins că nu ştiu să scriu şi că sunt o leneşă...

Sara nu putu să nu-l admire pe Max Christian că avusese curajul să fie atât de sincer cu fata proprietarului ziarului. Geoffrey nu îndrăznise niciodată. Totuşi, cu toate multele ei defecte, Delia îi făcea milă, astfel că încercă s-o reconforteze. Încercă să-i împrospăteze faţa, o luă de umeri ca s-o

consoleze. Puţin câte puţin, plânsetele Deliei se potoliră. În sfârşit, începu să se remachieze. Sara se pregătea s-o părăsească, când uşa se deschise. Beverley apăru, vădit foarte agitată.

- Sara, în sfârşit, iată-te! Ai uitat cât este ceasul? Max te caută pretutindeni. Curierul aşteaptă şi Max vrea să mai discutaţi despre articolul tău! Credeam c-ai plecat acasă!

Înspăimântată, Sara îşi privi ceasul. Era trecut de ora şapte! Delia îi aruncă o privire compătimitoare când, moartă de teamă, Sara se precipită în urma secretarei.

Capitolul III

Apropiindu-se de biroul lui Max Christian, a cărui uşă era deschisă, Sara îl auzi pe redactorul şef răspunzându-i lui Beverley:

- Oh, într-adevăr! Să intre imediat!

Secretara ieşi cu aerul puţin tulburat şi-i făcu semn Sarei să se grăbească. Adunându-şi tot curajul, aceasta intră în cameră. Max, care se plimba în lung şi în lat ca un animal în cuşcă, se opri brusc văzând-o.

- Dar ce joc joci! strigă el. Nu numai că articolul dumitale este în întârziere, dar nu face nici două parale! Am fost obligat să trimit înapoi curierul fără articol. Trebuie să-l duc eu mai târziu la culegere!

- Îmi pare rău, replică Sara. Eu... terminasem la timp, dar...

Se întrerupse. La ce bun să-i explice ce se întâmplase cu Delia? Fără îndoială că Beverley îl pusese la curent...

- Te aştept de la ora şase şi jumătate, unde ai fost?

- Eu... eram la toaletă, se bâlbâi Sara. Nu mă simţeam prea bine.

Nu mai era chiar o minciună acum... Fu surprinsă să-l vadă pe Max Christian calmându-se subit. Încetă să urle, şi când îi vorbi din nou vocea lui avea o dulceaţă pe care nu i-ar fi bănuit-o niciodată.

- Ce se întâmplă? Eşti bolnavă? Aşează-te, te rog...

N-avu timp nici să protesteze. Îi înlănţuise deja umerii cu un braţ protector. Se afla atât de aproape de el, încât simţi că era gata să leşine. Se clătină, dar Max o prinse, o susţinu cu fermitate şi o făcu să se aşeze. Sara aproape că regretă că nu rămăsese mai multă vreme lipită de el. O învăluise o ciudată senzaţie de siguranţă.

- Eşti foarte palidă. Puţin coniac îţi va face bine!

- Este inutil. Mi-e foame, se bâlbâi ea. N-am leşinat niciodată în viaţa mea.

Fără să o asculte, îi întinse un pahar.

- Bea! ordonă el. O să te simţi mult mai bine.

Din nou, el o luă cu blândeţe de umeri pentru a o ajuta să bea. La prima înghiţitură fu gata să se sufoce. Faţa lui Max se lumină brusc. Nu era surâsul rece şi profesional pe care Sara i-l cunoştea prea bine.

- Se vede că nu eşti obişnuită cu alcoolul, bea încet, nu este vin. În nici un caz cel de la *Cross Key*...

Sara tresări. Era a doua aluzie pe care o făcea despre locul unde mâncase cu Geoffrey. O bănuială oribilă îi trecu prin minte.

- *Cross Key*, repetă ea încet...

- Da, restaurantul din colţul străzii. Mănânc deseori acolo.

- Ai fost astăzi acolo, aşa-i?

- Astăzi? Aşteaptă, lasă-mă să mă gândesc, spuse el pe un ton ironic. Ah, da, am fost acolo. Înţelegi îmi place acest loc pentru că nu întâlneşti pe nimeni de la ziar.

- Ne-ai văzut?

- Nu, nu tocmai. Mai bea puţin cognac, pentru ca obrajii dumitale să mai capete puţină culoare. V-am auzit doar. Eram spate în spate.

Cu gura căscată, Sara încercă să-şi rememoreze ce-i povestise lui Geoffrey. Dumnezeule, ce umilire!

- Dumneata.... dumneata... ne-ai ascultat! strigă ea.

- Deloc. Am surprins conversaţia voastră, corectă el.

- Dar vorbeam de dumneata!

- Într-adevăr. Era de altfel foarte interesant! nu puteam să mă decid să plec...

O furie amestecată cu ruşine o cuprinse pe Sara.

- Cred că elementara politeţe te obliga să-ţi manifeşti prezenţa.

Max îi surâse, totuşi ochii lui sclipeau de furie.

- De ce? Ceea ce ai spus nu era prea agreabil, dar era foarte revelator. Nu-mi închipuiam că mă urăşti atât de mult.

Sara tăcu. Nu putea să nege. Nu spusese nici o vorbă amabilă despre Max Christian. Ah, nici măcar pentru transformările pe care le adusese ziarului.

- Dacă te simţi mai bine acum, aş vrea să discutăm despre articolele dumitale. Eşti conştientă, fără îndoială, că articolul este prost.

Sara îl privi cu un aer plictisit. De ce o trata oare mereu ca pe o şcolăriţă?

- Sun dezolată c-ai fost martorul întrevederii mele cu Geoffrey. Sunt de asemenea dezolată că te-am făcut să întârzii.

Max dădu din umeri şi se aşeză la biroul lui pentru a citi, încă o dată, paginile dactilografiate de Sara. Câteva minute se scurseră în tăcere şi tânăra fată observă că se simţea mai bine când el nu o privea. Exista în privirea lui directă un fel de loialitate care o tulbura.

Max ridică în sfârşit capul. Ochii lui îi întâlniră pe cei ai tinerei fete şi Sara crezu că descoperă o umbră, ca şi cum l-ar fi deranjat ostilitatea ei. Dar nu! se mustră ea imediat. Era prea sigur pe el. Şi în orice caz

avea atâţia duşmani, încât unul din plus nu avea nici o importanţă.

- Cum îmi explici lipsa de convingere a acestui articol? se interesă el.

- Ţi-am spus că nu vreau să-l scriu, că mă opun acestei idei, răspunse ea cu un aer supărat. Un altul ar fi făcut mai bine articolul.

- Acest argument este absurd. Eşti o ziaristă profesionistă... nu sunt orb, Sara! Ai sabotat pur şi simplu articolul, din cauza stupidelor tale prejudecăţi!

- Prejudecăţile mele? repetă ea.

- Da, exact. Când vei învăţa să prezinţi faptele şi nu să interpretezi totul prin prisma judecăţii personale? Punctul tău de vedere este atât de îngust!

- Deci, dacă cred că o femeie are dreptul să-şi facă o carieră în loc să rămână lângă soţul ei, asta este dovada unui spirit îngust!

- Iată exact genul de generalizare banală pe care o aşteptam de la dumneata! exclamă el bătând cu pumnul în masă. Bănuiesc că ai pretenţia să-ţi sacrifici toată existenţa pretinsei dumitale cariere! Eşti într-adevăr un caz disperat!

El îi aruncă manuscrisul şi Sara observă corecturile pe care le făcuse cu cerneală roşie.

- Este inutil să mai discutăm, adăugă el. Articolul trebuie să apară. Te rog deci să-ţi arunci o privire pe corecturile făcute de mine şi să-mi spui dacă eşti de acord.

Sara simţi cum îi vine să plângă. Nu, nu va plânge. Cu maxilarele strânse, frunzări încet manuscrisul, dar nu reuşi să se concentreze. Cuvintele îi dansau în faţa ochilor.

După câteva minute îi dădu foile înapoi.

- Mă înclin, spuse ea cu răceală.

Max, cu capul plecat, o privea cu atenţie.

- Sara? Părinţii tăi formează o pereche fericită?

Sara fu atât de surprinsă de această întrebare încât nici nu se gândea să se indigneze de indiscreţia lui Max.

- Nu, răspunse ea simplu. Au divorţat când eu aveam şase ani, şi nu mi-am revăzut de atunci tatăl.

- Înţeleg... murmură el neîncetând s-o fixeze. Asta explică multe lucruri, nu-i aşa?

- Poftim?

Cum de îndrăznea el să-şi însuşească trecutul ei? O cuprinse o mânie dureroasă.

- Am întâlnit numeroase "femei moderne" de felul dumitale şi majoritatea au

avut o copilărie nenorocită. Toate îi urau pe bărbaţi, exact ca dumneata.

- Ah, da, într-adevăr! strigă ea, ieşindu-şi din fire. Ei bine, eu am cunoscut mulţi indivizi ca dumneata şi toţi folosesc mereu acelaşi argument! Ei cred că feministele nu doresc decât să fie seduse pentru a deveni imediat dulci creaturi şterse!

- Ai dreptate! răspunse el ridicând în acelaşi timp vocea. Mi-e silă de acest cuvânt "feminism", în spatele căruia multe femei ca dumneata îşi ascund răceala şi teama de bărbaţi!

- Desigur! ironiză ea. Şi desigur că şi dumneata gândeşti că nici o femeie nu rezistă în faţa unui buchet de trandafiri sau a unor complimente!

Faţa lui Max era albă de furie.

- Nu încerca să schimbi discuţia! strigă el cu duritatea. Priveşte-te doar. Respiri ura. Am remarcat-o prima dată când te-am văzut, cu îmbrăcămintea ta ridicolă.

Sara exultă.

- Ah, am crezut că totul aparţine trecutului! exclamă ea ridicându-se să plece.

Max făcu înconjurul biroului şi avansă către ea.

- N-am uitat nimic, dacă asta te poate satisface! Când ai venit să mă intervievezi

erai hotărâtă să mă distrugi. M-ai crezut destul de naiv pentru a nu-mi da seama. În doi ani nu te-ai schimbat absolut deloc, şi vei fi exact la fel când vei împlini cincizeci de ani! Numai că atunci vei fi o biată fată bătrână înăcrită, care nu va avea nimic atrăgător şi te vei întreba de ce ţi-ai ratat viaţa!

- Cum îndrăzneşti?

Sara nu-şi mai putea înfrâna furia. Cu atât mai bine dacă o va concedia. Nu va tolera să fie astfel tratată.

- Cu ce drept îmi vorbeşti astfel? Nici nu mă cunoşti! Nu ştii nimic despre mine. N-am întâlnit niciodată o fiinţă atât de odioasă ca dumneata!

- În orice caz, n-ai întâlnit mulţi bărbaţi, nu-i aşa, Sara? Bineînţeles lucrezi cu ei, dar de îndată ce se interesează de dumneata mai îndeaproape, eşti îngrozită!

- Este fals!

- Ah, da? Dar priveşte-te încă o dată! Porţi îmbrăcăminte masculină, nu te fardezi, ai douăzeci şi trei de ani şi pari de cincisprezece. Refuzi să devii adultă şi să accepţi feminitatea dumitale. Sunt sigur că n-ai fost niciodată sărutată. Ai nevoie să fii scuturată, dacă nu vrei să-ţi strici toată viaţa! Dacă crezi că poţi deveni un scriitor bun

rămânând astfel, permite-mi să-ţi spun că te înşeli total.

Îi luase braţul şi i-l strângea cu violenţă.

- Lasă-mă! strigă ea zbătându-se.

El o atrase fără efort spre el.

- Sara, de ce nu vrei să-mi spui ce te sperie?

- Nu mi-e frică! replică ea vehement.

- Ba da, ţi-e frică de asta.

O înlănţui brutal şi-şi apropie faţa de a ei. Sara, cuprinsă de panică, încercă cu disperare să se elibereze.

- Nu, te rog, imploră ea, încercând în zadar să-şi întoarcă capul.

Dar fu redusă imediat la tăcere de buzele mângâietoare care-i cuprinseră gura. Încetă să mai lupte. Corpul ei se abandona senzaţiei atât de dulce care o cuprindea.

- Oh, Sara, murmură el.

Max îşi desfăcu încet îmbrăţişarea, totuşi Sara rămase lipită de el. El o îndepărtă încetişor, îi luă mâna şi i-o apăsă pe pieptul lui.

- Sara... şopti el mângâindu-i cu buzele obrazul. Eşti atât de frumoasă!

Închizând ochii ea ridică faţa către el. Îşi dorea mult s-o mai îmbrăţişeze... Dar Max nu mai făcu nici un gest. Când îşi

deschise pleoapele, Sara observă c-o privea cu insistenţă. Teama îi reveni deodată. I se părea atât de rece, atât de inaccesibil...

- Mă crezi acum? întrebă el.

Ea tresări. Deci acest sărut nu fusese pentru el decât o experienţă! Vrusese doar să-i dovedească că avea nevoie de un bărbat, de el. Şi ea căzuse în cursă... Cu obrajii în flăcări, ea se eliberă brusc.

- Să nu mai faci asta niciodată! spuse ea pe un ton nu prea sigur.

- De ce nu? întrebă el cu un surâs obraznic.

Privirea lui Max îşi regăsise toată duritatea.

- Nu în felul acesta demonstrezi o teză! ripostă ea.

- Este totuşi un argument agreabil.

- Nu pentru mine...

- Mă surprinzi. Adineauri nu prea aveai aerul ameninţător.

Max făcu un pas spre ea, dar Sara făcu repede un pas înapoi.

- N-am nevoie de sfaturile dumitale de expert! îi spuse ea cu violenţă, luptând în acelaşi timp să-şi reţină lacrimile. Nici de atenţiile dumitale caritabile, mulţumesc!

După ce spuse aceste cuvinte, se îndreptă cu convingere spre uşă.

- Sara...

- Mulţumesc pentru ajutorul dumitale, încheie cu dispreţ. Vorbesc de articolul meu, bineînţeles.

- Aşteaptă...

Înainte de-a o putea reţine, Sara trântise uşa după ea. Auzi o înjurătură urmată de un zgomot de pahar spart, ca şi cum ar fi aruncat un obiect după ea.

Decise să se întoarcă acasă pe jos, ca să-şi calmeze nervii. Când îşi întoarse cheia în broască, îşi regăsise o aparenţă liniştită.

- Cum s-a desfăşurat întrevederea? întrebă Jennifer.

- Foarte bine. N-a fos prea lungă, dar am vrut să merg puţin.

În oglindă îşi observă faţa mai palidă decât de obicei.

"Nu s-a întâmplat nimic", îşi repeta ea, nimic... Aşa încerca mereu să se convingă când era copil.

Din păcate, când fu în pat, gândurile negre începură s-o chinuie. Îşi amintea certurile neîncetate ale părinţilor ei, apoi plecarea subită a tatălui, şi speranţa veşnic spulberată cu care, în fiecare dimineaţă, aştepta o scrisoare ce n-a sosit niciodată. Apoi începuseră lamentările amare al mamei ei:

"Bărbaţii caută doar propria lor plăcere. Fata mea, caută să te căsătoreşti cu un om bogat, banul este singurul lucru bun pe care ţi-l poate aduce un soţ..."

Poate că Max avea dreptate, gândi ea cu tristeţe. Totuşi n-avea nici un drept să se poarte aşa cum făcuse, uzând de forţa lui pentru a o umili! brusc îşi aduse aminte de cuvintele unei vechi amante a redactorului şef, pe care o intervievase cu doi ani în urmă: "Max! Nimeni nu-l cunoaşte într-adevăr. Este făcut din foc şi gheaţă..."

Sunase ora două şi Sara îşi băgă cu furie faţa în perne. Nu, n-o s-o mai atingă niciodată, nu se va mai lăsa prinsă în cursă. Dar în timp ce-şi repeta această hotărâre, inima ei se strânse în mod dureros...

A doua zi era palidă şi avea trăsăturile trase.

- Ai o mină îngrozitoare! remarcă Jennifer în autobuz. Din nou una din oribilele tale migrene?

- Nu, mă simt bine, zise ea întorcându-şi capul. Am dormit prost. Asta-i tot. Sunt neliniştită în privinţa articolului meu.

Jennifer surâse.

- Ca de obicei! Draga mea, devii o adevărată pustnică! Tu nu te gândeşti decât

la munca ta şi la Max... Caută să-l uiţi câtva timp!

- Nu cer decât asta! Din nenorocire, el nu încetează să mă chinuie. Prietena ei dădu din umeri. Când ajunseră la ziar, Jennifer îi dădu un cot tovarăşei ei.

- Priveşte cine este deja aici! şopti ea.

Delia era aşezată la biroul ei şi bătea repede la maşină.

- Ea care nu apare niciodată înainte de ora zece şi jumătate!

Când Sara ajunse la birou, Delia îi adresă un surâs călduros... În mod vizibil, nu mai era o duşmancă...

- Sara, iată ce-am găsit în această dimineaţă, anunţă ea. Ce monstru!

Îi arătă un plic cafeniu, purtând menţiunea "confidenţial". Toţi salariaţii ziarului ştiau că o astfel de scrisoare era un avertisment din partea direcţiei. După trei plicuri de acest fel concedierea era considerată ca justificată.

- Oh, Delia, spuse ea cu o voce compătimitoare. Ce spune?

- Îmi repetă ceea ce mi-a strigat ieri, spuse Delia supărată. Dar să vorbim de altceva... Vreau să-ţi cer un serviciu... Două, de fapt. Dacă vei refuza, voi înţelege... Cu toate acestea, voi avea într-adevăr nevoie de ajutorul tău... Ştiu că nu ne-am înţeles prea

bine până acum, dar acum am impresia că am o nouă prietenă.

Sara era stupefiată. Delia era complet metamorfozată! De ce să nu-i accepte prietenia?

- Fii bună, te rog, continuă drăguţa blondă. Sunt depăşită, şi de ieri... De fapt cum a decurs întrevederea?

- Nu aşa teribil cum mă aşteptam, răspunse evaziv Sara. Dar bineînţeles, el este cel care hotărăşte totul! Cu ce-ţi pot fi de ajutor? Dacă este vorba să scriu articolul pentru tine, nu cred să...

- Nu, nu este asta...

Delia ezită un moment.

- Iată... Eu... Vreau să vii să cinezi la mine?

- Să cinez la tine? repetă Sara aiurită.

- Da, dau o serată săptămâna viitoare. Va fi ceva simplu, vom fi opt.

Sara se gândi repede. Îşi amintea că Max fusese invitat...

- Nu, este imposibil. Sunt dezolată.

- Oh, te rog... Nu te poţi elibera?

- Nu, nu de asta este vorba. Eu nu voi veni la tine pentru că va fi Max.

Faţa Deliei se lumină.

- Tocmai că nu! Ieri seară mi-a spus că ar prefera să aibă cu mine doar o relaţie profesională.

Totuşi Sara nu putea să se hotărască. Nu apreciase niciodată acest gen de serate...

- O să-ţi placă mult ceilalţi invitaţi, spuse Delia. Fratele meu Piers este foarte drăguţ şi ceilalţi sunt prieteni vechi. Te rog, acceptă!

Sara izbucni în râs.

- Dar n-am nimic să pun pe mine!

Delia arboră deodată un aer radios.

- Mă ocup eu! Este exact al doilea serviciu pe care vroiam să ţi-l cer: să-mi serveşti de manechin...

- Ce?

Sara e complet aiurită.

- Ştiu ce gândeşti despre toate astea! exclamă veselă tovarăşa ei. Lasă-mă să-ţi explic. Max doreşte să lanseze o serie de articole despre moda accesibilă tuturor. Trebuie să găsesc nu un manechin de profesie, ci o femeie obişnuită. Max mi-a sugerat să-ţi vorbesc.

- Eu? Dar sunt incapabilă să pozez pentru fotografi. Voi fi ridicolă!

- Din contră! Veţi fi extraordinară! Eşti atât de subţire... Machiată vei arăta superb! În plus, n-ai dreptul să dezaprobi acest

proiect, este vorba să informezi cititoarele despre preţuri interesante. N-am dreptate?

- Dar ce legătură are asta cu serata ta?

- Fotografiile vor fi făcute în ziua seratei mele. Vei putea împrumuta una din ţinutele pe care le-ai prezentat.

- Dar risc s-o stric!

- Deloc! Este un obicei foarte răspândit la ziar...

Sara dădu din cap.

- Nu, sunt dezolată... Aş vrea sincer să te ajut, totuşi, nu cred că...

Ochii Deliei se umplură de lacrimi.

- Oh, te rog! Dacă nu accepţi nu voi avea niciodată timpul să găsesc pe altcineva! Max va fi furios şi voi primi un al doilea plic "confidenţial" şi...

Sara suspină. De fapt colega ei nu-i cerea un efort supraomenesc...

- Foarte bine. Voi poza pentru tine. Totuşi îmi voi alege singură o rochie pentru recepţia ta. Nu te nelinişti, n-o să te fac de ruşine!

- Sara, eşti un înger! Îţi mulţumesc enorm!

Totuşi tânăra fată regretă puţin că cedase. Cu toate asigurările Deliei, era convinsă că nu va fi un bun model. Ideea de a sta în picioare în faţa unei "camere" o înspăimânta. Şi apoi, mai era şi dineul... De

ce oare Delia ţinea atât de mult ca să asiste? Cu atât mai bine, se gândi ea resemnată. Din moment ce Max Christian nu va veni...

În acea zi nu-l văzu pe redactorul şef care părea să se fi închis în biroul lui.

- Ce-o fi având acum? suspină Jennifer când se întâlniră la masă. Se pare că s-a purtat execrabil cu secretara lui, şi a fost mult mai nervos decât de obicei.

În tot cursul săptămânii următoare Sara reuşi să-l evite pe Max Christian. Îşi petrecu zilele la bibliotecă, unde-şi pregătea un interviu cu un om politic important.

Se felicită că nu-l văzuse pe Max de cinci zile când, într-o seară, plecând de la redacţie, se întâlni cu el în lift. Ea trebui să se stăpânească pentru a nu fugi. Max îi adresă un mic semn din cap şi o studie în mod făţiş.

- Constat că porţi o fustă, declară el în sfârşit, pentru a întrerupe tăcerea. Faci progrese!

- Toţi pantalonii sunt la spălat, răspunse ea.

Încă un etaj şi va fi salvată!

- Am auzit că te-ai decis să pozezi pentru Delia? Sunt sigur că o să te descurci foarte bine.

Era desigur de o politeţe lăudabilă...

- Da, răspunse ea rece. Va fi fără îndoială o experienţă interesantă. Bună seara...

Uşile liftului se deschiseră şi Sara se îndreptă repede către ieşire. Bravo! îşi spuse ea. Iată care e soluţia: este suficient să-l întâlneşti cât mai puţin posibil...

Jennifer fu mirată că Sara acceptase să se ducă la serata Deliei.

- Tu eşti cea care m-a sfătuit să ies mai des... De-acum mă lansez în lume! spuse Sara râzând. În plus tu eşti cea care mi-a reproşat că sunt prea severă cu Delia. Am decis deci să mă schimb... Acum ajută-mă să-mi găsesc o rochie convenabilă!

Cele două prietene îşi petrecură duminica inspectând garderoba lui Jennifer. În final, Sara alese o rochie lungă neagră.

- Nu găseşti că am aerul unui manechin de casă mare?

- Nu tocmai! replică Jennifer râzând.

Sara îşi puse ambele mâini pe şolduri şi-şi luă o expresie teatrală.

- Şi aşa?

- Este ceva mai bine! Tu, care de obicei pari un băieţel supărat, acum eşti aproape... drăguţă!

Jennifer evită la timp perna pe care Sara i-o aruncă.

- Aşteaptă puţin! spuse Sara. Voi fi absolut fermecătoare la această serată!

Capitolul IV

Sara îşi petrecu toată ziua de luni la Camera Comunelor, pentru a urmări o dezbatere şi a intervieva un deputat, care se dovedi a fi teribil de vanitos... Mai trecuse o zi fără să-l vadă pe Max. Îl va evita şi mâine, ziua fixată pentru fotografiile de modă, după care se va duce direct la serata Deliei.

Când ajunse la studio, Sara era foarte nervoasă. Delia era deja acolo cu cei doi asistenţi. Francine, machieuza, şi Clive Paget, fotograful. Podeaua studioului era plină de rochii, pantofi şi tot felul de accesorii.

În timp ce Clive îşi pregătea aparatul, asistentul lui desfăşură foi mari de hârtie albă şi deschise umbrele argintii.

- La ce serveşte tot acest material? întrebă Sara curioasă.

- Când stai lângă hârtie, silueta se decupează mai clar, îi explică Delia. Vino, Francine te va machia.

O aşeză pe Sara în faţa unei oglinzi uriaşe şi Francine apăru cu o cutie imensă plină de farduri, creioane şi rujuri de buze...

- Dumnezeule! exclamă Sara. Eu care nu mă fardez niciodată!

- Pune-ţi această capă şi sprijină-te de scaun, spuse Delia.

Delia părea foarte diferită de cea din redacţie. În mod clar se afla aici în mediul ei.

- Dar este superbă! exclamă Francine. Nu mi-ai spus că este aşa.

- Ţi-am spus că este drăguţă, răspunse Delia care părea foarte prost dispusă.

- Este absolut minunată, da! Priveşte aceşti pometi, aceşti ochi! Am să mă distrez bine! Bine, acum destinde-te...

Dar Sara era prea interesată de ceea ce se petrecea în jurul ei pentru a sta liniştită. În timp ce o machia, Francine dansa în ritmul unui disc antrenant pe care asistentul fotografului îl pusese.

Sara se examina în oglindă cu o curiozitate crescândă. Francine folosea o cantitate extraordinară de farduri pe care le aplica delicat. Obrajii Sarei erau uşor roz, buzele îi străluceau şi privirea părea mai adâncă.

- Nu ai nevoie de gene false, spuse Francine. Ale tale sunt atât de negre şi de

dese! Din cauza ochilor luminoşi, efectul este remarcabil!

După câteva minute Francine se dădu înapoi pentru a-şi evalua opera.

- Magnific! exclamă ea cu un aer triumfător. Se mai pot vedea fermecătorii pistrui! Clive, vino să vezi. Nu cred că vei avea probleme cu ea.

Clive o contemplă pe Sara cu o admiraţie nedisimulată. Cu toată stânjeneala, Sara se simţi încântată. O femeie cu totul diferită, frumoasă, tânără, plină de viaţă apăru în oglindă.

Apoi, coaforul Freddie, îmbrăcat tot în alb, se ocupă de părul ei. După o jumătate de oră buclele blonde ale tinerei fete, datorită atenţiei minuţioase a artistului, îi încadrau faţa ca un nimb de lumină.

Dimineaţa trecu cu o rapiditate extraordinară. Spre marea ei surpriză, Sara începea într-adevăr să se amuze... şi, când se întoarse spre proiectoare, îşi dădu seama că nervozitatea îi dispăruse complet.

- Vino aici, draga mea! ordonă Clive. Nu poza încă. Mulţumeşte-te să te distrezi în ritmul muzicii! Aşa! Perfect!

Începu să fotografieze.

- Bine! Întoarce puţin capul, ridică braţele, înaintează spre mine... Priveşte-mă... Aşa! Nu mai mişca!

Încetul cu încetul Sara căpătă graţia şi uşurinţa unui manechin profesional. Mergea, se oprea, surâdea, îşi umezea buzele, făcea botic, îşi lua un aer sever! Scimbă un număr impresionant de rochii şi pantaloni... Clive nu înceta să-i vorbească, o hipnotiza pur şi simplu cu obiectivul. Chiar înainte de dejun instală un mare ventilator pentru a simula vântul. Reţinându-şi fusta, Sara se abandonă curentului care-i mângâia faţa.

Clive era încântat.

- Ai putea fi manechin. Eşti atât de naturală! Sara observă un necunoscut care asistase la ultimele clişee: un tânăr care stătea nemişcat în fundul studioului. Avea părul lung, blond şi purta un bluzon din piele, vechi şi nişte blue-jeansi uzaţi.

- Cine este? o întrebă pe Delia.

Aceasta se întoarse.

- Este fratele meu Piers, murmură ea. Oh, ştiu pentru ce se află aici! A venit iarăşi să-mi ceară bani...

Sara era stupefiată. Piers semăna cu un vagabond şi nu cu tânărul distins pe care şi-l imaginase...

Acesta se apropie.

- Delia...

Delia se încruntă şi-i spuse furioasă:

- Ascultă, ţi-am spus de mii de ori să nu mă deranjezi când lucrez!

Sara o văzu scotocind în geantă şi dându-i ceva fratelui ei pe care-l alungă imediat. Când ieşi pe uşă, Piers se întoarse şi trimise o sărutare Sarei. Delia reveni cu un aer enervat.

- Este un băiat drăguţ, spuse Sara.

- Da, nu este bun la nimic, răspunse Delia, pe un ton furios. Este adorabil doar când are nevoie de mine. L-am avertizat că dacă va veni la serata mea îmbrăcat astfel, îl voi da afară. Se îmbracă aşa doar pentru a mă enerva.

După-amiaza trecu la fel de repede ca dimineaţa. Spre ora şase seara luă sfârşit şi toată echipa bău şampanie. Sara se simţea bucuroasă şi plină de energie.

- Mă bucur că voi veni la tine, Delia! Ar fi fost puţin trist să rămân acasă singură după o zi ca asta!

- Să ne grăbim, spuse Delia. Invitaţii mei sosesc la ora şapte şi jumătate.

- Doar cât să mă demachiez şi să mă îmbrac. Nu te nelinişti, este o rochie convenabilă.

- Să te demachiezi! strigă Francine indignată. Dar te duci la o serată! Te rog, rămâi aşa! Eşti superbă!

Sara fu de acord şi se duse să-şi ia geanta.

- Grăbeşte-te, îi spuse Delia, în timp ce căuta disperată într-o grămadă de haine.

- Nu-mi găsesc geanta. Trebuie să fie aici.

Ceilalţi îi veniră în ajutor. Dar căutările lor fură zadarnice...

- Delia, sunt dezolată; dar nu am de ales: sau mă întorc acasă sau vin în blue-jeansi!

Delia părea îngrozită.

- Ştiu ce s-a întâmplat! spuse ea. Asistenta mea ţi-a luat lucrurile cu celelalte pe care le ducea la redacţie. Este prea târziu, spuse, privind ceasul. A plecat deja.

Sara suspină.

- Delia, tu trebuie să hotărăşti.

- Am o idee!

Se duse repede într-o cameră alăturată şi veni câteva minute mai târziu cu un aer radios.

- Sunt sigură că această toaletă îţi va veni! O prevăzusem pentru fotografiat dar nu am folosit-o. Este adorabilă!

Sara contemplă rochia cu îndoială. Niciodată nu se îmbrăcase aşa. Din mătase neagră, rochia avea un guler larg din dantelă. Cu mânecile lungi şi cutele vaporoase ale fustei, era într-adevăr superbă.

- Delia! Această minunăţie a costat desigur o avere!

- Nu! Am găsit-o la talcioc! Încearc-o repede!

Sara ezită. Totuşi ar fi vrut să fie diferită măcar o seară şi să se amuze... Şi în plus, Delia nu mai avea răbdare.

- Sara! Doar nu vrei să-mi strici seara! Îmbracă-te!

Sara acceptă să îmbrace rochia care-i venea într-adevăr de minune. "Dacă Max m-ar vedea aşa îmbrăcată" se gândea ea. Dar alungă acest gând repede... Nu-i pasă de opinia acestui bădăran! Nu avea nevoie de aceste superbe găteli pentru a se simţi feminină!... Era ora şase şi jumătate când cele două femei părăsiră studioul. Delia chemă un taxi şi Sara îşi aduse aminte că totdeauna Delia se lăudase că nu foloseşte mijloacele de transport în comun.

- Totul va fi minunat, spuse Delia când fură în maşină. Am împrumutat câţiva servitori de la tata pentru seara asta. Sergio este adorabil... Dar trebuie să mai fac o baie şi să mă schimb. Sper că nu te superi că te voi lăsa singură câteva minute? Voi fi gata înainte de sosirea musafirilor.

Casa Deliei se află într-una din suburbiile rezidenţiale ale Londrei şi era protejată

de un gard înalt de fier forjat. O alee plantată cu tei ducea la uşa de la intrare.

Delia nu avu timp să-şi scoată cheile. Un servitor în livrea îi deschise şi se înclină ceremonios.

- Serios! spuse Delia, am întârziat!

- Totul este gata, domnişoară Delia, răspunse el. Acum tocmai vă pregăteşte baia, cred.

- Sara, draga mea, te părăsesc. Odihneşte-te lângă şemineu şi nu fi intimidată de Sergio!

Sergio o introduse pe Sara într-un salon mare unde ardea focul. Camera fusese sigur aranjată de un decorator... Sara fu frapată de aspectul impersonal al locului. Între nişte fotolii verzi şi roz se aflau măsuţe pline de bibelouri şi mai ales fotografia Deliei în rame de argint.

Bând din şampania pe care i-o servise Sergio, se destinse lâgă foc... Numai de şi-ar ţine promisiunea Delia şi s-ar îmbrăca mai repede! Sara nu avea chef să fie singură cu nişte invitaţi pe care nu-i cunoştea.

La ora şapte şi jumătate Delia tot nu apăruse. Se auzi soneria.

- Ar fi trebuit să bănuiesc, spuse Sara printre dinţi. Ce să mă fac acum?

Tresări când auzi vocea din hol... Nu, era imposibil! Nu putea fi el... Câteva

minute mai târziu Sergio îl introduse pe singurul om din lume pe care Sara nu se gândea să-l întâlnească în seara asta. Max Christian, îmbrăcat cu un costum închis şi o cravată de mătase bleu. Acesta se opri în prag.

- Sara! exclamă el pe un ton perfect moden. Ce surpriză plăcută!

Max îşi revenise mai repede decât ea... Speriată îl văzu înaintând spre ea. Îi luă mâna şi o sărută uşor pe obraz.

- Nu vreau şampanie, Sergio. Prefer un whisky.

Servitorul ieşi. Max Christian, după ce-şi încălzi puţin mâinile la foc, se instală într-un fotoliu în faţa Sarei. Tăcut, se uită îndelung la tânăra fată ce-şi lăsase ochii în jos. Sergio reveni aducând fursecuri, dar Max, redactorul şef, rămase la fel de liniştit. Gânduri confuze se învârtejeau în mintea Sarei. Delia o trădase cu neruşinare... Max era probabil stupefiat s-o vadă astfel! N-ar face mai bine să plece? Nu, era imposibil. Nu trebuia să-şi dea seama de tulburarea ei.

- Extraordinar! exclamă Max în sfârşit.

Sara ridică privirea.

- Poftim?

- Extraordinar! Eşti complet metamorfozată! Această rochie superbă este rezultatul ultimei noastre discuţii, din întâmplare?

- Deloc! Am venit aici imediat după şedinţa de pozat. Asta-i tot!
- Păcat! îi răspunse el cu un surâs fermecător. Deci nu în onoarea mea...
- Nu. Sunt dezolată că trebuie să te dezamăgesc, dar nu ştiam ce vei veni. Cămaşa bleu ţi-ai ales-o în onoarea mea?
- Nu, este culoarea preferată a Deliei...

Foarte bine. Câştigase prima manşă! Dar rămânea restul serii. Deodată Sara fu cuprinsă de panică. Toaleta şi machiajul o stânjeneau cumplit. Mai rău. Nu înţelegea ce se întâmplă. De ce Delia o minţise aşa? Trebuie neapărat să descopere adevărul, înaintea sosirii celorlaţi invitaţi... Se hotărî să vorbească imediat cu Delia.

- Scuză-mă, mormăi ea stângaci.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă, fără a-l privi pe Max.

Din fericire nici un servitor nu se zărea în hol. După ce urcă repede scara, Sara văzu imediat camera stăpânei casei. Uşa era deschisă. Delia era în faţa oglinzii, pudrându-şi faţa.

- Sara, draga mea, a sosit cineva, nu-i aşa? Sunt dezolată... Dar ce se întâmplă? Eşti palidă!

Sara se îndreptă spre ea cu un pas hotărât.

- Vreau să-mi spui adevărul! De ce Max este aici când m-ai asigurat că nu va veni?

Ochii Deliei se măriră a uimire.

- Dacă ştiam că este el, aş fi coborât imediat! Nu am îndrăznit să-ţi spun, îmi era teamă că nu vei veni... A acceptat până la urmă să asiste la recepţia mea. Ne-am împăcat. S-a scuzat şi l-am iertat. Totul este acum în ordine între noi. Sper că nu eşti prea supărată? Îl deteşti aşa de mult?

Sara văzu pe noptieră o mare fotografie a lui Max, într-o ramă de argint în formă de inimă. Scrisese câteva cuvinte pe fotografie cu scrisul lui ilizibil. Sarei îi fu milă de Delia.

În mod vizibil, era înnebunit după el! Dar poate că şi el o iubea! Cu această rochie bleu, cu colierul de safire şi părul blond... Delia era mai degrabă drăguţă... De ce nu?

- Sara, te rog, nu te supăra pe mine! Vroiam atât de mult să fii aici! Eşti singura prietenă pe care am avut-o la redacţie...

Vocea îi era aproape plângăcioasă şi Sara făcu un efort pentru a se stăpâni. Nu era vina Deliei că era aşa de îndrăgostită de Max... Şi era adevărat că nu avea prieteni la birou...

Sara se forţa să surâdă.

- Te iert. Dar totuşi ar fi trebuit să mă previi! Am fost foarte surprinsă. Dacă vei putea să-l ţii cât mai departe de mine în seara asta, îţi voi fi recunoscătoare...

- Bineînţeles!

Delia era din nou radioasă.

- Deoarece l-ai găsit pe fratele meu bărbat frumos, am să te aşez lângă el. Este foarte amuzant când vrea, şi tu i-ai făcut o impresie extraordinară...

O luă pe Sara de talie şi amândouă coborâră scara. Invitaţii începuseră să sosească. Piers fu primul; în costumul lui bej deschis era foarte elegant. Charlotte, o fostă colegă de clasă a Deliei, era însoţită de soţul ei, Charles. În sfârşit, Gordon Ellis, editorul şi soţia lui, Ellen, pe care Sara o intervievase cu câteva săptămâni în urmă, sosiră ultimii.

- Sara! exclamă Ellen când o zări. Îmi face plăcere să te văd! Şi ce surpriză! Vroiam să-ţi mulţumesc pentru articolul ce l-ai scris, dar n-am avut un minut liber! Şi soţului meu i-a plăcut. Gordon, spuse ea, ţi-o prezint pe Sara Ford de la ziarul *Londra astăzi*. Ea mi-a luat interviul. Draga mea eşti fermecătoare! Ce rochie splendidă!

Spre marea ei uşurare, Sara îşi dădu repede seama că reuşea perfect să-l evite pe Max. Piers nu o lăsa singură nici un moment şi discuta cu Ellen îndelung.

În acest timp Max se retrăsese cu Delia lângă şemineu, cu Charlotte şi soţul acesteia. Părea că este enervat.

Cu ajutorul şampaniei Sara îşi regăsise veselia pe care o simţise toată ziua. Piers Waterlaw era un tovarăş plin de umor şi îi aprecia mult pe Ellen şi pe Gordon. Seara începea bine!

- Sper ca adorabila mea soră să ne fi aşezat unul lângă altul, îi şopti Piers la ureche, luând-o de braţ pentru a o conduce în sufrageria luminată de lumânări. Când nu am ce vreau, devin furios...

Sara izbucni în râs...

- Şi obţii întotdeauna ce vrei?

- Da, întotdeauna... îi răspunse el, aruncându-i o privire insistentă.

- În orice caz, în ceea ce priveşte locurile de la masă, pot să-ţi spun că dorinţa ţi-a fost îndeplinită!

Era încântată... Nu numai că Piers era frumos şi amuzant, dar în plus era clar că Max nu-l aprecia deloc; pentru ea era un motiv în plus de a-l alege drept cavaler. Totuşi, gura tânărului avea ceva de copil răsfăţat, care nu-i plăcea.

- Ce mai faci, dragul meu Max? întrebă Piers când se aşezară la masă. Nu am avut timp să-ţi spun bună seara...

- Te rog, asta nu are nici o importanţă! i-o întoarse redactorul. Erai foarte ocupat.

Piers se făcu că nu-şi dă seama de răceala excesivă a răspunsului.

- Munceşti la fel de mult? continuă el. Evident, cu ziarişti ca domnişoara Ford, îmi dau seama de înverşunarea cu care lucrezi... Ai multe rivale? adăugă el întorcându-se spre Sara.

Max i-o luă înainte.

- Câteva, da... răspunse el.

Se uită la Delia care roşi din cauza privirilor îndreptate asupra ei. Stăpâna casei îşi ţinuse promisiunea. Îl plasase pe Christian la dreapta ei şi pe fratele ei la stânga. Sara se afla între Piers şi Ellen. Era perfect.

Cina fu servită. După somonul afumat servit cu o spumă de avocado, urmă o friptură de vită la grătar cu legume. Sergio era un şef ospătar perfect.

- Delia, a fost delicios! exclamă Piers înainte de desert. Ce idee bună ai avut s-o angajezi pe Maria în seara asta!

Delia se înroşi toată.

- Maria este bucătăreasa tatălui meu, explică ea. M-a ajutat puţin dar am pregătit singură cea mai mare parte a cinei.

- Draga mea! îi spuse vesel Piers. Toată lumea ştie că eşti incapabilă să fierbi un ou!

- Într-adevăr? întrebă Max mirat.

Delia îl privi pe fratele ei furioasă.

- Nu spune prostii, Piers! Altădată era adevărat, dar am învăţat să gătesc.

- Probabil că se gândeşte să se căsătorească, spuse Piers râzând. Este un semn sigur la femei: după cursurile de gospodărie, încep să se înduioşeze când văd un copil, apoi încep să compună buchete de flori şi apoi încep să se oprească în faţa vitrinelor cu bijuterii! Ai remarcat vreunul din aceste simptome la Delia, Max?

- Nu, nu pentru moment, replică cu răceală acesta.

- Şi tu, Sara? Ştiu că eşti un manechin remarcabil şi o ziaristă cu talent. Eşti şi o bună gospodină?

Sara izbucni în râs, conştientă că Max o fixa cu intensitate.

- Nu, sunt dezolată că te dezamăgesc, dar nu am nici un talent pentru treburile casnice. Nu-mi place să gătesc şi sunt absolut incapabilă să aranjez un buchet de margarete!

Charles, care părea că băuse cam mult, scoase un râs înfundat.

- Să nu-mi spui că avem printre noi una dintre acele creaturi care vor să treacă drept bărbaţi!

- Ba da, Charles! spuse ironic Max.

Ellen Ellis veni în ajutorul Sarei.

- Charles, spuse ea indignată. Sara este o ființă independentă care încearcă să-și exploateze posibilitățile. Și eu eram ca ea la vârsta ei. Când m-a întrebat în interviul pe care mi l-a luat dacă am sentimentul câteodată că mi-am irosit viața, am considerat întrebarea foarte nimerită și am reflectat la ea câteva zile.

- Prostii! mormăi soțul ei.

- Nu, Gordon, nu este așa de simplu! Orice femeie care fondează o familie, ar trebui să se gândească la acest subiect. Sunt foarte fericită că Sara m-a făcut să reflectez la această problemă.

- Îmi iei de pe umeri o greutate enormă, suspină Sara comic. Am avut niște îndoieli teribile când cineva mi-a spus că mă interesez de fleacuri!

Ellen surâse malițioasă.

- Bănuiesc cine! Draga mea, nu ține seama de comentariile redactorului tău șef. Ideile lui despre sexul feminin sunt îngrozitor de tradiționale! Nu-i așa, Max?

Sara triumfa... Max era pe punctul de a protesta, dar Delia îl devansă.

- Nu sunt deloc de părerea ta, Ellen! Cred că o femeie trebuie să se consacre familiei ei. Tu însăți, nu l-ai făcut pe Gordon fericit?

- Sunt de acord cu tine, Delia, spuse şi Charles. Femeile sunt făcute pentru a se ocupa de casă şi de copii. N-ai decât să priveşti animalele.

Sara constată cu plăcere că Max era furios de întorsătura pe care-o luase conversaţia. Cu buzele strânse, o privea cu ură, şi o uitase cu totul pe Delia care încerca cu disperare să-i atragă atenţia. Simţind că era nevoie de o diversiune, sună clopoţelul. Sergio apăru cu un platou pe care se afla un castron cu zmeură şi un altul cu frişcă.

- Zmeură! De unde ai făcut rost de aceste minunăţii în acest anotimp? exclamă Charlotte.

- Vin direct din California. Mulţumesc Sergio, servesc eu.

În momentul în care Delia se ridică şi se apropie de Sergio, care se afla în spatele Sarei, acesta scăpă tava. Piers făcu un gest pentru a o prinde, dar în zadar. Castronul cu zmeură se răspândi pe gulerul de dantelă şi pe partea din faţă a rochiei. În timp ce Delia îşi frângea mâinile şi Sergio fugise să caute cu ce să repare dezastrul, Piers încercă cu şervetul să-i şteargă rochia. Numai Max rămase nemişcat, contemplând scena cu un aer impasibil.

- Dumnezeule! strigă Delia. Rochia este pierdută, Sara, ce facem?

- Nu face nimic, răspunse aceasta, încercând să rămână calmă. Urc să încerc s-o curăţ puţin. Din fericire mi-am adus o pereche de pantaloni şi...

- Inevitabil! mormăi Max.

Sara îi aruncă o privire furioasă înainte de a o urma pe Ellen la etaj. Amândouă reuşiră să facă să dispară petele de zmeură.

- Ce păcat! Erai aşa de frumoasă în rochia asta! spuse Ellen în timp ce Sara îşi îmbrăca pantalonii. Dar nu-ţi face griji, şi aşa eşti fermecătoare... Este un stil diferit, atâta tot!

- Această rochie nu-mi aparţine. Am împrumutat-o. Asta-i cel mai neplăcut!

- Nu este vina ta, draga mea... A fost un accident. Ceva ciudat în vocea ei o surprinse pe Sara, care ridică privirea. Ellen privea fotografia lui Max pe noptieră.

- Spune-mi, Sara, îl cunoşti pe Max de mult timp?

- Nu, numai de când este redactor şef la ziar.

- Dar parcă mi-aduc aminte... n-au publicat un articol despre el?

Era clar că Ellen îşi aducea aminte perfect de conţinutul articolului.

- Da, l-am intervievat acum doi ani. Nu ne-am înţeles prea bine. A fost mai degrabă o pornire greşită.

Ellen surâse.

- Ştii, l-am văzut pe Max născându-se. Mama lui şi cu mine eram prietene din copilărie. Sunt de acord cu tine că ideile lui despre femei, sau cel puţin cele pe care pretinde că le are, sunt revoltătoare şi că face pe durul. Dar, sub această faţadă se ascunde un bărbat fermecător, o inimă de aur şi în special un suflet deosebit de bun. Din păcate este inamicul lui cel mai mare, atât de dur şi de invulnerabil vrea să pară!

- Tot aşa mi-a spus şi mama lui.

- Da, Isbel mi-a vorbit de întâlnirea voastră. Ai cucerit-o. Recunoaşte că este în mare parte responsabilă de caracterul fiului ei. Dar... a mai fost şi tatăl lui...

Ellen tăcu.

- Tatăl lui?, repetă Sara.

- Nu ştii nimic?

- Ştiu că era în armată şi că a murit când Max era foarte mic.

- Avea şapte ani când tatăl lui s-a sinucis.

- Cum?

- Da. Juca şi pierdea mulţi bani. De fapt cred că suporta foarte greu viaţa pe care o ducea soţia lui.

Deodată, conversaţia pe care o avusese cu Max despre joc, în seara recepţiei pe care o dăduse, îi reveni Sarei în memorie.

- Oh... nu ştiam, se bâlbâi ea.

- Binînţeles! Scandalul a fost înăbuşit. Ancheta a ajuns la concluzia unei morţi accidentale. Isbel s-a recăsătorit şase luni mai târziu.

Ellen ridică din umeri.

- Nu era de blamat. Căsătoria ei a fost un dezastru de la început. Max a fost profund traumatizat. Este important să-ţi aduci aminte de acest aspect dureros din trecutul lui, pentru a-l înţelege mai bine.

Luă mâna Sarei şi o strânse cu afecţiune.

- Dacă-ţi povestesc toate astea cu riscul de a-mi atrage furia lui Max, o fac pentru că neînţelegerea voastră mă întristează. Cu atât mai mult cu cât cred că văd o asemănare între voi. Haide, am pălăvrăgit destul! Să coborâm!

Ieşi din cameră şi Sara o urmă zăpăcită. Avea impresia că cineva îi deschisese dintr-odată ochii. Şi ea care-l credea pe Max insensibil! Inima ei se strângea de milă pentru el acum. Bineînţeles, nu era de mirare că părea atât de mândru şi de încăpăţânat! Avusese timp să înveţe să-şi ascundă suferinţa...

Capitolul V

Când cele două femei intrară în sală, atmosfera era destul de încordată. Piers şi Max în mijlocul camerei, unul supărat altul taciturn, păreau două animale sălbatice gata să se încaiere şi Gordon Ellis trebuia să suporte cu stoicism conversaţia Charlottei. Charles, aşezat într-un fotoliu, bea whisky. Delia încerca zadarnic să salveze seara, trecând de la unul la altul.

Când intră, Sara îl privi pe Max. Pentru prima oară citi în ochii lui, nu dispreţul pe care-l văzuse întotdeauna, ci o teamă asemănătoare cu durerea.

Când îţi zări soţia, Gordon sări în picioare.

- Ellen! iată-te în sfârşit! Ai lipsit o eternitate! Delia, sunt dezolat, dar trebuie să plecăm acum. Mulţumesc pentru cina minunată.

Se îndreptă spre uşă. Ellen îi adresă Deliei un surâs de scuză.

- Gordon este într-adevăr imposibil. Se scoală foarte devreme dimineaţa.

Cuplul îşi luă rămas bun de la toată lumea, apoi Ellen îl îmbrăţişă afectuos pe Max.

- Îmi faci un serviciu? îl întrebă ea. Sărmana noastră Sara a avut prea multe emoţii, nu arată, dar a muncit mult azi, şi este complet epuizată. Gordon şi cu mine am fi bucuroşi s-o ducem acasă, dar mergem într-o cu totul altă direcţie. Fii drăguţ şi condu-o acasă.

Ellen se exprimă cu un aplomb plin de naturaleţe, dar Sara zări o lucire de amuzament în ochii ei negri. Binînţeles, sugestia ei provocă reacţii diverse... Delia se înroşi, Piers făcu o strâmbătură.

- Nu este necesar... sunt cu maşina spuse el. Unde locuieşti? o întrebă pe Sara.

- La Islington!

- Oh!

Sara se abţinu să nu izbucnească în râs. Piers era gata să flirteze cu ea, dar ideea să parcurgă mai multe zeci de kilometri nu-i plăcu deloc.

- Nu te deranja, interveni Max. O voi conduce eu pe Sara.

Înaintă spre Sara cu un surâs rece.

- Delia, te rog să ne scuzi, dar ar fi bine să nu mai întârzii. Ziua a fost lungă.

- Oh, nu plecaţi! gemu Delia. Am să chem un taxi pentru Sara.

- Pot foarte bine să iau metroul!

Max o apucă strâns pe Sara de braţ.

- Haide, ordonă el, trăgându-o spre uşă.

- Dar nu este decât ora unsprezece! se plânse Delia. De ce vă grăbiţi aşa?

- Noi rămânem cu tine, draga mea, o asigură Charlotte. Mai am o groază de lucruri să-ţi povestesc. Căţeaua mea are nişte pui adorabili...

Piers ridică din umeri.

- Şi eu rămân, spuse el pe un ton îmbufnat. Mai ai ţigări?

În timp ce Max o ajuta să-şi pună haina în hol, Sara auzi vag răspunsul exasperat al Deliei. Tocmai când vroia să iasă, Delia ieşi şi ea în hol. Părea furioasă.

- A fost o seară agreabilă, murmură Sara. Am lăsat rochia să se usuce în camera ta. Pe mâine...

- Poate, răspunse Delia, îmbrăţişând-o cu răceală. Trebuie să plec la Montreux la o prezentare de modă. Să fii prudent, Max! strigă ea. Dar nu obţinu nici un răspuns. Redactorul şef o ajută pe Sara să se urce în Jaguar, apoi se urcă la volan.

- Locuieşti la Islington, nu-i aşa?

- Da, dar mă poţi lăsa la o staţie de metrou.

- Te însoţesc până la uşa casei, răspunse el sec, pornind maşina. Conduse în

tăcere mai mulţi kilometri, fixând drumul. Sara îl observă pe ascuns. Încerca, ca dincolo de fiinţa pe care o cunoştea, să-l vadă pe cel pe care i-l descrisese Ellen, pe acel copil trist care a fost...

- Ei bine, văd că m-am înşelat în privinţa ta, mormăi el fără s-o privească.

- Ce vrei să spui?

- Credeam că fugi de bărbaţi, dar probabil că nu eşti aşa decât la birou. Comportarea ta a fost foarte diferită în seara asta.

Sara se uită la el mirată: era palid de furie.

- N-ai încetat să flirtezi cu neisprăvitul ăla de Piers! mormăi el enervat.

Sara încercă să rămână calmă.

- Nu asta m-ai sfătuit să fac?

- Dar nu cu oricine! ripostă el cu o vehemenţă neaşteptată. Acest Piers...

- Îl găsesc fermecător!

- Nici nu mă miră! Eşti incapabilă să judeci pe cineva!

Sara ezită.

- De fapt, mărturisesc că nu mi se întâmplă să...

- Eşti fiinţa cea mai încăpăţânată pe care am întâlnit-o vreodată! spuse el cu o violenţă crescândă, fără a asculta ce vroia să-i spună Sara.

- Nu-i adevărat! protestă ea. Tocmai...

- M-am săturat de prejudecăţile tale stupide! Frână brusc şi gară maşina pe marginea drumului.

- Vrei să-mi explici o dată pentru totdeauna, spuse el furios. Fiecare din gesturile mele, din vorbele mele, sunt o ofensă pentru tine! Crezi că mi-ar păsa atât dacă nu ţi-aş aprecia munca? Sigur nu. Dar nu vrei să înţelegi nimic, te încăpăţânezi să mă respingi să mă eviţi. De ce, pentru Dumnezeu?

- Te rog, nu am chef să mă cert cu tine.

- Ah, da! Preferi să mă urăşti în tăcere?

- Eu... nu te detest.

- Nu, dar vrei să pleci de la ziar.

- M-am gândit, este adevărat... dar m-am răzgândit.

- Hotărât lucru, eşti foarte schimbătoare! ironiză el.

Sara nu-i răspunse pentru a nu învenina discuţia. Se mulţumi să-l privească în tăcere. Max păru să se liniştească, dar îşi întoarse privirea.

- Nu-mi plac femeile care se comportă cum te-ai comportat tu în seara asta, spuse el încet. Totuşi trebuie să-ţi spun că, văzându-te în rochia aceea, a fost o adevărată revelaţie!

- Deci, nu mă acuzi că aş mai fi atât de rece, replică ea încet.

- Nu eşti rece, nu-i aşa? nu contră.

Îi luă mâna şi o privi cu o intensitate tulburătoare.

În ochii lui, Sara citi o întrebare mută, dureroasă. Se tulbură când îl văzu că se apleacă afectuos spre ea.

- Sara...

Furia părea că-i trecuse. Spre surprinderea ei, Sara îşi dădea seama că nu simţea nici o teamă, şi nu mai era nici nervoasă; părea doar că doreşte să ia o hotărâre care să-i schimbe viaţa.

Înainte să poată spune ceva, Max o îmbrăţişă. Încet, buzele lui îi cuprinseră gura, îi mângâie părul, o strânse la piept cu o tandreţe tulburătoare. Tremurând, Sara îşi reţinu respiraţia. O imensă bucurie o cuprinse. Când Max o îmbrăţişă din nou, crezu că vede în ochii lui albaştri o fericire asemănătoare cu a ei.

O respinse cu blândeţe.

- Să te conduc acasă acum, murmură el surâzând.

"Nu! ar fi vrut să strige, nu mă lăsa", dar fu incapabilă să spună aceste cuvinte...

Max demară şi conduse în tăcere până în cartierul în care locuia Sara.

Când opri în sfârşit în faţa imobilului, se întoarse spre ea şi-i mângâie obrazul cu degetele.

- Vii mâine la birou?

- Da... se bâlbâi ea.

- Pot să te văd? întrebă el cu stângăcie. De trei zile eşti de nevăzut.

Sara dădu din cap, prea emoţionată să poată scoate o vorbă.

- Mulţumesc că m-ai condus, spuse ea încet când Max îi deschise portiera şi o ajută să iasă din maşină.

- Noapte bună, Sara...

- Noapte bună...

Nu o atinse... Când urcă treptele auzi maşina demarând şi îndepărtându-se în noapte.

Când intră în apartament, Jennifer nu se culcase încă. Se ridică din fotoliul în care se instalase pentru a privi la televizor şi se uită la prietena ei.

- Ei! spuse ea... Povesteşte-mi.

Se întrerupse brusc şi o privi pe Sara.

- Dar ce s-a întâmplat?

- Sunt machiată.

- Nu, nu asta. Pari... diferită... fericită... Te-ai distrat bine? Oh, am ghicit. Ai întâlnit pe cineva! Da?

Sara ridică din umeri surâzând.

- Mâine... Acum sunt prea obosită.

- Ceea ce tot nu înţeleg, declară Jennifer apăsând pe butonul etajului cinci este de ce ochii-ţi erau atât de strălucitori ieri

seară. Din cauza şampaniei? S-au îţi place să ţi se răstoarne zmeură pe rochie?

Sara se amuză de această remarcă, dar nu răspunse.

- Din cauza faimosului Piers? insistă Jennifer.

- Nu...

- Atunci, spune-mi! Ce s-a întâmplat? Se pare că între Max şi Delia totul merge perfect şi colega noastră se aşteaptă să primească o cerere în căsătorie.

Jennifer nu observă roşeaţa ce cuprinse obrajii Sarei.

- Pun pariu cu tine că s-a şi gândit la rochia de mireasă.. Îţi dai seama? Max va moşteni imperiul lui Sir Andrew Waterlaw! Nu crezi să este cam ambiţios?

Din fericire ajunseră la etaj. Sara fu scutită să răspundă, căci Beverley care tocmai trecea pe acolo, se îndrepta spre ea când o văzu. Părea foarte stânjenită.

- Oh! te aşteptam! Max vea să-ţi vorbească imediat...

- Hmm?

Sara se uită la ceas. Nu întârziase... Inima îi zvâcni: în ajun îi spusese că vroia s-o vadă.

- Ce este aşa de urgent? se miră Jennifer, privind-o pe Beverley.

Secretara se uita le ea.

- Nu ştiu, răspunse ea pe un ton evaziv. Dar cred c-ar fi bine să vii imediat...

Beverley se îndepărtă şi cele două prietene se priviră mirate.

- Necazuri? Beverley avea un aer ciudat, şi ea este întotdeauna la curent cu tot ce se petrece... Nu eşti în întârziere cu nici un articol totuşi...

Sara dădu din cap. Toată bucuria făcu loc nelinişti.

- Grăbeşte-te, o sfătui Jennifer. Pe curând!

Când Sara se apropie de biroul lui Max uşa se deschise şi Delia ieşi grăbită pe culoar. Când o văzu pe Sara se opri o clipă, apoi îşi continuă drumul fără să spună nici un cuvânt.

- Bună dimineaţa! îi strigă Sara, uimită de această atitudine. Eşti chiar aşa grăbită?

- Ţi-am spus deja că mă duc la Montreux, îi răspunse cealaltă sec. Trebuie să iau avionul.

- Mulţumesc încă o dată pentru aseară... Dacă rochia s-a stricat, ţin s-o plătesc. Delia se îndepărtă.

- Nu am timp să mă gândesc la aşa ceva acum. La revedere! îi spusese peste umăr.

- Intră, te rog... îi spuse Beverley, care aşezată la biroul ei, urmărise conversaţia.

După ce respiră adânc, Sara bătu la uşă şi intră.

Max era la biroul lui. Fără un surâs, îi indică un scaun Sarei, care luă loc. În acel moment sună telefonul, şi redactorul şef ridică receptorul enervat.

- Beverley, parcă ţi-am ordonat să nu fiu deranjat? ţipă în receptor.

- Dar ce se întâmplă oare? se întrebă Sara cu o teamă crescândă.

- Bine... începu el cu un aer stânjenit. Aştept să-mi explici.

Îi întinse o foaie de hârtie. După ce-o citi, Sara rămase trăsnită. Sub numele unuia din magazinele cele mai luxoase din Londra citi: Caprice, tafta şi mătase neagră, guler de dantelă. Preţ 450 de lire.

- Această notă trebuie plătită astăzi, declară cu răceală Max. Am luat deja măsurile necesare.

Sara deveni palidă.

- Nu înţeleg...

- Totuşi nu este prea complicat. Doar nu-ţi imaginezi că o astfel de casă de mode ar accepta ca rochia să-i fie returnată în acea stare.

Sara nu răspunse. Se gândi la suma exorbitantă pe care trebuia s-o dea din salariu.

- Natural, se bâlbâi ea. Voi plăti factura...

- Asta-i tot ce ai de spus? Gestul tău eroic mi se pare cu totul deplasat. Aş prefera o explicaţie.

Sara se gândi repede. Delia o minţise? Era imposibil să se fi înşelat asupra rochiei la studio... Totuşi, dacă ar spune adevărul, Delia ar avea neplăceri!

- Aştept!

Sara ridică capul şi-l privi. Ochii lui albaştri străluceau, faţa îi era palidă de furie. Sara nu scoase nici un cuvânt.

- Foarte bine! spuse el. Sunt obligat să mă bazez pe singurul argument ce l-am primit.

- Adică?

- Ai văzut această rochie care fusese adusă din greşeală la studio şi ai vrut s-o îmbraci.

Sara îşi reţinu respiraţia. Delia!

- Responsabila cu moda ţi-a atras atenţia că vechiul obicei de-a îmbrăca rochiile împrumutate ziarului a fost anulat chiar de mine. Totuşi, după ce i-ai făcut o scenă, a fost obligată să capituleze. Binînţeles, regretă amar acum. Am fost foarte clar: a comis o faptă gravă şi am certat-o cu severitate. Totuşi, respon-

sabilitatea ta este la fel de mare şi nu tolerez un astfel de comportament.

Sara era uluită. De ce Delia acţionase aşa? Doar dacă nu vrusese să iasă dintr-o situaţie foarte încurcată... Probabil. Totuşi, cum era posibil ca rochiile să fie confundate astfel? Delia părea foarte sigură de ce spunea.

Îl privi pe redactorul şef năucită. Nu putea spune nimic, decât că Delia minţise. Max nu avea decât să se descurce! Ea nu-şi va denunţa colega.

- Sara... reluă Max. Ar trebui să înţelegi gravitatea acestei poveşti. Împrumuturile de îmbrăcăminte sunt inacceptabile, pun ziarul într-o poziţie foarte delicată faţă de casele de modă. Furnizorii sunt obligaţi să închidă ochii, pentru că noi continuăm să le prezentăm modelele, dar o astfel de practică poate deveni rapid un mijloc de presiune asupra ziarului.

- Şi de ce-aş fi vrut atât de mult să port această rochie?

- Motivele tale nu mă interesează... În ceea ce mă priveşte, aş vedea un act de simplă provocare. În plus, am aflat că Piers Waterlaw şi-a făcut apariţia la studio. După plecarea lui ai vrut să împrumuţi această rochie...

- Ce? strigă ea indignată. Nici măcar nu am vorbit cu el.

- Ai recuperat pe urmă, i-o întoarse el furios. Oricum, nu-mi pasă de motivele pe care le-ai avut. În schimb, scena pe care ai declarat-o şi care a făcut ca personalul să se simtă stânjenit, mă preocupă mai mult...

- Din cauza... Deliei presupun? ripostă ea încercând să-şi reţină lacrimile.

Max suspină. Ezită, apoi continuă cu o voce puţin îmblânzită.

- Sara, sunt într-o situaţie foarte delicată... Îmi este imposibil să le cer asistentelor domnişoarei Waterlaw să-mi confirme spusele superiorului lor ierarhic. Te rog deci să-mi confirmi sau să-mi relatezi propria versiune a faptelor.

Sara îşi strânse pumnii, încercând să-şi înăbuşe durerea ce-o cuprindea. Cel mai important nu era că Delia minţise, ci că Max o crezuse! Inima i se strânse: avea desigur o foarte proastă părere despre ea! Îşi ridică bărbia. Nu, nu va plânge. Delia... Singura hotărâre posibilă îi apărea clar.

- Sunt dezolată, declară ea ridicându-se. Nu mai am nimic de adăugat.

-Sara, ascultă. Eu...

- Inutil...

Sara îşi lăsă capul în jos, pradă unei emoţii puternice.

- Nu-mi laşi altă posibilitate: îmi voi da demisia astăzi!

- Ce?

- Max sări în picioare.

- Sara, te rog! Este absurd. Crede-mă, nu vroiam deloc să...

Făcu un pas spre ea, dar Sara se dădu înapoi imediat. Trebuie s-o găsesc de urgenţă pe Delia şi să-i cer o explicaţie.

- Hotărârea mea este luată, spuse ea înghiţindu-şi lacrimile. Aş prefera să nu mai discutăm despre asta.

Susţinu privirea lui Max. Acesta era furios.

- Pot să-ţi aduc aminte că eşti obligată prin contract la un preaviz de două luni? îi spuse Max.

- Da, dar poţi să-mi dai drumul mai repede.

- Nu am această intenţie.

- Max, te rog.

Vocea îi tremură şi trbui să facă un efort supraomenesc să nu izbucnească în lacrimi.

- Nu, răspunse el sec. Singura soluţie este să fiu la fel de încăpăţânat ca tine...

- Foarte bine! Fă cele de cuviinţă să mi se oprească preţul rochiei din salariu. Sper că va fi suficient.

"Şi din ce vei trăi? Ce-i vei mai trimite mamei tale?" se gândi ea cu disperare, îndreptându-se repede spre uşă.

- Sara, nu fi stupidă! strigă Max. Vrei să...

- Sunt dezolată, răspunse Sara, punând mâna pe clanţă.

- Oh, nu! Eşti bucuroasă, din contră. Pândeai această ocazie de când...

În acel moment se auzi telefonul şi ridică receptorul cu o înjurătură.

- Beverley! Credeam că ţi-am spus! Ah, tu eşti Delia?

Într-o secundă, Sara profită de această ocazie şi fugi din cameră. Deci, Delia mai era în clădire! Nu va pleca înainte de a se justifica.

Sara se îndreptă repede spre redacţie. Când ajunse acolo, Delia tocmai închidea telefonul. Ridică privirea şi o zări pe Sara palidă, şi cu trăsăturile contractate, în pragul uşii. Frumoasa blondă se înroşi.

- Sara, deja am întârziat...

- Nu-mi pasă! Vei lua următorul avion, dar nu vei pleca de aici înainte de a-mi da nişte explicaţii.

Curios, Delia nu opuse nici o rezistenţă. Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe marginea biroului.

- Foarte bine, spuse ea calm. Poţi să te îndepărtezi de uşă, nu am de gând să fug. Sunt gata să recunosc că am pus totul la cale.

Sara rămase ca trăznită. Se aşteptase la lacrimi, proteste, subterfugii... la orice, dar nu la această recunoaştere!

- Da... continuă Delia, ridicând din umeri. Eu sunt vinovată de toate. Şi, mă crezi sau nu, regret...

- Nu mai spune!

- Da, este adevărat, strigă Delia. Când mi-a venit această idee, abia ne cunoşteam; acum eşti o prietenă pentru mine şi mi-e foarte ruşine.

Sara era uluită: colega ei părea foarte sinceră... Ce să-i răspundă? Furia i se domolise, nu mai era decât mirată şi stânjenită.

- Ai un fel ciudat de a-ţi manifesta prietenia, murmură ea. Oh, de ce te-ai purtat astfel? Dacă ţi-aş fi duşman...

- Dar îmi erai! i-o tăie Delia.

Văzând stupoarea apărând pe faţa Sarei, Delia continuă cu vehemenţă:

- Nu înţelegi că sunt geloasă? Te detestam!

- Este absurd! Geloasă? din ce cauză?

- Din cauza lui Max. Doar nu eşti stupidă! strigă Delia cu ochii plini de lacrimi.

- Din cauza lui Max? repetă Sara cu o voce slabă.

- Bineînţeles, eşti oarbă sau ce? Pentru o ziaristă, nu prea ai spirit de observaţie!

- Asta n-are nici o legătură!

Sara, îngrozită, se uita la faţa plină de lacrimi a interlocutoarei ei.

- Ba da! îi spuse Delia. Tot timpul îţi cere scuze, te închizi cu el ore întregi în birou; te-a invitat la prânz la masă... Te găseşte foarte frumoasă, de aceea mi-a sugerat să te iau drept model...

- Dar, Delia...

- Totul pare să se explice, protestă ea. Ştii doar că nu ne înţelegem.

- Asta pretinzi tu, dar nu te cred. Nici o femeie nu-l poate refuza pe Max. În plus, sentimentele lui erau foarte clare, orice idiot şi-ar fi dat seama...

- Dar nu eu!

Sara îşi întoarse capul jenată. Amintirea a ceea ce se întâmplase în maşina lui Max îi revenea în memorie. Era oare posibil ca Delia să aibă dreptate?

- Sara, nu-ţi dai sema că-l iubesc nebuneşte? Sara nu se putu reţine să nu-şi strângă pumnii.

- Eşti atât de rece, continuă Delia. Nu eşti ca celelalte femei. N-ai fost niciodată

îndrăgostită în viaţa ta, se vede! Ştii că toată lumea aici îţi spune "fecioara de gheaţă"?

Se întrerupse brusc. Sara simţi o durere fulgerătoare; cu faţa roşie, se forţă să se uite la figura plină de lacrimi a Deliei

- Delia, te rog... Toate astea nu au nici o legătură cu afacerea care ne preocupă acum...

- Ba da! Vroiam să te distrug complet în opinia lui Max, ca să nu-ţi mai dea nici o atenţie! Nu pot suporta că-l interesezi!

- Vroiai să mă discretizezi?

- Da... Oh,,nu mai ştiu! Eram disperată de gelozie. Dar tu nu eşti capabilă să-ţi dai seama ce înseamnă acest sentiment...

- Ba da.

- Înţelegi? întrebă Delia cu un ton plin de speranţă?

Îşi aprinse o ţigară şi trase un fum.

- Trebuie neapărat să fac ceva, continuă ea. Situaţia între Max şi mine s-a modificat de curând.

Sara tresări. Ce insinua oare Delia?

- De curând? repetă ea încet.

Delia râse şi-şi lăsă ochii în jos.

- Da, de când ne-am petrecut noaptea împreună, murmură ea.

- Ce?! exclamă Sara consternată.

Delia se ridică râzând.

- Nu mai face figura asta şocată! Nu toată lumea este la fel de ruşinoasă ca tine!

Faţa Deliei deveni gravă.

- Mi se pare ceva foarte serios, suspină ea. Asta s-a întâmplat acum vreo două săptămâni, când am cinat împreună... Max este un amant minunat! Vreau să mă căsătoresc cu el, nimeni nu mai contează pentru mine! Îi cunoşti bine reputaţia de seducător. Eram foarte disperată. Mă simţeam ameninţată... Oh! spune-mi că nu este nimic între voi şi că mă ierţi!

- Nu este nimic între noi, spuse Sara cu o voce tristă.

Cu un gest impulsiv, Delia îi strânse mâna cu putere.

- Draga mea, nici nu-ţi dai seama cât de fericită mă faci! Pe cuvânt că sunt dezolată de ceea ce s-a întâmplat! Îmi voi răscumpăra greşeala, îţi promit!

- Nu mai are importanţă, mi-am dat demisia!

- Dumnezeule! I-ai spus adevărul lui Max?

Sara dădu din cap că nu.

- M-am gândit că-i vei spune tu însăţi!

- Este imposibil! Orice, dar nu asta! Mă bizuiam pe tine, ştiam că nu vei spune nimic! Dacă-i mărturisesc că am minţit, totul este pierdut. Este atât de cinstit şi de

riguros, n-ar înţelege! Te rog, promite-mi că nu-i vei spune niciodată! De altfel asta nu mai are nici o importanţă acum, când vei pleca...

Sara se întoarse, foarte obosită deodată.

- Nu-ţi face griji, nu voi spune nimic, murmură ea. Delia o luă de umeri.

- Te voi ajuta să-ţi găseşti o nouă slujbă, voi vorbi cu tata. Deci, nu te vei mai gândi că am procedat greşit? N-am făcut decât să grăbesc puţin lucrurile...

Fără să vrea, Sara surâse. Egoismul Deliei şi uşurinţa cu care inventa scuza, erau extraordinare. Avea dreptate: acum, numai avea nici o importanţă.

- Da, grăbeşte-te să te duci la aeroport...

- Sara, eşti un înger! După tine, crezi că mă va iubi dacă-mi voi da silinţa?

Sara simţi că leşină. Se gândi la mulţimea de amante pe care le avusese. Delia îi păru atât de vulnerabilă, încât n-avu curaj să-i mărturisească îndoielile ei.

- De ce nu? îi răspunse ea încet. Poate că dacă-l vei iubi aşa cum afirmi...

Ajunse la uşă. Când se întoarse, înainte de a ieşi, pe faţa ei se vedea o expresie îndârjită.

- Obţin întotdeauna ce-mi doresc. Îl vreau pe Max, îl voi avea!

Epuizată, Sara căzu într-un fotoliu. Totul se petrecuse atât de repede! Nu mai avea slujbă şi nu mai putea da înapoi, acum! Max o considera din ce în ce mai mult o mincinoasă, o duşmancă îndârjită a ziarului... În plus, era amantul Deliei. Durerea ce-o resimţea era inexplicabilă... Reuşi să alunge cu furie imaginile care i se îmbulzeau în cap.

Delia în braţele lui Max, părul lor amestecat pe pernă.

Se ridică imediat. Era destul! Trebuia să se întoarcă la bioru, să înfrunte privirile colegilor. Noutatea se răspândise deja. Dumnezeule, trebuia să mai reziste două luni!

Foarte obosită se îndreptă spre uşă, dar se opri în prag. Două voci se auzeau pe culoar. Privi în direcţia lor, având grijă să nu fie văzută. În fundul culoarului Delia era sprijinită de zid, Max o ţinea de umeri, feţele lor erau foarte apropiate... O lungă şuviţă din părul blond al Deliei strălucea pe mâneca redactorului şef.

- Ascultă-mă, Delia, vreau...

Sara nu mai auzi restul. Se retrase repede în cameră şi închise uşa. Conversaţia i se păru interminabilă. Deodată se auzi râsul Deliei, senzual, foarte diferit de râsul sofisticat pe care-l afecta în public.

Urmă o tăcere, ca şi cum râsul i-ar fi fost înăbuşit cu un sărut. Cu ochii închişi, Sara îşi apăsă fruntea arzând de perete. Oh, de ce nu plecau?

Deodată, auzi distinct cuvintele Deliei:

- Max, te rog...

Sara îşi acoperi urechile cu mâinile. Când le îndepărtă, înţelese că Delia plecase. Zgomotul tocurilor ei se pierdea pe scară. În sfârşit paşii lui Max se apropiară de uşa în dosul căreia Sara stătea nemişcată. Fără a se opri, trecu la câţiva centimetri de ea...

Un val de disperare o cuprinse. Oh, de ce nu se luase după el să-i explice totul? Cuprinsă de panică se gândi că-şi pierduse nu numai postul şi securitatea materială, dar şi orice posibilitate de-a mai câştiga vreodată încrederea lui Max. Niciodată nu-i va mai auzi vocea, nu-i va mai vedea capul brunet aplecat peste birou, nici nu-i va mai simţi prezenţa în spatele scaunului ei... Asta dorea? De fapt, oricare ar fi fost relaţia lui cu Delia, mai putea lucra pentru el.

Fugi afară din cameră. Trebuia neapărat să-i vorbească. Nu-i va spune adevărul, ci îi va spune simplu că s-a răzgândit să mai demisioneze.

Când ajunse la biroul lui Max se lovi de Mark Shad, care o prinse de braţ.

- Sara, ce s-a întâmplat? Eşti foarte palidă. Este adevărat că pleci de la ziar?

- Mark, scuză-mă, nu mai am timp... spuse ea degajându-se.

Se îndreptă spre Beverley.

- Poţi să mă anunţi, te rog? murmură ea reţinându-şi tremurul ce pusese stăpânire pe ea.

- Nu... Nu cred că este momentul. Max pleacă.

- Oh...

- Da, a hotărât să se ducă la Montreux...

Sara avu impresia unui duş rece. Totul era pierdut acum, şi nimic nu mai avea importanţă.

- În acest caz nu are nici un sens, spuse ea surâzând.

Cu un calm nemaipomenit se întoarse şi trecu prin faţa lui Mark Shand fără măcar să-l observe.

- Sara, ai un bileţel pe birou! îi strigă Beverley. Piers Waterlaw te caută de dimineaţă. Chiar a vrut să-i ceară lui Max numărul de telefon de acasă...

- Mulţumesc...

- Hai să bem ceva, îi sugeră Mark Shand, ajungând-o din urmă.

- Nu, mulţumesc. Am treabă.

Din fericire, acesta nu insistă. Ca o somnambulă, Sara intră în birou. Nu auzi

murmurele colegilor, nu remarcă privirile curioase, nici semnele ce i le făcea Jennifer.

Puse o foaie de hârtie în maşina de scris. Era mai bine să termine o dată... Va găsi alt loc de muncă, într-un loc mai liniştit... Demult trebuia să-şi urmeze instinctul, în loc să se lase ghidată de sentimentele confuze, pe care nu reuşea să le analizeze.

Începu să bată.

"Domnule, regret, dar trebuie să-mi cer demisia..."

Cinci minute mai târziu îşi terminase scrisoarea. Când depuse plicul în compartimentul rezervat redactorului şef, Max Christian era deja plecat.

Capitolul VI

- Ce vei face, Sara?

În această zi de vineri, Jennifer, aplecată deasupra biroului, o privea pe Sara cu un aer îngrijorat. Era încă devreme, nu era nimeni. Sara suspină, dar se forţă să-şi păstreze o expresie impasibilă.

- Nu ştiu, răspunse ea, ridicând din umeri. Probabil voi căuta altceva de lucru...

- Prea te-ai grăbit, îţi spun încă o dată... Oricum este clar că regreţi ce-ai făcut: ai fost deprimată toată săptămâna. De ce nu-ţi calci pe mândrie? Spune-i lui Mark că ţi-ai schimbat hotărârea...

- Nu este aici...

Jennifer aprobă.

- Este adevărat... Mi se pare că această prezentare de modă de la Montreux durează cam mult! Deirdre poate că avea dreptate în privinţa celor două turturele ale noastre...

Sara îşi întoarse privirea. De fiecare dată când se gândea la asta, nu ştia de ce, dar i se strângea inima.

- Da, fără îndoială... spuse ea cu o voce liniştită.

Oricum, ar trebui să discuţi cu el la întoarcere. Sunt sigură că te va primi înapoi imediat...

- Nu, este imposibil. Recunosc că am acţionat pripit, dar sunt convinsă că am avut dreptate. Mă voi simţi mult mai bine departe de toate astea...

- Departe de Max, nu-i aşa?

- Da.

- Nu-i uşor să-i scapi, ştii? În plus, te-ai întrebat de ce anume fugi exact?

Sara tresări şi obrajii i se înroşiră. Nu fugea! Max spusese asta în biroul lui, în ziua în care... alungă aceste amintiri: nu dorea să-şi reamintească de contactul mâinii lui, de dulceaţa buzelor. Oh, de ce-o îmbrăţişase? Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea! Atunci poate, ar asculta sfaturile lui Jennifer. Dar în prezent...

Întinse mâna pentru a lua grămada de scrisori ce se afla pe marginea biroului ei.

- Ai vorbit cu Geoffrey? continuă prietena ei. Te-ar putea ajuta să iei o hotărâre...

Sara dădu din cap.

- Am încercat, dar este foarte bolnav. Spitalul interzice vizitele, în orice caz, până săptămâna viitoare.

Jennifer suspină.

- Ei bine, în acest caz povesteşte-mi mie... îi sugeră ea încet. Eşti prea închisă în tine! Mark a încercat, şi eu de asemenea... Ceea ce s-a întâmplat cu Delia şi cu rochia "împrumutată" mi se pare foarte suspect. Şi totuşi asta te-a îndemnat să demisionezi!

- Nu, demisia mea nu are nici o legătură cu Delia!

- Atunci cu cine?

Sara ezită. Îşi dădea seama că prietena ei nu putea fi înşelată, dar nu avea curajul să-şi mărturisească ei însăşi adevărul...

- Ei bine, în acel moment, începu ea...

- Te referi la momentul când ai aflat că Max pleacă la Montreux?

- Nu, deloc. Ba da, poate. Oh, nu ştiu...

- Ar trebui să-ţi pui serios întrebări despre acest subiect, draga mea. Mi se pare că, de la început a avut loc un conflict emoţional între Max şi tine. De fapt, este un bărbat foarte seducător... Ceea ce mă miră este că poate s-o suporte pe Delia! De altfel, poate că eşti geloasă?

- Ce?

- Este un sentiment foarte răspândit! Chiar şi tu poţi să simţi acest sentiment...

- Dar de ce aş fi geloasă?

Prietena ei nu-i răspunse. Se mulţumi s-o privească pe Sara, care lăsă capul în jos, stânjenită.

- Nu ştiu..., continuă Jennifer, după o tăcere mai lungă. Max are reputaţia de-a fi sfărâmat multe inimi... Dar dacă el nu înseamnă nimic pentru tine, de ce nu-ţi este milă de Piers Waterlaw. Tot timpul telefonează! Peste câteva săptămâni vei dori poate să fii invitată la cină de un bogat moştenitor...

Sara surâse fără să vrea.

- Nu, nu este genul meu, îi răspunse ea.

- Cine atunci? întrebă Jennifer ironică.

- Nu ştiu.

- Oh, mincinoasă mică!

În acel moment uşa se deschise şi cele două fete tresăriră.

- Iată un vizitator care soseşte la ţanc! şopti Jennifer pufnind în râs. Pe curând! îi spuse Sarei, ieşind din cameră.

Îi adresă un larg surâs bărbatului ce stătea în prag.

- Eşti Clive Paget, nu-i aşa? întrebă ea veselă. Sara este acolo, în colţ... pe jumătate ascunsă de planta verde.

După ce făcu o strâmbătură caraghioasă, dispăru. Sara, stingherită, se ridică în picioare şi Clive se apropie de ea surâzând.

- Bună ziua! Ai timp să treci pe la studio? Am developat fotografiile unei superbe tinere pe care o cunoşti foarte bine!

Sara se bosumflă.

- Nu ştiu dacă am chef să văd...

- Haide, urmează-mă!

Clive o luă de mână şi o trase spre uşă.

- În fotografii ai o mină mai bună decât azi!

- Mulţumesc, eşti foarte amabil! Nu sunt machiată, asta-i tot!

O luă pe după umeri vesel.

- Eşti foarte palidă... Asta îţi dă un aer misterios, care-mi place foarte mult.

La studio nu mai era nimeni când ajunseră acolo. Clive o conduse pe Sara în laborator.

- Am făcut treabă bună, nu-i aşa? Vom avea o copertă superbă! Sunt sigur că lui Max îi vor plăcea! Ce crezi?

Sara rămase mută de mirare în faţa imaginilor unei tinere fete, strălucind de fericire! Se gândi cu tristeţe că această faţă radioasă era ca o viziune a ceea ce ar putea fi.

Sara se întoarse brusc.

- Nu-ţi plac? întrebă fotograful vizibil dezamăgit.

- Ba da! bineînţeles! Sunt magnifice! Dar nu reuşesc să cred că eu sunt asta... Eşti un adevărat magician!

- Ajutat de un model fermecător şi senzual! exclamă el vesel.

- Şi totuşi, nu toată lumea crede asta despre mine... îi răspunse ea cu o ironie amară.

- Înseamnă că sunt orbi! Ochiul camerei de luat vederi nu minte niciodată.

Deodată o luă de după umeri, o strânse lângă el şi-i ridică bărbia.

- Hei, murmură el pe un ton grav. Ce se întâmplă, frumoasă doamnă?

Sara suspină.

- Oh, nimic grav. Plec de la ziar.

- Mi s-a spus... N-a fost o hotărâre pripită?

- Da...

- Eşti deprimată?

- Da, repetă ea surâzând trist.

- Vino să lucrezi cu mine! N-ai decât să-mi dai acordul şi te lansez eu imediat. Cunosc bine acest mediu...

Sara dădu negativ din cap.

- Mulţumesc, eşti drăguţ, dar nu voi fi niciodată destul de dotată, şi în plus...

- Dotată pentru ce?

- Pentru a fi un manechin, răspunse ea, degajându-se din strânsoarea lui.

Clive luă o mină teatrală.

- Prostii! Îţi dai seama ce refuzi? Celebritate, bogăţie, pe mine...

- Cu atât mai rău!

- O călătorie în Seychelles... adăugă el maliţios.

Sara îl privi fără să-l înţeleagă.

- Palmieri, plaje, clar de lună... continuă el. Am primit o propunere din partea unei reviste americane. Ar fi înnebuniţi după tine! De fapt, le-am arătat deja fotografiile tale.

Se apropie de Sara şi-i spuse pe un ton de conspirator:

- Cred că destinul te forţează să accepţi... Nu te-ai simţi mai bine pe o plajă în Seychelles, decât la Londra, cu inima zdrobită?

- Mă simt foarte bine. Ce te face să crezi contrariul?

- Intuiţia mea. Sunt foarte cunoscut pentru această calitate a mea! îi răspunse el făcându-i cu ochiul.

Sara ezită încă.

- Nu, declară în sfârşit. Propunerea ta este tentantă, dar sunt obligată s-o refuz.

- Mai gândeşte-te.

- Bine, dar nu cred că-mi voi schimba părerea.

- Nu se ştie niciodată! Îţi dau adresa şi numărul meu de telefon. Sună-mă înainte de zece zile, adăugă el îndreptându-se spre uşă.

Se întoarse înainte de a ieşi.

- Îţi semnalez că sunt foarte dotat pentru a consola sufletele chinuite, spuse râzând. La revedere, frumoasă doamnă!

Rămasă singură, Sara privi cu un aer aiurit cartea de vizită. Să plece în Seychelles era o idee formidabilă, dar ar însemna cu adevărat o fugă. În plus, însemna să nu respecte contractul de muncă. Nu, hotărât, era imposibil. Cu un suspin, puse cartea de vizită în geantă, apoi se întoarse încet la birou.

În fiecare dimineaţă personalul editorial se aduna pentru a discuta sumarele următoarelor numere. De obicei, Sara aprecia această şedinţă. Dar astăzi, perspectiva de a pierde timpul, de a discuta veşnicele remarci ale lui Deirdre Neal şi glumele nesărate ale lui Harry, care ţinea locul redactorului şef, nu o încânta deloc. Fără Max şedinţa va fi nesărată. Sara era obligată să recunoască că, fără el, ziarul era foarte trist... Avea reputaţia unui om care trage, care nu-şi ia niciodată concediu; această călătorie la Montreux era probabil foarte importantă pentru el. Asta nu-l împiedica totuşi să trimită zilnic ordinele.

Astfel Sara primi ordinul de a scrie un articol despre comunitatea asiatică trăind într-una din periferiile sordide ale Londrei. Unde era Max când luase această decizie? se gândi ea furioasă. În luxosul hotel de la Montreux? sau poate în camera Deliei! Destul! se certă ea gonind imaginile ce-i invadaseră mintea.

Sara se pregătea să plece când sună telefonul de pe biroul ei. Beverley, care de obicei răspundea la telefon în locul ei, era ocupată cu un teanc de dosare. După o scurtă ezitare, Sara ridică receptorul.

- În sfârşit, te-am prins, spuse o voce veselă pe care n-o recunoscu imediat.

- Cine este?

Un suspin îi răspunse la celălalt capăt al firului.

- M-ai şi uitat?

- Piers?

- El însuşi. Încerci să mă eviţi cumva?

Sara se simţi invadată de o imensă oboseală. De ce n-o lăsau în pace? Nu avea chef să vorbească cu Piers, nici cu nimeni de altfel.

- Poţi trage singur concluziile, îi răspunse ea sec. Dar Piers nu se descurajă aşa uşor. Izbucni în râs.

- Oricum voi avea în curând plăcerea să te revăd... şi să-ţi fac curte pe aleile parcului.

- Despre ce vorbeşti?

- Bineînţeles, tu vei fi pe partea dreaptă, eu pe cea stângă, dar nu mă sperii eu de atâta lucru...

- Piers, nu înţeleg nimic.

- Nu are importanţă! Ne vedem la sfârşitul săptămânii, Sara!

- Ce?

Piers închisese deja. Beverley, care surprinsese convorbirea, se apropie de biroul Sarei şi puse un plic mare cafeniu pe marginea lui.

- Mi-a luat-o înainte! exclamă ea râzând. Vei găsi aici toate detaliile privind organizarea week-end-ului.

- Dar despre ce este vorba?

- Despre o conferinţă editorială despre imperiul Waterlaw şi, în special, despre viitorul acestui ziar. Va avea loc la reşedinţa particulară a lui Sir Andrew. Harry şi Deirdre sunt şi ei invitaţi, şi tu de asemenea. Uite un mesaj din partea lui Max.

- Este absurd, eu plec de la ziar.

Beverley ridică din umeri.

- Max ţine să asişti.

- Şi el va veni?

- Bineînţeles!

Inima Sarei bătu mai tare. Se simţea cuprinsă de-o bucurie stranie, amestecată cu durere.

- Este imposibil! spuse ea tare. I-am promis mamei că o voi vizita.

- Cred că va trebui să-ţi schimbi planurile. Max contează pe prezenţa ta. Haide, Sara, nu mai fi aşa de încăpăţânată! Va fi interesant. Sir Andrew debordează de idei.

Sara se uită mohorâtă la hârtiile de pe birou.

- Deci a organizat week-end-ul de la Montreux?

- Montreux? Dar Max nu este acolo, ci la Frankfurt!

- Dar credeam...

- Nu a stat decât o noapte la Montreux! o întrerupse Beverley. Apoi a vizitat mai multe oraşe din Europa. Cred că Sir Andrew are proiecte de extindere pe plan internaţional. De altfel vei afla amănunte în week-end-ul viitor. Nu-i aşa, Sara?

Fără a aştepta un răspuns, secretara plecă, lăsând-o pe Sara nemişcată. Toată oboseala părea că-i dispăruse, ca prin farmec. Avea chef să râdă, să danseze. Max nu era la Montreux! Citi repede telexul redactorului şef: prezenţă obligatorie. Sosire la ora zece; ţinută corectă. Surâse. Fără îndoială acest ultim mesaj era pentru ea personal. Avea impresia că Max îi vorbise la ureche şi parcă-i simţi prezenţa alături.

Da! va asista la această conferinţă hotărî ea repede. Îşi va cumpăra nişte lucruri noi, cu toate grijile băneşti... Măcar o dată îşi va permite să fie frivolă!

Dădu un telefon acasă.

- Jennifer! spune-mi repede, ce magazine sunt deschise luni seara?

- Băcănia din colţul străzii.

- Nu, vreau să-mi cumpăr îmbrăcăminte.

Jennifer nu răspunse. Imaginându-şi o surpriză, Sara izbucni în râs.

- Bine, am să caut.

Închise telefonul, îşi luă geanta şi haina şi se îndreptă grăbită spre uşă. Răzgândindu-se, se întoarse repede şi luă de pe birou telexul lui Max, pe care-l vârî în geantă, ca pe un talisman...

Vila lui Sir Andrew se afla în mijlocul unui parc superb. În spatele vilei terenul era în pantă şi cobora spre un loc liniştit.

Pe terasă, Sara se uită în jurul ei, apoi apucă pe-o alee ce ducea spre boschete. Îşi pusese o eşarfă în jurul gâtului. Nimeni n-o văzuse! În sfârşit, scăpase de Piers care nu înceta s-o urmărească de dimineaţă când sosise.

Drumul şerpuia printre rododendroni care o ascundeau pe Sara privirilor. Sir

Andrew povestea despre un labirint format de arborii de tisă şi Sara se îndreptă spre ele.

Îşi aduse aminte de ziua în care, împreună cu tatăl ei, intrase într-un labirint, se pierduse şi rătăcise mult timp plângând. O trecu un fior. Care era secretul? Să mergi mereu la stânga? După câteva minute ajunse din nou la punctul de plecare. Încercă din nou, bazându-se de data asta şi pe instinct. Când se crezu pierdută, ajunse în inima labirintului. Pe malul unui lac minuscul cu nuferi, fusese instalată o bancă de lemn.

Sara se aşeză, bucuroasă să poată savura puţină linişte. Reuniunea care avusese loc nu dusese la nici un rezultat. Sir Andrew o întrerupsese, amânând şedinţa principală pentru mâine. Max, al cărui avion întârziase, nu sosise încă, dar era aşteptat dintr-un moment într-altul... Asta să fie cauza pentru care Sara se dusese în parc? Va continua să fugă? Gânditoare, contemplă apa. Acum ştie. Închise ochii... "Îl iubesc de la început", se gândi ea, "de când m-a strâns în braţe şi m-a sărutat"... Era prima oară când se gândea la aceste lucruri şi parcă se simţea mai liniştită. Bineînţeles, această dragoste era fără speranţă. Îşi va ascunde acest dureros secret cât mai adânc în suflet şi va pleca de la ziar. Era prea târziu să se mai răzgândească. Oricum n-ar suporta să-l

întâlnească pe Max zilnic, şi să se gândească la el şi Delia. Căci se vor căsători în curând, era evident. Piers nu încetase să facă aluzii la acest subiect toată dimineaţa. Şi Delia, bronzată şi radioasă, îi mărturisise Sarei:

- Cred că Max va vorbi cu tata în seara asta. De la Montreux... Cum aş putea să-ţi mulţumesc, draga mea... Spune-mi, când îţi termini treaba la ziar?

- Peste şase săptămâni... Dumnezeule! Ce puţin timp mai rămăsese! Regreta bruştele furii ale lui Max, întotdeauna urmate de gesturi de tandreţe, aroganţa lui care ascundea atâta vulnerabilitate... Departe de el îşi va relua viaţa fără viitor...

- Sara...

Tânăra fată tresări şi se întoarse brusc. Probabil că visa! La câţiva metri de ea, Max o privea imobil. Era obosit, purta un pardesiu lung, negru şi-şi vârâse mâinile în buzunare.

Sara se ridică roşind.

- Max!

Fără să vrea, făcu un pas spre el, vrând să i se arunce în braţe. Şi Max avansă. O strânse lângă el şi privirile li se întâlniră. Imediat, Sara se dădu înapoi şi Max îşi lăsă braţele în jos surâzând trist. Apoi se apropie de malul apei. Când se întoarse din nou spre

ea își regăsise expresia ușor ironică pe care o arbora întotdeauna la ziar.

- Te ascundeai? întrebă el.

- Cam așa ceva.

- Sunt de acord cu tine.

Gândul că între ei se va instala tăcerea o îngrozea pe Sara.

- Călătoria a fost plăcută? întrebă ea nervoasă. Avionul a avut întârziere, nu-i așa?

- Da, răspunse el, privind-o fix. Aproape două săptămâni.

- Nu, vroiam să spun...

- Am înțeles perfect.

Max se pregătea să-i vorbească despre demisie. Sara privi în jurul ei cu teamă. Va reuși să se orienteze în labirintul ăsta?

- Să nu fugi! Nu te sfătuiesc... Se lasă întunericul. Dacă aștepți, te conduc spre ieșire... Așează-te puțin.

Sara se așeză și Max luă loc lângă ea. Nu părea că are chef să vorbească.

- Ești sigur că știi bine drumul?

- Da, îi răspunse el distrat. Veneam aici și în copilărie... Această casă aparținea pe atunci unui prieten, sau mai bine spus, unui amant al mamei. Locuiam aici foarte des...

În voce i se putea citi amărăciunea și Sara se uită la el cu milă.

- Am aflat despre trecut, despre tatăl tău.

Sara se opri, îngrozită că depăşise barierele cu care-şi înconjura viaţa personală. Dar, spre marea ei surpriză, Max nu reacţionă în nici un fel. Ridică doar din umeri...

- Trecutul... murmură el. Crezi că poţi scăpa de el, dar apare din nou când nu te aştepţi... Sara... continuă el, âş vrea să-ţi cer un sfat.

- Mie?

- Da. Mă gândeam să mă căsătoresc.

O durere puternică o străbătu pe Sara care deveni palidă. Nu, nu va putea suporta să audă asta din gura lui Max!

- Crezi că această hotărâre este stupidă? insistă el.

- De ce-mi pui această întrebare mie?

- Eşti surprinsă?

- Da... Natural, când iubeşti pe cineva, continuă ea după un moment de ezitare, doreşti să te căsătoreşti cu acea persoană... Dacă eşti sigur de sentimentele tale... Dar dacă-ţi este teamă că te vei răzgândi...

Sara se opri şi Max surâse.

- Pentru tine nu sunt bărbatul care ar putea deveni un soţ bun?

- Nu... nu ştiu. Este vorba de un pas serios, şi...

- Opinia ta nu pare prea clară...!

- Nu te cunosc foarte bine pentru a te putea judeca! strigă ea cu vehemenţă.

- Doresc o soţie şi copii, un cămin durabil. Dar toate astea nu au importanţă pentru tine, nu-i aşa? spuse el cu o voce dură.

Sara se ridică în picioare.

- Nu m-am gândit niciodată la acest subiect. Totuşi sper că vei fi fericit.

Se întoarse repede.

- Îmi este frig. Aş vrea să ne întoarcem.

Max se ridică la rândul lui.

- Da, bineînţeles! De ce oare te plictisesc cu aceste probleme sentimentale, când ar trebui să vorbim despre munca noastră... sau despre demisia ta...

O luă de mână pentru a o ghida spre ieşire.

- Nu m-aş fi rătăcit, spuse ea, pe un ton care părea calm.

- Ca de obicei, îi răspunse el.

Fără a ezita, o conduse pe Sara prin labirint. Se lăsase noaptea când ieşiră. Deodată Max se opri. Strângând-o pe Sara în braţe o sărută cu violenţă disperată. Sara simţi că nimic nu mai avea vreo importanţă, în afara pasiunii lui Max şi a dorinţei ce acesta o făcuse să se nască în ea.

- Dumnezeule... eşti atât de frumoasă... murmură el.

- Nu!... spuse ea, respingându-l.

Sara rămase nemişcată în faţa lui, simţindu-şi inima bătându-i dezordonat şi luptând cu dorinţa de-a se cuibări în braţele lui. Încet, privind-o, întinse mâna şi-o mângâie pe obraz, atât de încet încât îi veni să leşine.

- Lasă-mă... murmură ea, dându-se înapoi, ca un animal speriat.

Fugi spre casa luminată. O podidiră lacrimile şi fu cât pe ce să se împiedice şi să cadă. Când ajunse pe terasă, se întoarse spre a se uita în direcţia din care venise. Max nu o urmase.

Capitolul VII

Focul fusese aprins în camera ei, perdelele erau trase şi rochia pe care o cumpărase cu atâta plăcere pentru acest week-end era întinsă pe pat. În faţa şemineului, Sara încerca să se calmeze. Se duse să facă o baie fierbinte.

Se gândise la început să plece, dar, după ce-i trecu prima emoţie, se hotărî să rămână. De fapt, Max era renumit pentru toate femeile pe care le curtase, apoi le părăsise! Putea foarte bine să se gândească să se căsătorească cu Delia, dar în acelaşi timp să... Sara încercă să uite amintirea ce-o obseda. Nerăbdător din fire, Max învăţase în meseria lui să se bată pentru a obţine ce dorea! Dar era în acelaşi timp foarte drept, ura minciuna şi ipocrizia! Cum îndrăznea să se comporte aşa cu Delia şi cu ea!

Încet, Sara începu să se îmbrace. Orice s-ar întâmpla, Max nu trebuia să-şi dea seama de sentimentele ei pentru el. Va rămâne rece şi distantă. Compania lui Piers îi va permite să-l evite pe redactorul şef...

Se uită în oglindă. Rochia neagră îi dezgolea umerii şi punea admirabil în valoare paloarea sidefată a pielii. Se machiase puţin, şi cu buclele blonde ce-i încadrau faţa, semăna puţin cu tânăra din fotografiile de modă. Dar nu era decât o faţadă: inima îi era mai grea decât o piatră...

Spre marea ei uşurare, Max nu era în salon când intră. Numai Piers şi tatăl lui se aflau în faţa şemineului. Tânărul se ridică imediat ce o văzu.

- Sara, draga mea! Eşti minunată! Ia loc, în timp ce-ţi pregătesc o băutură al cărui secret îl deţin doar eu!

În timp ce fiul lui se agita în spatele barului, Sir Andrew o invită cu curtoazie pe tânăra ziaristă să ia loc lângă el.

- Dac-aş fi în locul dumitale n-aş avea încredere! glumi el. Cocktailurile lui Piers sunt o adevărată otravă... Eşti sigură că nu preferi un whisky bun, ca mine?

Sara izbucni în râs. Sir Andrew îi era foarte simpatic.

- Cu atât mai rău, am să risc!

- Îmi pare bine că pot discuta puţin cu dumneata. Se pare că vrei să ne părăseşti? I-am spus lui Max că este imposibil. Ziarul are nevoie de talente ca al dumitale!

Sara se înroşi, dar nu spuse nimic.

- De ce? insistă Sir Andrew. Sper că nu te măriţi?

Piers, care revenea cu un pahar, o scuti să răspundă.

- Sara nu crede în căsătorie. Se gândeşte numai la cariera ei.

- Dumitale ţi se spune "femeia modernă"? întrebă Sir Andrew cu un surâs amuzat.

- Exact! spuse o voce masculină.

Sarei era să-i scape paharul din mână. Se întoarse repede. Îmbrăcat cu un costum închis, Max se sprijinea cu nonşalanţă de canatul uşii. Sigur auzise toată discuţia. Sara se încordă, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Văzu că Piers se apropie de ea pe canapea şi-şi întinse un braţ, în spatele umerilor ei goi pe speteaza canapelei. Sir Andrew se ridică cu o exclamaţie de plăcere.

- Max! Iată-te în sfârşit! Vino să bei ceva!

Sub privirea îngrozită a tinerei fete Max se îndreptă spre ea, îi luă mâna şi o duse galant la buze. Piers îi aruncă imediat o privire furioasă.

- Sunt foarte bucuros să vă văd pe amândoi, spuse redactorul şef cu o voce adâncă, fără a-şi lua privirea de la Sara.

Apoi se duse la bar lângă Sir Andrew.

- Am sosit azi după-amiază. Totuşi, eram aşa de obosit, încât m-am plimbat puţin.

În timp ce cei doi bărbaţi conversau, Piers se întoarse spre Sara.

- Şi tu ai dispărut după-amiază, constată el pe un ton acuzator. Te-am căutat peste tot.

- Oh, m-am dus să explorez labirintul.

- Chiar s-a şi pierdut... Am zburat în ajutorul ei! ironiză Max.

Se întoarse lângă ei, şi-i observa cu o insolenţă ironică. Sara se înroşi, Sir Andrew îşi ridică sprâncenele, surprins de tensiunea ce domnea între cei trei tineri. Privirea lui Max se opri o clipă pe gura Sarei: aceasta avu impresia c-o săruta în faţa întregii lumi!

- Acest labirint este plictisitor! spuse Piers cu un aer supărat. Dacă vrei, Sara, mâine te voi duce să vizitezi sera de trandafiri.

- Foarte spectaculoasă în decembrie! mormăi Max.

Piers se prefăcu că n-a auzit.

- Şi grădina japoneză şi templul gotic...

Sara îi surâse cu căldură.

- Trebuie să fie fermecător! Îmi va face plăcere să le vizitez, Piers!

Fu surprinsă să-l vadă pe Piers roşindu-se până la urechi. Max îi aruncă o

privire dispreţuitoare, apoi se aşeză alături de Sir Andrew. Piers apucă din zbor şansa ce i se oferea. De pe speteaza canapelei, braţul îi alunecă uşor până la umerii Sarei care se încordă. Acest joc risca să devină periculos. În plus, Piers părea că este mult mai vulnerabil la el acasă. N-ar fi cinstit să se servească de el. Cu blândeţe, dar hotărâtă, se desprinse din strânsoarea lui.

- Oh, de ce eşti crudă cu mine? gemu Piers.

- Sunt numai atunci când nu te porţi cum trebuie!

- De ce nu mi-ai răspuns la mesaje?

- Eram foarte ocupată.

- Atât de mult încât nu ţi-a fost milă de mine? Draga mea, cred că sunt îndrăgostit nebuneşte de tine.

- Nu spune prostii!

- Am nevoie de încurajări, spuse el fără să se descurajeze.

- Nici nu poate fi vorba. Dac-aş fi în locul tău aş renunţa imediat.

- Ba deloc! Mă amuză şi în plus, îmi place să-l enervez pe Max. Ai văzut cum se uită la noi? Priveşte...

Înainte de a-şi da seama, Piers o sărută rapid pe obraz. Sara se ridică imediat şi-şi dădu seama că nu numai Max, dar şi doamna Waterlaw, care tocmai intrase cu Delia, o

priveau rece. Din fericire, Sir Andrew îi veni în ajutor şi o luă de braţ pentru a o conduce la masă... Piers nu era deloc impresionat, nu-i păsa câtuşi de puţin ce părere avea mama lui despre o simplă ziaristă.

Lady Waterlaw îşi plasase ea însăşi invitaţii în jurul mesei. Îngrozită, Sara văzu că se află între Sir Andrew şi Max. Foarte politicos, dar cu un zâmbet zeflemitor, acesta din urmă îi ţinu scaunul şi apoi se aşeză lângă ea.

Sufrageria era somptuoasă, cu pereţii lăcuiţi în roşu-închis, pe care erau agăţate portretele străbunilor Lady-ei Waterlaw. Pe faţa de masă argintăria strălucea în lumina lumânărilor. Sara, foarte nervoasă, evita pe cât putea privirea vecinului ei, dar îi simţea ochii îndreptându-se adesea către ea, pentru a-i studia faţa, gâtul, umerii.

- Constat că ai înţeles mesajul meu... murmură el în sfârşit.

Sara surâse, deci nu se înşelase!

- Ţinuta corectă, asta vroia să spună?

- Da.

- Îţi era teamă că voi veni în pantaloni şi că voi fi ruşinea serii?

Max o fixă cu intensitate.

- Nu, răspunse el grav. Vroiam să te văd exact cum eşti în seara asta. Extraor-

dinar de frumoasă. Era vorba de-o exigenţă pur egoistă.

Acest compliment accentuă tulburarea Sarei, care, pentru a face ceva, întinse mâna şi luă paharul cu vin, pe care fu cât pe ce să-l verse.

- Fii atentă! Un accident se poate întâmpla oricând... murmură Max punând mâna pe mâna Sarei pentru a stabiliza paharul.

Tresărirea Sarei nu-i scăpă lui Deirdre Neal care-i observa cu coada ochiului.

- Nu-i aşa că Sara este superbă în seara asta? O adevărată Cenuşăreasă!

Sara, dorind ca discuţia să nu ia o turnură prea personală, se întoarse spre Max. Pentru prima oară îl privea în faţă.

- Cum a fost călătoria în Europa? întrebă ea.

- Foarte bună! Puţin obositoare... Ziarul mi-a lipsit.

- Şi tu ne-ai lipsit, i-o întoarse ea, fără să-şi dea seama.

Roşind, adăugă:

- Era... era foarte diferit. Fără tine... Şedinţele...

- Vrei să spui că ţi-a lipsit umorul meu? ironiză el. Sau poate neplăcutul meu obicei de a-mi băga nasul în toate?

- Mi-am schimbat părera în privinţa asta, spuse ea încet, lăsându-şi capul în jos.

Simţea brusc nevoia să se scuze pentru că fusese adesea nedreaptă în privinţa lui. Max îi înţelese intenţia şi se calmă şi el.

- Oricum ai muncit bine. Ţi-am citit articolul despre comunitatea asiatică. Este remarcabil! Bravo!

Niciodată până acum n-o mai felicitase şi Sara se înroşi de plăcere. Simţi deodată nevoia să-i mai spună cât de mult cuvintele şi prezenţa lui o făceau fericită, dar nu... nu trebuia.

- Mulţumesc, spuse ea cu stângăcie. Subiectul era atât de pasionant... oricine ar fi putut scrie un articol bun!

- Nu, nu cred. Nici tu n-ai fi putut să-l scrii acum trei luni.

Sara deschise gura pentru a protesta, dar Max i-o luă înainte:

- Te-ai schimbat, chiar dacă vrei sau nu. Oh, erai deja o ziaristă remarcabilă! Cu toate astea, acum, la talentul tău se adaugă o profundă sensibilitate.

Vocea redactorului şef era atât de blândă, încât Sara fu cuprinsă deodată de remuşcări.

- Este adevărat. Nu numai că eram mai dură, dar făceam şi greşeli grosolane, pentru că mă bazam doar pe prejudecăţile mele.

Acum îmi dau seama că m-am înşelat în privinţa ta. Ar fi trebuit să mă scuz mai de mult.

Max surâse.

- Este o tentativă de pace? Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Nu te-ai înşelat complet în ceea ce mă priveşte.

Era şi acesta un mod de a-şi recunoaşte greşeala faţă de ea? Sau recunoştea că ceea ce scrisese despre viaţa lui personală şi despre nenumăratele amante era exact?

Max ridică din nou tonul; Deirdre Neal părea să se intereseze cam mult de conversaţia lor.

- Acum, poate că vei accepta să-ţi retragi demisia? Refuz să pierd pe cineva ca tine.

Inima Sarei se strânse dureros, dar nici un muşchi de pe faţă nu-i tresări.

- Sunt dezolată! Hotărârea mea este irevocabilă, murmură ea. Nici nu ştii cât sunt de încăpăţânată! spuse ea râzând.

- Nu atâta cât sunt eu, îi răspunse el cu răceală.

Max se întoarse spre vecina lui din dreapta, splendidă într-o rochie albă ce-i descoperea umerii bronzaţi.

"Iată, a terminat cu mine, îi trebuie altă jucărie acum!" se gândi Sara cu ciudă. Îşi aduse aminte de ce-i spunea Isbel în legătură

cu fiul ei... I-au plăcut întotdeauna femeile frumoase... Observă că Delia nu-l slăbea din ochi pe Max. Cu buzele strânse faţa îi exprima atâta furie, încât Sarei îi fu milă de ea. Îi înţelegea foarte bine gelozia... Chiar dacă Max se va căsători cu ea, Delia nu va fi niciodată sigură de fidelitatea lui. Nici o femeie nu va reuşi să fie deplin fericită cu el. Farmecul ochilor lui, gura senzuală care exercita un fel de fascinaţie asupra femeilor, asemănătoare celei ce-o simţi în faţa pericolului. Nu, niciodată Sara nu-i va mai permite s-o îmbrăţişeze. Nu vroia să-şi ia nici un risc; ştia că avea puterea s-o distrugă, să-i submineze rezistenţa, să-i sfâşie inima. În minte, îşi repeta hotărârea: Va evita să rămână singură cu el. Pentru nimic în lume, în următoarele săptămâni, nu trebuia să-şi dea seama că...

După cină, bărbaţii rămaseră în salon să fumeze şi să bea coniac în timp ce femeile se retraseră în camera alăturată. Sara încercă s-o reconforteze pe Delia, care era gata să plângă. Apoi, pretextând o migrenă, se urcă în camera ei.

Se dezbrăcă repde şi-şi puse o cămaşă de noapte lungă din dantelă. O veioză împrăştia o lumină blândă; întinsă în patul cu baldachin, Sara fixă îndelung desenele broderiilor de deasupra capului. În sfârşit,

închise lumina, dar nu reuşi să adoarmă: prea multe gânduri confuze i se buluceau în cap. Auzi sunând miezul nopţii şi nişte râsete înfundate pe culoar. Invitaţii se retrăgeau în camerele lor şi în curând casa se cufundă în linişte. Din când în când se auzea o cucuvea ţipând în noapte...

Sara aprinse lumina. Ceasul arăta ora unu. Îşi întinse braţul să ia o carte de pe noptieră, când auzi nişte paşi cu culoar, apoi câteva bătăi în uşa sa. Se aşeză în capul oaselor. Cine putea să fie oare? Delia?

Se auziră din nou bătăi în uşă. Uşa se deschise uşor... Max, îmbrăcat tot în costum, apăru în prag. Calm, închise uşa în urma lui, şi înaintă până la mijlocul camerei.

Sara, mută de mirare şi de furie se uită la el. Cum de îndrăznea?

- Ce faci aici? întrebă Sara când îşi reveni.

- Nu se vede? răspunse Max cu un ton sarcastic. Am venit să-ţi fac o mică vizită.

- La miezul nopţii? Toată lumea doarme şi...

- Tu nu dormi! îi răspunse el. Şi nici eu...

- Te rog să ieşi imediat!

Drept orice răspuns, Max se apropie de şemineu şi mai puse câţiva buşteni. Apoi se aşeză într-un fotoliu. În tăcere, contemplă

flăcările ce proiectau umbre mişcătoare în cameră.

- Eşti beat? îl întrebă Sara.

- Deloc. Şi nici nu mă aflu aici să te seduc... Încetează să-ţi mai iei acest aer ofensat! Admiră mai bine riscurile ce mi le-am luat, venind aici din aripa stângă, unde lady Waterlaw a avut grijă să găzduiască bărbaţii. Cu acest parchet vechi ce scârţâie...

Sara se abţinu să nu râdă: trebuia să rămână rece. Cum să creadă că un bărbat ca Max nu va face nici un gest...?

- Mărturisesc că precauţiile luate de lady Waterlaw nu mi se par deloc inutile, răspunse ea sec. Întoarce-te de unde ai venit! Deirdre Neal ocupă camera alăturată şi nu am chef să dau naştere la un scandal.

- Draga de Deirdre doarme buştean, i se aud sforăiturile de pe culoar. În plus, alături de camera ta se află o debara. Am verificat după-amiază...

- Ce?

- Nu vroiam să risc să mă înşel, înţelegi?

- Deci ai premeditat această mică expediţie?

- Bineînţeles! Este cea mai bună metodă de a-ţi vorbi fără să fim deranjaţi, şi fără să încerci să fugi.

- Dar cum ai descoperit care era camera mea?

- Blue-jeans-ii agăţaţi în dulap te-au trădat! Şi în plus, nu uita că ştiu foarte bine această casă...

"Şi nu doar pentru că ai locuit aici, copil fiind!", se gândi Sara. Camera Deliei se afla la capătul culoarului... De câte ori trecuse oare dintr-o parte în cealaltă a casei?

Aşezat în fotoliu, Max se uita la Sara foarte liniştit. Dădea impresia de forţă şi autoritate... Sara îşi aduse brusc aminte cum o îmbrăţişase în grădină... gura lui atât de dulce... O emoţie violentă o făcu să tremure.

- Îţi este frig? întrebă Max uitându-se ironic la cămaşa de noapte subţire a Sarei.

- Nu m-am îmbrăcat pentru a avea o conversaţie cu tine, ci pentru a mă culca!

Se blestemă în gând pentru cuvintele cam echivoce ce le spusese fără să-şi dea seama...

- Este o invitaţie? glumi el.

- Ştii foarte bine că nu!

- Păcat...

Se aplecă pentru a mai pune un buştean în foc. Sara se gândi repede: trebuia să evite o scenă...

- Foarte bine... suspină ea. Te ascult.

- Ce răceală! Am crezut că am semnat un armistiţiu, la cină...

- Era vorba despre relaţiile noastre profesionale! Asta-i cu totul altceva...

Max îşi încrucişă cu nonşalanţă picioarele lungi.

- Ţi se întâmplă să te gândeşti şi la altceva decât la muncă?

- Nu, nu prea des... Aici ne asemănăm.

Se uită la ea surâzând.

- Oh, eu nu mă gândesc numai la muncă!

- Bineînţeles! Nu atunci când dai una din seratele tale formidabile sau când eşti cu una din...

Sara tăcu brusc.

- Continuă, te rog! Este foarte interesant. Când sunt cu una din cuceririle mele, asta vroiai să spui?

Sara se înroşi puternic, furioasă că se aventurase pe acest teren atât de periculos.

- Nu-i aşa? insistă el.

- Da, ripostă ea, ridicându-şi bărbia sfidătoare.

- Te înşeli. Asta era valabil în trecut. Acum, de câteva luni...

- Şi în după-amiaza asta? îl întrerupse ea.

Max ridică din umeri şi întoarse capul. Se lăsă tăcerea.

- Vrei să ştii ce fac când nu sunt la ziar, Sara? reluă Max. Când crezi că mă dedau dezmăţului? Ei bine, stau acasă, singur...

- Ce emoţionant! Nu mai este mult şi ai să-mi spun că suferi de singurătate!

- Nu... răspunse Max grav. Lucrez, citesc, ascult muzică. Sau...

Max ezită puţin.

- Sau mă gândesc la tine...

Aceste cuvinte fură atât de neaşteptate încât Sara fu uimită.

- Te gândeşti la mine? spuse Sara bâlbâindu-se. Dar de ce?

- Pentru că mă intrigi... Am impresia că ne asemănăm mult... şi ceea ce ţi se întâmplă nu mă lasă indiferent...

Max se întrerupse şi privirea i se opri pe corpul Sarei.

- Şi de asemenea pentru că mă atragi. Enorm...

Sara era înmărmurită. Ar fi preferat să scape privirii acelor ochi strălucitori, care emoţionau adânc... Oh, de ce nu pleca?

- Vino lângă mine, murmură Max.

Dacă va refuza, Max va veni spre ea, va avea loc o mică luptă şi... Cu curaj, se ridică din pat şi se îndreptă spre el. Se opri în faţa lui, lângă şemineu.

- Max... murmură ea, te rog pleacă.

- Nu, Sara.

Max întinse o mână spre ea, dar Sara se dădu repede un pas înapoi. Ochii lui Max străluciră de mânie.

- Da, îmi dau seama, preferi micile jocuri stupide cu Piers!

- Este foarte drăguţ, îi răspunse ea sfidându-l.

Max se ridică deodată foarte palid.

- Da, foarte! Sara nu vorbesc despre amabilitate ci despre dragoste, despre acel sentiment care îi aruncă pe un bărbat şi o femeie unul în braţele celuilalt! Totuşi tu-ţi baţi joc de un astfel de sentiment, nu-i aşa? Tot ce contează pentru tine este preţioasa ta virginitate!

- Nu-i adevărat! strigă ea cu obrajii în flăcări. Dacă aş dori să mă dăruiesc cuiva, eu...

Sara se întrerupse cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

- Da? o ironiză Max.

- Ei bine, aş face-o!

Sara nu-şi mai dădea bine seama ce spune. Nu dorea decât să-l rănească!

- Într-adevăr?

- Da. Crezi că numai bărbaţii au dreptul să aleagă?

Drept orice răspuns Max o luă în braţe cu atâta forţă, încât Sara se clătină.

- Oh, Sara, gemu Max.

Max se apleacă spre ea şi îi caută buzele cu disperare. Prin ţesătura subţire a cămăşii de noapte Sara simţea muşchii puternici ai lui Max. Sara se zbătea, dar Max o ţinea strâns. Când ridică, în sfârşit capul, ochii lui albaştri, străluceau.

- Sara, îi murmură la ureche. Vino să te întinzi cu mine pe pat...

Sara tremura de furie şi de mânie...

- Nu! îi răspunse ea amar. Cum de îndrăzneşti? Deci, asta căutai când ai intrat în această cameră? Pleacă!

- Nu, nu voi pleca până nu vei admite câteva adevăruri despre tine!

- Lasă-mă!

- N-am terminat! Când vei înceta să te mai amăgeşti singură? Sara, ai un corp! Şi este minunat!... Nu mai rezista...

Max o strângea de braţ cu forţă.

- Nu, strigă ea.

Max se apleacă din nou asupra Sarei care încercă cu disperare să-şi întoarcă faţa pentru a se feri de sărutările lui, dar în zadar. Când buzele fierbinţi ale lui Max îi cuprinseră gura, Sara nu-şi putu reţine un geamăt de plăcere. Puţin câte puţin se abandona mângâierilor care trezeau în ea o beţie voluptuoasă. O străbătu un fior şi deschise ochii... Ca prin ceaţă, văzu o lucire sălbatică în privirea lui Max.

- Oh, te doresc aşa de mult... murmură Max.

Sara încercă să se desprindă din braţele lui, dar Max o strânse şi mai tare lângă el.

- Eşti aşa de frumoasă... Măcar asta ştii?

Flăcările aruncau o lumină tremurătoare pe faţa pasionată a lui Max, subliniindu-i trăsăturile contractate de o dorinţă dureroasă.

- Max, nu vreau...

- Minţi...

Îi închise gura cu o sărutare caldă. Cuprinsă de un val de dorinţă, Sara nu se mai gândea să fugă. Max o legăna lângă el; Sara îl sărută la rândul ei timid. Strângându-se lângă el, îi mângâie gâtul. Dumnezeule, cât de mult îl iubea!

Deodată, Max o dădu la o parte încet, cu un suspin de disperare. Sara tresări. Tulburată, simţi cum o cuprinde plânsul. Imediat, Max îi luă mâna şi i-o sărută.

- Sara... murmură Max cu o voce tremurând de emoţie. Iartă-mă, te rog, nu vroiam...

- Max, nu...

Trebuia să-l împiedice să vorbească, să-i explice ce simte...

- Max, nu pot! murmură ea într-un hohot de plâns.

Îşi ridică spre el faţa plină de lacrimi.

- Ai dreptate, nu sunt o femeie modernă! Sunt chiar teribil de demodată... Dacă va trebui să mă dăruiesc cuiva, o voi face cu un bărbat pe care-l voi iubi şi mă va iubi, şi apoi noi ne vom...

Max o strânse tare în braţe.

- Ştiu ce gândeşti despre mine, continuă Sara. Încerci să-mi dovedeşti că trebuie să fiu mai puţin rece... Oh, te rog, lasă-mă!

- Prostuţo! Nu înţelegi? murmură Max. Mă crezi capabil să intru în camera ta doar pentru a smulge o astfel de victorie! Nu cred că eşti rece. Prima oară când te-am îmbrăţişat în biroul meu mi-am dat seama că eşti o fiinţă minunată, cu un suflet, cu o inimă, cu un corp de femeie. Şi toate mă înnebunesc de dorinţă... Sara, sunt foarte serios, eu...

- Max, fie-ţi milă! strigă ea. Nu pot suporta ca... nu ai dreptul!

- Am toate drepturile...

Luându-i delicat bărbia în mâini, îi ridică faţa spre el. Sara văzu în ochii lui o tandreţe pe care nu o mai văzuse niciodată până acum, şi inima i se strânse.

- Sara, trebuie să-ţi spun ceva... N-am întârziat din cauza avionului, astăzi...

Max ezită.

- Am fost s-o văd pe mama ta...

Şocul a fost atât de brutal încât Sara fu cât pe ce să leşine. Îngrozită, se uită la el şi nu putu scoate nici un cuvânt. Acţionase fără ştirea ei, exact ca şi...

- Aveam nevoie să discut cu cineva care te cunoaşte bine, continuă Max. Vroiam s-o rog să te convingă să rămâi la ziar. Vroiam de asemenea să-i cer...

- Cum ai îndrăznit să te amesteci astfel în viaţa mea personală? Tu...

Se întrerupse sufocată de indignare.

- Sara, te rog, nu înţelegi...

- Oh, ba da, foarte bine! îl întrerupse Sara înghiţindu-şi lacrimile. Faci pe finul psiholog, nu? Ai încercat mai întâi să obţii confidenţe despre părinţii mei. Apoi, încerci o mică terapie asupra "fecioarei de gheaţă"! Pentru că eşti convins că totul se rezolvă astfel... Recunoaşte! Şi acum, fără să-mi spui nimic, te duci să-i faci o vizită mamei! Nu te-ai gândit că poate nu ştie nimic despre decizia mea de a-mi părăsi locul de muncă? Ei bine, nu am avut curajul să-i spun!

Foarte palid, Max făcu un pas spre ea, dar Sara îl respinse cu violenţă.

- Te detest! strigă ea. N-am să-ţi iert niciodată ce-ai făcut!

- Ai să mă asculţi până la sfârşit?

- Nu, nu vreau să mai aud nimic! Ţi-am ascultat destul frumoasele vorbe... În seara asta am fost cât pe ce să te cred, pentru că eşti atât de... convingător, şi că eu sunt atât de proastă. Dar nu se va întâmpla niciodată!

Obrajii îi erau inundaţi de lacrimi. Îşi ridică bărbia cu un aer sfidător.

- Chiar azi voi părăsi ziarul! Poţi să-mi intentezi un proces pentru nerespectarea contractului, nu-mi pasă! Important este ca să nu te mai văd niciodată!

Max rămase înmărmurit, nespus de trist. Încetul cu încetul, totuşi, îl cuprinse furia.

- Cum doreşti! strigă el. Continuă să trăieşti cu minciunile tale şi să fugi... Tot restul vieţii tale!

Se îndreptă spre uşă. Cu mâna pe clanţă, se întoarse încă o dată.

- Când te vei hotărî să devii adultă, să nu-ţi treacă prin cap să mă cauţi! Totul s-a terminat între noi!

Strigase aceste cuvinte şi ieşi trântind uşa după el. Zgomotul răsună îndelung în casa liniştită.

Sara nu reuşea să-şi domine tremurul. Fruntea îi ardea, îi era greaţă... Când se linişti puţin, începu să meargă prin amera. Când ziua începu să mijească deschise fereastra. În lumina gri a dimineţii păsările

cântau. În depărtare se zărea aleea ce ducea spre labirint...

Sara suspină cu disperare: nu va mai sta în casa asta. Se simţea trădată, şi în special se simţea dată în vileag: mama ei îi povestise totul lui Max. El ştia acum... şi îi era şi mai teamă de el...

Îşi făcu valiza, se îmbrăcă repede, apoi se aşeză puţin în fotoliul din faţa şemineului. Era aşa de obosită încât adormi imediat. Când se trezi, o oră mai târziu, îi amorţiseră picioarele. Fără a face zgomot ieşi pe culoar şi coborî marea scară. Din nenorocire, uşa de la intrare era închisă. După un moment de ezitare Sara se îndreptă spre bucătărie. Când trecu prin faţa sufrageriei, uşa se deschise brusc. Sara se imobiliză, împietrită.

În pragul uşii, Deirdre şi Delia o priveau acuzator. Frumoasa blondă avea ochii înroşiţi de plâns, şi Deirdre o ţinea afectuos după umeri.

- Te... te detest! îi spuse Delia.

Izbucni în plâns şi fugi spre scară. În privirea pe care Deirdre i-o aruncă, reproşul se amesteca cu satisfacţia perversă.

- Ei bine, ţi-ai arătat adevărata faţă! Nu credeam, totuşi, că în casa lui Sir Andrew...

- Taci din gură! se auzi o voce masculină.

Piers apăru în spatele Sarei. Faţa lui frumoasă reflecta emoţie şi stinghereală.

- De ce nu încerci mai bine s-o calmezi pe sora mea? îi sugeră el lui Deirdre privind-o dispreţuitor.

Aceasta se îndepărtă imediat, nu înainte de a-i arunca Sarei o privire plină de ură. Piers o duse pe Sara în camera vecină. Aceasta se sprijini de perete, îşi puse valiza jos şi aşteptă cu resemnare. Se simţea la capătul puterilor... Din fericire, Piers nu-i puse nici o întrebare.

- Presupun că Deirdre are somnul foarte uşor... suspină el. Unde plecai aşa repede? Vroiai să faci pe jos cei cinci kilometri care ne despart de gară?

Sara nu răspunse, obosită şi tristă.

- Haide, spuse Piers, luând-o de mână. Te conduc la Londra.

- Nu, nu-i nevoie... Am produs deja atâta dezordine...

- Da, este exact, îi răspunse el cu umor. Dar, în locul tău nu mi-ar păsa prea mult. Delia îşi va reveni. În schimb, atmosfera riscă să fie foarte încărcată astăzi... Prefer deci să dispar şi să plec cu tine. De acord?

Câteva minute mai târziu, aşezată alături de Piers în maşina ce cobora aleea, Sara se întoarse privind spre casă. Ferestrele de la etaj erau toate luminate. Într-una din

ele se decupa o siluetă înaltă, întunecată. Cu inima strânsă, Sara îşi lăsă privirea în jos...

Când intră în apartamentul gol, Sara se repezi la telefon pentru a-l căuta pe Geoffrey. Din păcate nu-i răspunse nimeni şi Sara puse receptorul în furcă cu un gest obosit. Din greşeală lovi carnetul cu numere de telefon ce era aşezat lângă telefon. Când se aplecă să-l ridice, privirea i se opri pe o carte de vizită... Contemplă numele, câteva minute, apoi, fără a mai sta pe gânduri, luă din nou receptorul.

- Azi este duminică, dacă nu ştiai! mormăi o voce adormită.

- Clive? Sunt Sara...

- Bună dimineaţa, frumoasă doamnă! exclamă fotograful după un moment de tăcere. Ce surpriză! te-ai hotărât să-mi aduci micul dejun?

Sara surâse. Acum, când se hotărâse, se simţea mult mai bine.

- Nu, dar vreau să vin în Seychelles... Dacă propunerea ta mai este de actualitate, bineînţeles.

Clive scoase un strigăt de triumf.

- Bineînţeles! Fă-ţi repede valiza, avem un avion miercuri!

Începu să fredoneze ceva vesel, apoi se opri brusc.

- Sper că nu te vei răzgândi?

Sara dădu negativ din cap, cuprinsă brusc de-o teamă stranie.

- Nu..., răspunse ea încet. Nu mă voi răzgândi...

CAPITOLUL VIII

- Pregăteşte-te... Peste un minut vei zări plaja... Acolo, vezi?

Aplecat spre ea, Clive privea pe fereastra avionului. Marea, de un albastru închis, părea să se întindă la infinit; totuşi, la orizont, se distingea o bandă de nisip deschisă la culoare, bordată de-o vegetaţie luxuriantă.

- Ajungem în curând la hotelul Almirante... Îţi vor plăcea acele căsuţe adorabile cu acoperişul de paie. Şi cocktailurile, homarul la grătar şi clarurile de lună! Şi eu, care te voi tortura cu camera de luat vederi! glumi el turnând şampanie în paharul Sarei.

- Nu-mi vine să cred! Am impresia că visez...

- Este totuşi adevărat, spuse el încet, bătând-o pe mână.

- Londra este atât de departe!

- Nu te mai gândi! Mai multe săptămâni petrecute în acest paradis, nu pot fi decât minunate, nu? Cu atât mai mult cu

cât te vei afla în societatea unor personalităţi cunoscute în lumea întreagă...

- Sper numai că voi reuşi să fac faţă, suspină ea. Chiar dacă am reuşit o dată la studio, asta nu înseamnă că...

- Ssst! o întrerupse Clive cu un aer sever. Îmi cunosc meseria, ai încredere în mine. Peste două zile când obrăjorii tăi frumoşi, prea palizi acum, vor căpăta culoare, vei fi perfectă. Şi când vei descoperi rochiile pe care ţi le-am rezervat, nu-ţi va mai fi frică de nimic!

Aeroportul era alcătuit doar dintr-o singură clădire de un alb imaculat, înconjurată de palmieri şi bananieri. După ce-au trecut repede prin vamă, Clive şi Sara, împreună cu echipa ce-i însoţea, se suiră în trei jeep-uri, vopsite toate în roz şi alb.

Ce de lume pentru câteva fotografii! se gândea Sara. În afara lui Clive şi a ei, mai erau primul asistent al fotografului, Francine, Vincent, coaforul, şi Clara costumiera. Sara se uită cu nelinişte la cuferele ce fură uscate în spatele maşinilor. Totuşi era fericită şi excitată la culme. Era sigură că procedase bine. Cea mai bună soluţie era să dispară pentru câtva timp, să uite ultimele evenimente ce-i bulversaseră viaţa. Dacă întâlnea străini, dacă se lansa în activităţi cu totul noi, poate va uita...

- Visezi, frumoasă doamnă, îi murmură Clive la ureche.

Uitând de gândurile ei, Sara îşi concentră toată atenţia asupra peisajului înconjurător şi a vegetaţiei luxuriante care mărginea drumul.

- Mai avem mult până la hotel? întrebă ea.

- Numai cinci minute... Apoi, îţi las o jumătate de oră să-ţi despachetezi lucrurile, înainte de a ne întâlni în faţa unui cocktail pentru a admira un apus de soare tropical!

Hotelul era splendid. Aripa centrală, cu pereţii albi şi cu acoperişul din frunze de palmier, adăpostea restaurantul, barul şi discoteca. Clienţii dormeau în bungalowuri, împrăştiate în mijlocul verdeţii şi a florilor.

- Te aştept peste o jumătate de oră! îi spuse Clive.

O cărăruie de nisip ducea la bungalowul ce-i fusese rezervat, şi Sara ajunse imediat pe malul unei lagune de un albastru idilic. Lângă un boschet, pe piloni, se înălţa o căsuţă de lemn. Interiorul era simplu dar elegant, cu podeaua strălucitoare, cu patul mare confortabil, cu baia modernă. Un coş cu fructe exotice se afla pe masă.

După plecarea hamalului, Sara îşi despachetă repede lucrurile şi fugi pe terasă. Nemişcată, respiră adânc aerul înmiresmat.

Ce linişte! Nici chiar trecutul nu reuşea să tulbure perfecta linişte a acestui loc scăldat de lumină...

Puţin mai târziu, aşezată în compania lui Clive la restaurantul hotelului, Sara admiră un superb apus de soare. Scurtul crepuscul de la tropice dispăru repede, lăsând loc unei nopţi calde înstelate.

Cina creolă o încântă pe Sara, care nu gustase niciodată nişte mâncăruri atât de originale. Cu ajutorul alcoolului, Sara se simţi învăluită de-o ameţeală binefăcătoare. Când ajunseră la cafea, Carla începu să cânte acompaniindu-se la chitară. Melodia dulce se amesteca cu fluxul şi refluxul mării...

- Te simţi bine, frumoasă doamnă? o întrebă amabil Clive.

- Ce festin! suspină Sara surâzând.

- Da, dar fii atentă la siluetă! Cu ce va trebui să te îmbraci...

- Când începem?

- Peste două zile. Mâine, dacă vrei, te duc să înoţi.

- Sunt rechini?

Nu... Dar este... această specie de oameni! îi răspunde el arătând spre un grup aşezat la celălalt capăt al terasei. Sunt mult mai de temut!

Sara se uită la ceilalţi invitaţi. Unul dintre ei probabil, simţise că este privit şi-şi întoarse capul uitându-se la Sara. Avea părul negru des şi strălucitor; cămaşa albă, deschisă pe piept lăsa să se vadă un lanţ gros de aur; în faţa bronzată, ochii îi străluceau.

- Ricardo Monti... explică Clive. Iahtul îi este ancorat în port. Acest bărbat este cunoscut pentru că s-a căsătorit de nenumărate ori. Te sfătuiesc deci să stai cât mai departe de el.

Sara tremură; nu avea nevoie de un astfel de sfat. Ricardo Monti şi tovarăşii lui râdeau zgomotos, comandând sticle de şampanie, una după alta, şi tulburând fără neruşinare tăcerea nopţii.

- Mă duc să mă culc... spuse Sara, ridicându-se. Noapte bună, pe mâine...

Clive o sărută uşor pe obraz. Sara ajunse la plajă. Îşi scoase sandalele şi cu picioarele goale în nisipul răcoritor rămase nemişcată în clarul de lună. Văzu în port iathul despre care vorbise Clive; ciudat, dar acest iaht îi produse un sentiment de nelinişte.

- Max! se gândi ea deodată.

Dumnezeule, cât îi lipsea! Îşi aduse aminte de tristeţea care-i întunecase ochii când îi spusese că-l urăşte. Cum de putuse spune o astfel de minciună?

Tristă, se întoarse spre bungalowu. Oh, dac-ar avea puterea să şteargă trecutul, să ia totul de la capăt! Dar nimic nu mai putea fi shimbat... se gândi ea. Max n-o iubea, o dorea numai. Poate că, acum îşi celebra logodna cu Delia...

Deodată aerul i se păru sufocant. Nici chiar la mii de kilometri, nu reuşea să alunge fantoma lui Max. Nici timpul, nici distanţa nu-i puteau aduce uitarea...

De a doua zi, timpul se scurse cu o viteză nebună. Lucrau în cursul dimineţii, înainte ca soarele să ardă prea tare; după-amiaza, după siestă, se odihneau pe plajă şi înotau. Clive era mulţumit de fotografii. Câteodată, Sara se enerva când o punea să stea prea mult timp nemişcată. Dar se amuza mult şi învăţa repede, ajutată de simpatia şi entuziasmul întregii echipe.

Iahtul lui Ricardo Monti dispăruse de-a doua zi, după sosirea lor. Fără să ştie de ce, Sara se bucurase. Totuşi nimic nu putea să-i calmeze durerea din suflet. Într-o seară încercă să-i scrie lui Max; scrise pagini întregi... pe care le rupse imediat. La ce bun? Vocea redactorului şef îi răsuna încă în urechi: "Totul s-a terminat între noi!"

Într-o zi, după o şedinţă foarte obositoare, când Sara, îmbrăcată cu o rochie

albă pozase pe plajă, se duseră la hotel să ia un mic dejun copios.

- Am terminat aproape, anunţă Clive, bându-şi cafeaua. Mai vreau să fac câteva fotografii mâine, şi... din nou în ceaţa londoneză! Îmi pare rău că n-am reuşit să-mi ţin promisiunea.

- Care? întrebă Sara.

- Nu-ţi aduci aminte? Ţi-am spus că sunt dotat pentru a repara inimile sfărâmate.

Sara îşi lăsă ochii în jos jenată.

- Absenţa înteţeşte sentimentele, nu-i aşa? continuă el cu delicateţe.

Sara, cu un nod în gât, nu-i răspunse. Totuşi, Clive se înşela: Max era teribil de prezent, alături de ea, totuşi inaccesibil...

- Ei bine, frumoasă doamnă, sunt obligat să te părăsesc astăzi, declară Clive ridicându-se. Francine are insolaţie, Carla are o întâlnire cu unul din invitaţii hotelului... Sper că-ţi place singurătatea?

- Mult, da. Am să adun scoici şi am să înot...

- Atenţie la rechini! îi spuse Clive, arătând cu degetul spre mare.

Sara se întoarse brusc. Iahtul lui Ricardo Monti intra în port...

Când plecă să se plimbe, Sara avu grijă să întoarcă spatele portului. Era stupidă dar acest vas o făcea să fugă. Rămase mult timp

la umbra palmierilor, contemplând orizontul. Trebuia să se gândească la ce va face când se va întoarce la Londra; totuşi nu se putea concentra, gândurile revenindu-i mereu la Max. Îl revedea aşezat la birou, cu capul brunet aplecat asupra dosarelor; îşi aducea aminte de silueta lui înaltă, lângă labirint... Se gândea la copilăria lui, atât de asemănătoare, dar atât de diferită de a ei, la băieţelul neîncrezător care se ascundea în spatele omului matur.

Se îndreptă spre bungalowu pentru a se pregăti de masă. Când începu să se îmbrace, un comisionar bătu la uşă. Pe o tavă de argint îi întinse o scrisoare. Speranţa nebună ce-o cuprinse un moment pe Sara se risipi când recunoscu scrisul mamei sale. Era ciudat, totuşi... Mama ei nu scria decât foarte rar.

Sara se instală pe terasă. De abia parcurse primele rânduri că un nume îi sări în ochi: "Draga mea Sara, vreau să-ţi vorbesc despre Max".

O răceală i se răspândi în corp. Încercă să continue lectura.

"Îmi este greu să-ţi scriu, deoarece noi două n-am fost niciodată prea apropiate. Probabil că a fost vina mea. Am încercat totuşi, dar tu erai atât de distantă! Acum, îmi fac griji pentru tine. Ştiu că-l judeci pe tatăl tău foarte aspru; crezi că ne-a abandonat,

şi... acesta-i probabil motivul pentru care refuzi dragostea. Dar tatăl tău nu purta numai el toată vina. Nu am vrut să admit acest lucru, dar, acum, după atâta timp, văd altfel situaţia. Am fost foarte fericiţi altădată; din nenorocire, după naşterea ta, ceva s-a schimat în mine. Nu mai puteam să fiu pe deplin soţia lui. La început, a fost răbdător, dar cu timpul s-a plictisit şi şi-a găsit o altă femeie. Acum are o nouă familie, care-l face foarte fericit. Când a vrut să rupă definitiv cu trecutul, probabil că a procedat foarte bine. Dar toate astea nu trebuie să-ţi strice viaţa: te rog nu comite aceleaşi greşeli ca şi mine. Max mi s-a părut atât de bun! Nu se gândeşte decât la binele tău. Am răspuns sincer la întrebările ce mi le-a pus, căci sunt sigură că el îţi este destinat. Nu înţeleg de ce ai plecat, nu mi-ai explicat nimic la telefon... Acest bărbat părea atât de îndrăgostit de tine... Dă-i o şansă, nu-l respinge aşa cum ai făcut cu toţi cei ce veneau spre tine. Nu face ca mine: îţi vei petrece restul vieţii regretând. Promite-mi că vei încerca..."

Sara puse scrisoarea pe genunchi şi-şi închise ochii. Avea senzaţia că se sufocă. Cu toată amărăciunea acumulată de-a lungul anilor, mama ei reuşise să scrie o astfel de scrisoare! O imensă tandreţe o cuprinse pe Sara. Dar, bineînţeles, nimic din toate astea

nu era adevărat. Vizita lui Max trezise în doamna Ford o speranţă nebunească. Tot ce pierduse ea, dorea acum petru fiica ei. Îi dădură lacrimile. Tatăl ei, Max, cei doi bărbaţi care contaseră pentru ea, o abandonaseră la fel... Această rană nu se va vindeca... Deodată o îndoială teribilă i se strecură în suflet. Şi dacă mama ei avea dreptate? Şi dacă Max avea pentru ea afecţiune? Nu! Era imposibil! În grădină, redactorul şef îi vorbise despre căsătorie, despre fericirea de-a iubi şi de-a avea copii. Da, asta îşi dorise întotdeauna. Din păcate, acum era prea târziu, nu-şi va realiza niciodată acest vis.

Orbită de lacrimi, se îndreptă spre plajă. Nu era nimeni. Merse îndelung, indiferentă la cele ce-o înconjurau. După un timp se opri, se aşeză pe nisip şi, cu capul între braţe, începu să plângă în hohote. Plânse pentru copilăria ei, pentru toţi aceşti ani de singurătate, pentru Max pe care nu-l va mai vedea... În sfârşit, epuizată, se aruncă în apă ca să-şi răcorească corpul şi să-şi calmeze puţin durerea. Când se întoarse să se aşeze la umbra palmierilor se simţea mai bine, melancolică, se întoarse spre mare, spre vest, spre Londra, spre Max...

- Fermecătoare...

Sara îl recunoscu imediat pe bărbatul din faţa ei. Cu toate că era în costum de baie avea încă la gât lanţul de aur, şi părul îi strălucea în soare. Era Ricardo Monti...

- Nu te mişca, poza este superbă! Te simţi mai bine decât adineauri, se pare, declară el aşezându-se lângă ea.

Sara îl privi stupefiată. Ricardo Monti îi surâse, examinându-i corpul bronzat.

- Mă scuzi, dar te-am observat, explică el cu o expresie puţin batjocoritoare. Nu vezi prea des o femeie superbă ca tine disperată. Cunosc bine aceste proaste dispoziţii feminine... Ele dispar repede, în principiu. M-am gândit că te pot ajuta cu ceva... Mă numesc Ricardo Monti.

Sara refuză să strângă mâna ce i-o întinsese.

- Preferi să rămâi singură? o întrebă Ricardo.

- Da.

Totuşi nu făcu nici un gest să se îndepărteze. Din contră, se apropie şi mai mult de ea.

- Eşti manechin, nu-i aşa?

- Da...

- Am multe relaţii în acest domeniu al modei, dar n-am întâlnit niciodată pe cineva atât de fermecător ca tine.

Sara îl privi dispreţuitor. Îşi imagina oare că se va lăsa prinsă de acest gen de linguşire? Fără îndoială, căci îşi permise să-i mângâie pe furiş părul.

- Ai nişte ochi extraordinari, totuşi ei vorbesc despre dragoste şi despre tristeţe. De aceea plângeai?

Sara încercă să se ridice, dar el o reţinu de braţ.

- Lasă-mă, îi spuse ea.

- Nu, mă interesezi mult.

- Pe mine nu! Te rog să mă laşi singură.

- Cât eşti de mândră! răspunse el mângâindu-i braţul. Îmi plac femeile ca tine. Am putea fi prieteni, nu?

- Nu am nici un chef. Lasă-mă să plec.

O strânse şi mai tare de braţ. O luminiţă ameninţătoare i se aprinse în ochii negri.

Sara se uită în jurul ei. Plaja era pustie!

- Doar o mică sărutare, Sara... Înainte de-a ne despărţi...

Ricardo se aplecă asupra ei; Sara se dădu cu scârbă înapoi.

- Nu...

Spre marea ei uşurare văzu o femeie îndreptându-se spre ei, printre arbori. Îmbrăcată cu o rochie de mătase, avea o eşarfă lungă în jurul gâtului şi o pălărie cu boruri largi.

- Ricardo! strigă ea. Eşti într-adevăr incorigibil!

Acesta îi dădu drumul la braţ imediat şi sări în picioare.

- Draga mea, eu...

- Nu-ţi mai agrava cazul! îi răspunse necunoscuta izbucnind în râs.

Sara tresări. Era sigură că mai auzise acest râs... Femeia avansă spre ei, cu faţa disimulată de borurile pălăriei.

- Treci repede la colţ! Nu vreau să te mai văd!

- Carissima... gemu Ricardo cu o voce copilărească.

- Fugi repede la hotel!

Ricardo ezită, apoi se îndepărtă cu o figură pocăită. După ce râse din nou, femeia se apropie de Sara.

- Ricardo este incapabil să reziste fetelor frumoase! Asta probabil pentru că se crede irezistibil! Sper nu ţi-a stricat după-amiaza...

Se întrerupse brusc.

- Dar, visez! eşti... domnişoara Ford!

Soarele care o orbea încă pe Sara o împiedica să vadă faţa interlocutoarei ei.

- Sunt dezolată, eu...

Necunoscuta râse din nou.

- Nu-ţi aduci aminte de mine? Sunt Isbel, mama lui Max.

Sara rămase înmărmurită. Fără a se tulbura, Isbel se aşeză alături de ea. Îşi scoase sandalele, se întinse languros, şi îşi aprinse o ţigară.

- Acest loc este minunat, nu-i aşa? Vin în fiecare an să stau la soare... Ce surpriză să te întâlnesc aici! Max mi-a spus că ai părăsit Londra, totuşi... Încerci să fugi de amintiri?

Tulburată, Sara îşi lăsă ochii în jos.

- Lucrez aici ca manechin, dar trebuie să plec în curând.

- Oh... Credeam că scrii...

- Exact, dar am primit această propunere într-un moment... oportun...

Isbel deschise gura ca pentru a spune ceva, dar se răzgândi şi fumă în tăcere cu faţa spre mare şi spre marele iaht alb. Se gândea.

- Eşti de mult aici? întrebă ea.

- De zece zile.

- Reuniunea de la Andrew Waterlaw a avut deci loc chiar înaintea plecării tale... Eram invitată, ştiai? Dar am preferat să-l supraveghez pe Ricardo, spuse ea cu un surâs dezarmant. Şi în plus, casa aceea îmi aduce aminte de lucruri neplăcute. Poate că Max ţi-a spus?

- Da, vag... răspunse Sara stânjenită.

Isbel suspină.

- Erm sigură. Sara, continuă ea, punându-şi mâna pe braţul ei, pot să fiu sinceră? Nu ştiu ce s-a petrecut între tine şi Max... Fiul meu nu-mi face niciodată confidenţe. Totuşi aş fi sincer dezolată dacă v-aţi certat! Aş vrea să-ţi pun o întrebare: Max îţi place?

Sara simţi că se înroşeşte. Era inutil să încerce să mintă...

- Da, spuse ea în şoaptă.

- Nu crezi c-ar trebui să acţionezi, într-un fel sau într-altul? Max ţine enorm la tine... Era tulburat după week-end-ul petrecut la Andrew, şi-mi fac griji pentru el. Bea prea mult în acest moment, ceea ce n-a făcut niciodată până acum. Nu mai doarme, şi este foarte nervos.

Sara era uluită.

- Credeam că Delia şi cu el...

Isbel râse dispreţuitor.

- Nu fi proastă! Ştiu că Max este un mare seducător, totuşi... Delia!

Se ridică şi-şi scutură nisipul de pe rochie.

- Vrei să te întorci cu mine la hotel? Şi nu mai avea acest aer disperat! Existenţa nu este o tragedie...

Spunând aceasta o luă pe Sara cu ea. O speranţă nebunească o cuprinse pe Sara. Totuşi era imposibil. Recunoştea şi ea că

Max era foarte discret în privința vieții lui intime...

- Știi ce este mai important pentru o femeie? o întrebă Isbel. Să se cunoască pe ea însăși, și să nu-i fie teamă să ia ceea ce dorește. Bineînțeles, asta nu-i întotdeauna ușor!

Surâse malițios.

- Eu de exemplu, în ciuda a tot ce gândește lumea despre mine, știu bine ce fac!

Isbel ridică din umeri, cu fața plină de seninătate.

- Am înțeles demult, chiar înainte de nașterea lui Max, că nu eram făcută pentru a fi iubită profund. Mă mulțumesc perfect să joc rolurile secundare... Dar tu, Sara, de când te-am văzut, am ghicit că ești o femeie întreagă: ai nevoie de tot, sau de nimic... Exact ca și Max.

Ajunseră aproape de hotel.

- Gândește-te bine la ce ți-am spus, îi spuse încet Isbel, luând-o de mână. Îl ador pe Max, în felul meu, și aș vrea atât de mult să-l văd...

În acel moment îl zări pe Ricardo care-i făcea semne cu mâna, în fața hotelului. Ca rspuns îi făcu și ea semn cu mâna, veselă. Apoi o sărută ușor pe obraz pe Sara.

- La revedere, draga mea. Mă îmbrac în după-amiaza asta. Adu-ţi aminte de sfaturile mele... Nu aştepta să fie prea târziu!

Sara o urmări cu privirea pe această femeie ce părea încă tânără. Ricardo se repezi la ea şi Isbel izbucni într-un râs vesel care răsună pe plajă, apoi, după ce se întoarse pentru a o mai saluta o dată pe Sara, dispăru în hotel.

Sara se întoarse încet spre bungalowul ei. De pe terasă contemplă îndelung marea... Hotărârea ei fu luată: îi va telefona lui Max îndată ce va ajunge la Londra.

CAPITOLUL IX

Când sosi ziua plecării, toată echipa încărcă aparatele şi cuferele în jeep-uri, şi porni spre aeroport.

- Eşti tristă că pleci, frumoasă doamnă? murmură Clive la urechea Sarei.

- Puţin...

- Dar eşti mulţumită că ai venit?

Sara dădu afirmativ din cap. Soarele strălucea printre frunzele de palmier agitate de-o uşoară briză.

- Da, foarte... răspunse ea încet.

O stewardesă îi întâmpină la scara avionului şi înmână fiecăruia câte-un ziar din Londra.

- Iată deja întoarcerea la ceaţa londoneză!

Cu puţin înainte de decolare li se explicară îndelung măsurile de securitate.

- Vă rugăm să vă păstraţi centura de siguranţă pe tot parcursul zborului. Riscăm să traversăm câteva zone de turbulenţă.

Când avionul se angajă pe pista de decolare, zgomotul motoarelor crescu, şi

Sara îşi crispă mâinile pe braţele fotoliului. Nu-i era frică, dar, fără să poată explica de ce, era foarte nervoasă. În sfârşit aparatul se înălţă. Prin hublou, Sara zări insula cu hotelul alb şi plaja lungă cu nisip fin ce se detaşa pe albastrul mării.

- Ai chef să vezi filmul?

Sara dădu din cap în semn că nu. Nu avea chef să se concentreze asupra unor imagini...

De la conversaţia ei cu Isbel, Max îi ocupa gândurile zi şi noapte. Hotărârea ei de-ai telefona imediat ce soseşte la Londra îşi mai pierdu din intensitate. Speranţa şi descurajarea, curajul şi laşitatea o cuprindeau pe rând. Totuşi îşi dorea atât de mult să-l reîntâlnească, măcar un minut, pentru a-i explica şi a-i mărturisi adevărul... După cele ce se întâmplaseră între ei, el nu va şti niciodată că-l minţise, că nu-l ura!

Deodată, avionul începu să vibreze într-un mod nefiresc. Mai multe scuturături îi alarmară pe pasageri şi Francine scoase un strigăt de frică. Se auzi vocea pilotului care-i anunţa că au intrat într-o zonă de perturbaţii, asigurându-i însă că nu era nici un pericol. Sara îşi sprijini capul de fotoliu gândindu-se că dacă s-ar prăbuşi, Max n-ar bănui niciodată nimic...

Aparatul pierduse din înălţime. Fragmente de nori gri şi albi se perindau prin faţa hublourilor. Sara întinse mâna şi luă un ziar pe care-l frunzări distrată. Deodată, o fotografie îi atrase atenţia: Delia Waterlaw, îmbrăcată cu o rochie ce-i dezgolea un umăr, surâdea fotografilor. Alături de ea, grav şi atent, se afla Max. "Max Christian, unul dintre celibatarii cei mai celebri din Londra, al cărui nume a fost deja asociat cu numele a numeroase fete frumoase, a fost văzut săptămâna asta de trei ori cu Delia Waterlaw... Logodna lor este iminentă."

Cuvintele jucau pe hârtie. Sara închise ochii. Max şi Delia... Îşi aduse aminte, într-o secundă, de imaginea şuviţei blonde pe reverul hainei lui Max... "S-a sfârşit!", se gândi ea disperată. Isbel se înşelase, doamna Ford de asemenea, speranţele pe care Sara le nutrea de două zile dispărură... Când deschise ochii, privirea i se opri pe un alt articol, mai discret: "Ieri la cimitirul..., s-au desfăşurat funeraliile lui Geoffrey Fletcher, fostul redactor şef al ziarului *Londra astăzi*, decedat după o lungă suferinţă".

- Oh, nu!

Sara îşi acoperi faţa cu mâinile; plânsul o înăbuşea... Se ridică repede în picioare. Clive o privi surprins.

- S-a întâmplat ceva?

Avionul era scuturat din toate încheieturile.

- Nu, Clive, lasă-mă să trec.

Fotograful se ridică pentru a o lăsa să treacă, dar o apucă de braţ.

- Aşteaptă, eşti foarte palidă. O chem pe stewardesă.

Sara îl respinse brutal şi fugi de-a lungul culoarului. Feţe neliniştite o priveau. Nu avea nici o importanţă... Avea nevoie să fie singură, pentru a-şi ascunde disperarea.

- Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară? o întrebă o tânără stewardesă avansând spre ea.

Sara ajunsese în spatele avionului. Scuturăturile se simţeau mai tare în această parte a avionului şi zgomotul reactoarelor era asurzitor.

- Aş vrea numai...

- Ar fi mai bine să vă reluaţi locul în fotoliul dumneavoastră. Vă rog, o luă de umeri stewardesa.

- Nu, eu...

Căldura i se păru deodată sufocantă. Mai mulţi pasageri, cuprinşi de panică, începură să se agite. Lui Sara îi era atâtt de cald! Avionul se prăbuşea, era sigură, luminile se stinseseră... Se sufoca... Se clătina.

- Max, gemu ea.

Apoi leşină...

- Sara, te simţi mai bine?

Sara deschise cu greu ochii. O lumină puternică o orbea.

- Ei bine, ne-ai speriat!

Cineva o ridică de umeri şi un miros acru o făcu pe Sara să-şi revină.

- V-am spus că sărurile mele sunt formidabile! spuse Clara. Cum te simţi, draga mea?

- Unde mă aflu? Ce s-a întâmplat? Avionul...

Sara se uită buimacă în jurul ei. Era întinsă pe un pat îngust de fier, într-o cameră albă. Era învelită cu o cuvertură. În afară de Clive şi de Clara, o infirmieră era aplecată deasupra ei.

- Ai leşinat, frumoasă doamnă, şi ţi-a trebuit o veşnicie să-ţi revii! îi explică fotograful.

- Unde sunt? întrebă Sara cu o voce slabă.

- La Londra, al aeroport.

- Dar, am crezut că... avionul nostru...

- A aterizat după mica ta aventură...!

Sara se ridică în capul oaselor şi surâse prietenilor ei.

Clara şi cu mine te conducem acasă, spuse încet Clive.

- Şi cât mai repede posibil! adăugă şi Clara. Priviţi-o: este mai galbenă ca un mort!

- Poţi să mergi? Sau preferi să cerem un scaun pe rotile?

- Nu, nu... Mă simt bine în prezent.

Dar când vru să se ridice în picioare se clătină. Clive o ţinu să nu cadă.

- Sprijină-te de mine. Carla merge înainte cu paşapoartele.

Sara acceptă mulţumindu-i. Trecură imediat vama şi se îndreptară spre ieşire. Sara nu prea vedea bine pe unde mergea. Picioarele refuzau s-o poarte, pământul parcă-i fugea de sub picioare şi pereţii parcă se clătinau. Fără Clive care o ţinea de mijloc, ar fi fost incapabilă să facă un pas.

În sala de aşteptare a aeroportului era un zgomot asurzitor.

- În curând va fi Crăciunul! declară Clive. Londra este plină de turişti... Carla, vezi tu dacă poţi găsi un taxi pentru a o duce pe Sara acasă...

- Nu este necesar. Am s-o duc eu.

La auzul acestei voci, Clive se opri brusc. Înmărmurită, Sara ridică privirea: doi ochi albaştri o fixau.

- Max! murmură ea.

Sara se împiedică. Înainte ca Clive să facă o mişcare, Max o reţinu.

- Ce se întâmplă? Nu se simte bine? întrebă Max neliniştit.

- Nu-i nimic grav, îi răspunse Clara. Zborul a fost foarte agitat şi Sara a leşinat. De-abia şi-a revenit.

- Dumnezeule! spuse Max îmbrăţişând-o pe Sara. Poţi să mergi până la maşina mea? o întrebă uitându-se la faţa foarte palidă a Sarei.

- Da... murmură ea. Mă simt bine... Nu-i nevoie să...

Max o împiedică să continue.

- Nu ai deloc aerul că te simţi bine!

Fără nici un efort, o luă în braţe ca pe un copil. Apoi se întoarse spre Clive care observa scena cu un aer foarte interesat. Fotograful surâse Sarei.

- Asta înseamnă să iei frânele în mână, nu-i aşa, frumoasă doamnă?

Adresându-se apoi lui Max, îi spuse cu un aer maliţios:

- Ai grijă de ea... O merită!

- Ştiu, răspunse grav Max. Mulţumesc pentru tot, şi pe curând!

- La revedere, spuse Clive trimiţându-i o sărutare Sarei din vârful degetelor, şi depărtându-se apoi cu Clara.

- Şi acum la drum... spuse Max, făcându-şi loc prin mulţime.

Sara protestă.

- Te rog, pune-mă jos! Sunt capabilă să merg...

- Taci din gură! o întrerupse Max. De acum vei asculta ce-ţi spun!

O instală în maşină cu grijă şi îi puse o pătură pe genunchi. Gesturile erau sigure şi blânde în acelaşi timp. După ce se aşeză la volan, porni maşina fără un cuvânt.

Parcurseră aşa mai mulţi kilometri. Cu toate că era încă epuizată şi ciudat de ameţită, Sara începea să-şi revină încetul cu încetul. Când ajunseră aproape de Londra, Max deschide în sfârşit gura.

- Erau ziare în avion? întrebă el.

Sara dădu din cap în semn că da.

- Aşa mi-am imaginat şi eu... Ai aflat deci vestea... Geoffrey...

- Da... murmură Sara. Nu l-am mai văzut de...

Vocea i se frânse şi Max întoarse discret ochii. Sara se întrebă dacă va menţiona şi celălalt articol... Da Max păstră tăcerea.

- Cum ştiai că voi fi în acest avion? întrebă ea încet.

Max surâse.

- Într-adevăr ai reuşit foarte bine să-ţi ştergi urmele! Am primit o telegramă de la mama.

- Oh, înţeleg...

- Nu prea sunt sigur că înţelegi, cu adevărat!

Sara se uită la el mirată. În acel moment maşina părăsea autostrada.

- Unde mergem? întrebă ea.

- La mine.

- Dar...

Privirea fixă a lui Max oprită asupra ei o făcu să tacă. Din nou, simţi născându-se în inima ei acea speranţă nebunească... Îşi înăbuşi cu disperare acest sentiment pe care-l cunoştea foarte bine. Nu, era prea dureros... Nu se înşelase, era scris negru pe alb în ziar! Poate că venise tocmai pentru a-i anunţa acest lucru...

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Max întinse braţul şi o apucă de mână pe Sara.

- Aproape am ajuns...

În faţa casei, o ajută pe Sara să coboare din maşină, apoi să urce treptele peronului. În hol se opriră.

- Poţi să urci scara? o întrebă Max. Ne vom simţi mai bine în biroul meu, cu un pahar de coniac, în faţa şemineului...

Fără a mai aştepta răspunsul Sarei, o conduse spre o cameră ai cărei pereţi erau tapisaţi cu cărţi.

- Aşează-te lângă foc, îi spuse el luîndu-i haina.

Sara tremură puţin când mâinile lui Max îi atinseră umerii. Se uită mirată în jurul ei. Aici îşi petrecea oare lungile seri singuratice de care-i vorbise? Îi mai spusese că în acele momente se gândea la ea...

Max îi întinse un pahar de alcool.

- Asta-ţi va reda puţină culoare...

O ajută să bea apoi îi surâse.

- Am impresia că am mai petrecut acest moment cu tine... Dar ai făcut progrese de atunci... Prima oară te-ai înecat!

Ochii lui Max străluceau în faţa plină de tandreţe.

- Te simţi mai bine acum?

Sara aprobă.

- Sper, căci peste câteva secunde, când voi fi sigur că nu vei leşina din nou, nu voi rezista dorinţei de-a te îmbrăţişa.

- Ce? se bâlbâi ea clipind din ochi.

Aruncă o privire rapidă spre uşă.

- Nu, n-ai să mai fugi... Poate n-ai observat când am intrat, dar am închis uşa cu cheia.

Îşi apropie un fotoliu de cel al Sarei şi luă loc, fără a o pierde din ochi.

- Sara, oare nu-mi datorezi câteva explicaţii? continuă Max.

- Eu! exclamă indignată Sara.

- Exact... De exemplu, de ce-ai părăsit casa lui Sir Andrew în compania lui Piers?

De ce-ai plecat în Seychelles fără să-mi laşi nici o vorbă? De ce m-ai abandonat? încheie el după un moment.

Sara ezită.

- Max, eu...

- Răspunde-mi!

Sara îi aruncă o privire sfidătoare.

- Crezi că mai era posibil să rămân la Sir Andrew după cele ce se întâmplaseră? Piers s-a oferit să mă conducă la gară cu maşina...

Max râse ironic.

- Când am ajuns la Londra i-am telefonat lui Clive Paget, care-mi propusese să mă ia cu el în Seychelles ca manechin. Aveam nevoie să reflectez, înainte de a-mi căuta un alt loc de muncă.

- Nu-mi răspunzi la ultima parte a întrebării...

- Nu înţeleg...

Max se apleca spre ea.

- De ce m-ai abandonat întrebă Max.

Sara se înroşi puternic.

- Dar n-am abandonat nimic! îi strigă ea cu amărăciune.

- Ba da, totul...

Sara îşi muşcă buzele şi-şi strânse pumnii în timp ce amintiri dureroase îi reveneau în memorie.

- Max, te rog... murmură ea ridicându-se. Nu ştiu de ce m-ai adus aici azi, de ce te porţi aşa, de ce te-ai dus la mama... Nu înţeleg nimic! Totuşi, asta nu are nici o importanţă. Să uităm toate astea. Iartă-mă dacă am fost câteodată rea cu tine şi lasă- mă să plec.

Max nu se mişcă.

- Nu există decât un singur răspuns la toate astea, murmură el.

- Şi care este acesta?

Max suspină.

- Este foarte simplu... Sunt surprins că n-ai ghicit... Te iubesc.

Sara rămase mută de surpriză. Cuvintele îi răsunau în urechi, i se buluceau prin cap, năşteau în sufletul ei speranţe pe care nu putea să le calmeze. Max se ridică şi înaintă încet spre ea.

- Te iubesc... repetă el. Şi este prima oară în viaţă când spun aceste cuvinte unei femei.

Deodată ceva se rupse în Sara. Toate rezistenţele îi cedară în faţa valului de bucurie care-o inunda, iluminându-i faţa.

Max văzu bucuria pe faţa Sarei. Totuşi se mai îndoia... O întrebare mută şi dureroasă i se citea în privire.

- Sara! Draga mea... murmură Max întinzând mâna spre ea, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fie respins.

Sara se aruncă în braţele lui Max. Acesta o strânse tare, gemând uşor. Pierdută, Sara îşi ridică privirea spre el, în aşteptarea sărutului pe care-l aştepta de atâta timp. Buzele li se uniră şi uitară de tot ce era în jurul lor. Nimic nu mai conta pentru Sara, nici trecutul, nici Delia... nimic în afara acestui bărbat pe care-l săruta, care o strângea în braţe cu putere, ca şi cum n-ar vrea s-o piardă niciodată.

Cu o tandreţe nemărginită, îi sărută faţa, ochii, părul. În sfârşit, Sara îşi sprijini capul de pieptul lui Max. Ştia acum ce trebuia să spună.

- Max? murmură ea.

De-abea îşi recunoscu vocea. Avea impresia că prin gura ei se exprima o altă femeie.

- Da?

Dar Sara nu reuşea să rostească cuvintele ce-i zumzăiau în cap. Totuşi, trebuia să vorbească, şi acum chiar...

- Max, murmură ea, cu privirea în jos. Te-am iubit de cum te-am văzut prima oară. Te iubesc atât de mult, încât am impresia că voi muri!

- Priveşte-mă, dragostea mea!

Încet, Sara își ridică privirea.

- Mai repetă-mi ce mi-ai spus...

- Te rog, spuse ea uitându-se la el.

Max o strânse cu putere lângă el.

- Draga mea... este atât de greu de mărturisit?

- Da... Mă gândesc de mult timp la asta, puteam să scriu acest lucru, dar nu puteam să-l formulez. Eu... îmi era rușine, eram prea mândră... Suferearn cumplit, credeam că...

Sara se întrerupse, roșind.

- Ce credeai? insistă Max cu un surâs ironic.

- Că nu te interesam...

- Adorabila mea prostuță! suspină el strângând-o în brațe. Dac-ai fi știut! Cât de stupizi am fost! Toate aceste luni pierdute... Și asta din cauza ta, îi spuse el făcându-i cu ochiul.

- Greșeala mea! strigă ea indignată.

Max izbucni în râs.

- Bineînțeles! Și ai să mi-o plătești! Ar fi tebuit să intri în biroul meu acum trei luni și să-mi spui: "Te iubesc". Am fi evitat atâtea neînțelegeri...

- Niciodată n-aș fi putut face așa ceva! exclamă ea cu o față fals scandalizată. Bărbații trebuie s-o facă!

- Prostii! Ar fi trebuit să înțelegi că sunt o creatură slabă, timidă și...

- Tu?

- Exact. Nu am încredere în mine. Ca o femeie modernă ce eşti, trebuia să fii îndrăzneaţă!

- Îmi pare rău că te-am dezamăgit... Nu sunt prea modernă...

Max făcu o strâmbătură hazlie.

- Şi eu care am încercat de mai multe ori, dar fără succes, să-ţi fac o declaraţie! În grădină, în camera ta... M-ai dat afară. Şi în tot acest timp eram ros de gelozie!

- Erai gelos? Dar pe cine?

- Pe Piers Waterlaw, bineînţeles!

- Piers? Cum de-ai îndrăznit să crezi că...

- Nu ştiu, dar am crezut.

Max luă mâna Sarei şi o duse tandru la buze.

- Lasă-mă să-ţi spun povestea mea de la început. Într-o zi am devenit redactorul şef a ziarului *Londra astăzi*. Una din ziaristele de aici, scrisese acum doi ani un articol foarte usturător despre mine! Bineînţeles că, în tot acest timp, nu o uitasem! Când am revăzut-o, m-a vrăjit cu totul. Mă gândeam tot timpul la ea, inventam scuze pentru a o putea revedea, o urmăream... Într-o zi, am auzit-o, din întâmplare, declarând cuiva toată ura ce mi-o purta. Câteva ore mai târziu, i se făcu rău în biroul meu. Am ajuta-

t-o să se aşeze, i-am oferit un coniac... şi, în timp ce se uita la corecturile ce le făcusem pe un manuscris ce-i aparţinea, aveam impresia că înnebunesc, atât de tare aş fi vrut s-o ating, s-o mângâi! Mai târziu mi-am dat seama că este şi mai frumoasă când se enervează... şi am îmbrăţisat-o. Spre marea mea surpriză, mi-a răspuns la sărut.

- Este adevărat, răspunse Sara repede. Nu mai simţisem niciodată o astfel de senzaţie, dar îmi era frică, nu doream să-ţi dai seama...

- Ai reuşit perfect! o întrerupse el vesel. Niciodată nu am fost atât de rănit în orgoliul meu. Să continuăm... Încercam să mă conving că urăşte toţi bărbaţii, şi nu numai pe mine... Din păcate, la o serată, foarte plictisitoare de altfel, am surprins-o flirtând ruşinos cu... Piers Waterlaw!

- Este o calomnie!

- Ba nu! Şi am să te pedepsesc foarte aspru pentru asta, spuse Max surâzând. La acel dineu, contemplând acea femeie strălucind de frumuseţe şi de graţie, am descoperit că eram foarte îndrăgostit de ea. Totuşi eram aşa de gelos atunci, încât nu am fost nemulţumit când un castron cu zmeură a fost răsturnat pe rochia acestei creaturi fără inimă! Accidentul mi s-a părut totuşi, ciudat de suspect...

Delia! se gândi deodată Sara. Max îi va vorbi acum despre frumoasa blondă al cărui amant era atunci. O teamă dureroasă o cuprinse. Nu, nu vroia să ştie cum se desfăşurase călătoria la Montreux.

Max se uita la ea în tăcere. Vizibil, el aştepta ca Sara să spună ceva...

- M-ai îmbrăţişat în seara aceea, în maşină, murmură ea.

- Da, altfel aş fi înnebunit de gelozie... Şi ştii ce-am făcut în noaptea aceea, după ce te-am condus acasă?

- Nu, dar eu m-am gândit la tine toată noaptea. Nu la Piers...

Max surâse amar.

- Din acel moment am început să comitem greşeli grave. Hotărâsem să-ţi mărturisesc totul a doua zi, totuşi...

Sara îşi întoarse capul pentru a evita să-l privească.

- Totuşi m-ai minţit! spuse el pe un ton supărat.

- Nu-i adevărat!

- Ba da, atunci când mi-ai spus, cu aerul tău încăpăţânat, că-ţi dai demisia. De ce-ai făcut asta, dragostea mea?

Sara nu răspunse. Max o luă de bărbie pentru a o obliga să se uite la ei. Ochii parcă îi erau două pietre luminoase în faţa bronzată.

- Toată povestea cu Delia era o minciună, nu-i aşa? continuă el. Cu toate astea n-ai spus nimic. Am încercat să smulg adevărul de la Delia, am fost s-o văd în biroul ei, eram disperat... De aceea m-am dus după ea la Montreux. Eram disperat, trebuie s-o fac să mărturisească adevărul.

- Dar venisem în biroul tău pentru a-ţi explica totul! exclamă Sara. Pentru a-ţi anunţa că nu mai plec. Te-am surprins cu Delia pe culoar, şi...

- Şi ai crezut că... Dumnezeule, Sara, drept cine mă iei?

- Max te rog nu mai adăuga nimic. Acum, nu mai are nici o importanţă. Trecutul este îngropat. Delia mi-a povestit tot ce s-a întâmplat la Montreux.

- Ce ţi-a spus?

- Că aţi fost amanţi şi că vă veţi căsători.

Max o strânse cu violenţă lângă el.

- Doar n-ai crezut o astfel de absurditate?

- Ba da... răspunse ea încet. Ieşeai mult cu Delia, ea avea fotografia ta pe noptieră, cu... câteva rânduri scrise de mâna ta. Mi-a mărturisit totul în legătură cu rochia: era îndrăgostită nebuneşte de tine... Era foarte geloasă. Şi eu care ştiam cât este de dureros să te iubească cineva, mi-a fost milă de ea...

- Dar o vedeam pe Delia doar din cauza ziarului! Niciodată nu i-am dat vreo fotografie, detest creaturile de genul ei. În plus, cum aş fi putut avea o aventură cu ea fiind îndrăgostit de tine?

Sara lăsă privirea în jos, cuprinsă din nou de vechile nelinişti.

- Eu... Eu credeam că aşa erai tu. Adică... Toată lumea vorbeşte de nenumăratele tale amante...

Max îşi înăbuşi un surâs.

- Mă consideri deci un fel de Don Juan? Ascultă-mă, draga mea, continuă Max strângând-o tare la piept. Eram aşa altădată, este adevărat... Îmi plăcea să cunosc multe femei, dar nu mă angajam. Copilăria mea a fost dificilă, şi am păstrat o adâncă neîncredere faţă de femei. Nu vroiam să sufăr din cauza lor. Când te-am întâlnit, totul s-a schimbat. Vroiam să fii alături de mine, nu numai pentru o noapte sau o săptămână ci pentru toată viaţa. Nu m-am mai gândit la nimeni decât la tine, de când am devenit redactorul şef al ziarului.

- Atunci, Delia m-a minţit! exclamă Sara mirată.

- Bineînţeles! Şi tu eşti atât de naivă încât ai crezut-o!

- Totuşi... ziarul pe care l-am citit în avion...

- Eram sigur că ai dat peste acest articol. Doar ştii că presa trage adesea nişte concluzii pripite. Am fost întotdeauna sincer cu tine, te rog să mă crezi, ţi-o jur!

- Eu... am minţit o dată, atunci când ţi-am spus că te detest. Apoi, în Seychelles, mă simţeam aşa de tristă, îmi era ruşine de mine! Mama mi-a scris, mama ta mi-a vorbit, şi...

- În ceea ce priveşte această escapadă în Seychelles..., ce ai de spus pentru a te apăra?

- M-am gândit la tine aproape tot timpul.

- Aproape? Nu este suficient!

Cu o sărutare îi opri protestele pe buze.

- Şi tu ai plecat! Ai lipsit două săptămâni, şi eu eram disperată pentru că nu aveam nici o veste de la tine, nici un telex.

- Era o călătorie de afaceri! De altfel te visam aproape tot timpul!

- Aproape ? îl acuză ea râzând.

Deodată figura lui Max se întunecă.

- M-ai iertat că am fost la mama ta? o întrebă el cu gravitate.

- Bineînţeles... Eram stupidă, dar nu puteam suporta ideea că-mi cunoşti trecutul... Eram sigură că mama ţi-a vorbit de tatăl meu, de divorţul lor...

- Draga mea... îi spuse el strângând-o în braţe. Nu trebuie să-ţi mai fie frică, niciodată! Acum, ne vom duce viaţa aşa cum credem noi...

- Noi?

- Când vom fi căsătoriţi, bineînţeles! De altfel, cred că ţi-am spus-o în labirint...

- În labirint? Oh, eu credeam...

- Ştiu... Am fost aşa de stângaci! Nu am reuşit să-ţi spun ce simt pentru tine. Dar acum înţelegi, nu-i aşa? Vreau să fii soţia mea, mama copiilor mei... Sara, te voi iubi până la moarte...

- Max, murmură ea strângându-se la pieptul lui.

O umbră trecu prin ochii albaştri al lui Max.

- Accepţi? întrebă Max neliniştit deodată. Vei continua să lucrezi, bineînţeles, trebuie! Dar eu mă voi ocupa de tine, eu... Sara, vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Da, răspunse ea simplu.

Faţa lui Max se lumină.

- Crezi că aş fi capabilă să refuz? întrebă ea.

- Da, m-am gândit şi la această eventualitate, îi răspunse Max cu umor.

- Şi ce-ai fi făcut în acest caz?

- Asta...

Max îi mângâie cu buzele gâtul.

- Ei bine, şi ce altceva?... murmură Sara.

Mâinile lui Max îi mângâiau încet corpul. Ea începu să tremure uşor. Tulburată, îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui Max: prin acest gest i se oferea...

- Dragostea mea... gemu el strângând-o tare. Eşti sigură că doreşti... asta? Eşti pregătită?

- Da... răspunse Sara privindu-l în ochi. Nu-mi mai este teamă, pentru că mă iubeşti...

- Oh, draga mea...

Dând-o puţin la o parte scoase o cutiuţă din buzunar.

- În curând va fi Crăciunul... murmură el stângaci.

Sara deschise în grabă cutiuţa. I se opri respiraţia când zări un inel superb: un rubin, roşu ca sângele, înconjurat de briliante. Max puse delicat inelul în degetul Sarei.

- Şi eu sunt puţin demodat... murmură Max surâzând.

- Dar eu, începând de azi, voi fi o femeie cu adevărat modernă! îi spuse ea pe un ton maliţios.

Cu deosebită tandreţe, Max o sărută.

- Inexact, Sara! îi spuse el cu vocea cu care-i vorbea când îi corecta articolele.

O dragoste profundă i se vedea pe faţă.

- Începând de astăzi, eşti "soţia mea"!

SFÂRŞIT

După ce tatăl părăseşte familia, Sara luptă din răsputeri să devină ziaristă. Din păcate toate eforturile ei riscă să se spulbere odată cu numirea ca redactor şef a lui Max Christian despre care scrisese un articol usturător în urmă cu aproape doi ani. Pleacă în insulele Seychelles ca manechin sperând că astfel va putea scăpa de obsesia imaginii lui Max.

Fără a ezita, o conduse pe Sara prin labirint. Se lăsase noaptea când ieşiră. Deodată Max se opri. Strângând-o pe Sara în braţe o sărută cu o violenţă disperată. Sara simţi că nimic nu mai avea vreo importanţă în afara pasiunii lui Max şi a dorinţei ce acesta o făcuse să se nască în ea.

THE BEST

LEI 1400

ISBN 973 - 96710 - 8 - X

